

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 78

Ple del Parlament

Sessió 38, tercera i darrera reunió, dijous 6 d'octubre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari (debat de totalitat) 270-00002/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació 302-00185/13	18
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi 302-00187/13	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica 302-00189/13	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola 302-00186/13	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació (continuació) 302-00185/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi (continuació) 302-00187/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica (continuació) 302-00189/13	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola (continuació) 302-00186/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns 302-00188/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura 302-00190/13	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística 302-00191/13	78

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns (continuació)	88
302-00188/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura (continuació)	89
302-00190/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística (continuació)	89
302-00191/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 38.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Anna Casas Gregorio i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda i la consellera de Drets Socials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia, diputats, diputades.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari (debat de totalitat)

270-00002/13

Reprenem la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, el debat de totalitat sobre la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per garantir el retorn social del rescat bancari. D'acord amb l'article 176 del Reglament, intervindrà en primer lloc el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per presentar aquesta iniciativa legislativa. A continuació intervindrà la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, amb un temps d'intervenció de deu minuts.

Així doncs, té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor José Rodríguez Fernández.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputats. Estem avui aquí per presentar una iniciativa legislativa per al que en diem «rescat bancari», que en el fons vol dir recuperar part del patrimoni de la Sareb cap a les administracions públiques. Fa poc sortia en els mitjans de comunicació que a Catalunya hi ha uns 35.000 habitatges buits, majoritàriament de bancs, fons d'inversió, fons voltor. I qui és el propietari majoritari de tot això? Doncs la Sareb, que en té un de cada cinc –gairebé uns set mil.

Vostès poden dir: «Home, 35.000 habitatges buits no són massa, i tenim centenars de milers d'habitatges a Catalunya.» Doncs 35.000 habitatges buits són molts més que els que tenen totes les administracions públiques a Catalunya, totes les entitats del tercer sector, tant en propietat com cedits per particulars, per oferir lloguer social i combatre l'emergència habitacional. És a dir, és una xifra bastant significativa.

I des de visions liberals, de dretes, podrien dir: «Bé, que hi hagi gent amb un habitatge buit..., doncs és problema d'aquesta persona, no? Ja en trauran profit, ja el banc decidirà què fa amb habitatge que té buit.» Doncs no, perquè un habitatge buit vol dir que es malbarata l'espai més important de les nostres ciutats i municipis, que és l'espai per viure. Un habitatge buit vol dir que és un habitatge que no està al mercat i encareix el lloguer, encareix el preu de compravenda. I si, a més, aquest habitatge no és a disposició de les administracions públiques o de les entitats del tercer sector, vol dir una família que es queda sense llar. Per tant, no és un problema només del propietari.

I sabem que aquests habitatges buits són majoritàriament, com els he dit abans, de bancs, fons voltor, fons d'inversió i, lamentablement, la Sareb; lamentablement, la Sareb, perquè és de titularitat majoritàriament pública. I el que volem amb aquesta iniciativa és que aquests gairebé set mil habitatges de la Sareb passin a disposició dels municipis i de les administracions públiques per oferir la funció que han de fer, que és habitatge.

I ara entraré també en un altre problema que generen els habitatges buits, que els hi preocupa, sobretot, a la bancada dreta, als partits de VOX, PP, Ciutadans..., al PSC i, lamentablement, darrerament a algun altre partit que treu aquest tema com un tema d'alarma social, que són les ocupacions. Els hi diré que la principal causa d'ocupació no són les màfies, sinó l'existència d'habitatges buits.

Dades del poder judicial espanyol, per a tot l'Estat espanyol, 2021: hi ha hagut 4.300 sentències per usurpació. Diran vostès: «Què és la usurpació?» Doncs els juristes ho saben –jo no, i me n'he hagut d'informar–: usurpació és l'ocupació d'un habitatge que no té ús. No hi ha ningú vivint, no hi ha ningú que l'utilitzi de segona residència, no hi ha ningú que hi hagi d'anar a viure. És un habitatge buit. Enfront..., 4.300 enfront 230 de violació de domicili, que allò sí que és ocupar l'habitatge d'algú que hi està vivint, algú que l'utilitza de segona residència o algú que hi ha d'anar a viure.

Per tant, els hi preocupen les ocupacions? Anem al moll de l'os: reduïm el nombre d'habitatges buits que hi ha al nostre país. I la nostra proposta el que intenta és reduir, com a mínim, un de cada cinc d'aquests habitatges buits, que volem que repercutixin en les administracions públiques per fer aquesta tasca d'habitatge social.

Sobretot des del PSC els diran: «La Sareb, que és una entitat molt generosa, és una entitat gairebé sense ànim lucratiu i que s'assembla a les entitats del tercer sector més lloables del nostre país, ja fa aquesta tasca social, ja cedeix habitatges.» De fet, és la resposta que li va fer la ministra Calviño a la nostra senadora Sara Bailac fa només un dia. Sí, cedeix habitatges, dels gairebé set mil que hi ha, mil i escaig a Catalunya. Els cedeix a la Generalitat i als municipis. Els cedeix en ús, i aquí està la trampa: en ús. La nostra proposta..., vol dir en domini, és a dir, que passin al parc públic d'habitatge de forma permanent.

I, a més, a part que només en cedeixen mil i escaig, d'aquests set mil..., set mil tirant a la baixa, perquè si alguna cosa sabem és que la Sareb és altament opaca a l'hora de dir-nos els habitatges que té –altament opaca. I els hi pot dir qualsevol dels alcaldes i alcaldesses que han intentat negociar amb ella. Per tant...

A més, no ho fa, la Sareb, perquè això sigui un fet social i la seva finalitat sigui social, no. Això és un negoci. La Sareb és un negoci, i l'Estat la manega com un negoci. Vol dir que són uns habitatges dels que es despreocupa del risc. A més, són habitatges que, com que porten molts anys desocupats, requereixen algun tipus d'obra per poder ser allotjats. Aquesta obra la fa l'ajuntament, la fa la Generalitat, i després, la Sareb, quan vulgui, el recupera, i té un habitatge al qual no li està fent ús i el recupera amb plenes capacitats per posar-lo al mercat, si és que vol. Per tant, no ens vinguin amb romanços. Actualment la Sareb no fa aquesta tasca social que hauria de fer.

Ho recordo, la Sareb és pública, majoritàriament pública. No estem demanant uns habitatges d'uns tercers, d'uns privats o d'uns bancs. Estem demanant uns habitatges que ja hem pagat, que són propietat nostra i que no tenim (*aplaudiments*), que no els hi estem traient utilitat. Per tant...

I tot això, en que els hi poso unes xifres que semblen molt enlaire, vull abaijar-ho a un exemple, exemple que poden trobar en tots els municipis que vulguin. Poso l'exemple de les setze famílies del carrer Sant Jordi, de Mataró. Són famílies que tenen un avís de desnonament per a aquest novembre. La propietat d'aquest immoble? La Sareb. Totes les famílies tenen un informe de vulnerabilitat social; per tant, són aptes per a la llista d'espera de la taula d'emergència habitacional. La Sareb no els ofereix el lloguer social, que en té l'obligació, com a gran tenidor, en aquest país, segons la llei que vam aprovar fa poc, impulsada per diversos grups d'aquesta cambra, i tampoc no en vol cedir l'ús ni a l'ajuntament ni a la Generalitat perquè puguin trobar solució a aquesta situació. Per què els vol desnonar? Per poder tornar a tenir aquests habitatges buits. D'això, n'hi ha milers d'històries al nostre país, d'habitatges ocupats que són de la Sareb i que no tenen cap ús.

Per tant, imaginin-se que nosaltres aconseguim tirar endavant aquesta proposta legislativa. Que, a més, quan arriba al Congrés té el seu resultat i es modifica el Reglament de la Sareb per posar a disposició dels municipis, de la Generalitat, aquests habitatges. Diran: «Bé, si descomptem d'aquests set mil els mil i escaig que ja cedeix la Sareb de formes..., ja sabem com, només són cinc mil i escaig més.» Escoltin, les llistes d'espera de la mesa d'emergència habitacional al nostre país..., són 1.600 famílies. Moltíssimes, eh?; 1.600 famílies que no tenen una llar, que estan esperant que l'Administració pública els hi pugui facilitar, perquè no tenen cap altra manera de tenir-ne. Cinc mil habitatges al nostre país farien molt per reduir a zero la llista d'espera d'emergència habitacional –a zero. I, a més, donaria més capacitat als municipis per poder fer altres polítiques de lloguer social, anar més enllà de les persones més vulnerables, evitar noves vulnerabilitats. Per tant, és una xifra bastant important.

Acabant, els hi vull agrair a tots els grups que no hagin presentat esmenes a la totalitat i que això faciliti la tramitació parlamentària d'aquesta llei. I, per tant, aquest gest els honora. Els espero en el debat en ponència de llei.

Ho torno a recordar: tenir habitatges buits va en contra de l'interès comú. Va en contra de l'economia, encareix el lloguer, encareix els preus de compravenda, és un atemptat contra el dret a l'habitatge. I és encara més greu quan això..., no ho fan fons voltor: ho fa una entitat que majoritàriament és de titularitat pública de l'Estat i actua gairebé igual que un fons voltor.

Per tant, aquesta proposta de llei, aquesta iniciativa legislativa, el que pretén és canviar això.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Intentaré parlar una mica més del contingut específic d'aquest punt. En primer lloc, per això, permetin-me celebrar la utilització, per segona vegada en el que portem de legislatura, d'aquest procediment que avui debatem, diguem-ne, de proposta, de proposició de llei adreçada a la Mesa del Congrés dels Diputats. Alguns potser voldran veure en aquest procediment límits a les competències del Parlament; altres hi veiem, en aquest procediment, un mecanisme de cooperació, de cogovernança entre els diferents poders legislatius de l'Estat. I cal recordar que aquest procediment no és únic, però sí poc freqüent en les democràcies parlamentàries del nostre entorn, on les limitacions a la capacitat legislativa dels parlaments no estatals no contempla aquesta capacitat d'exercir la iniciativa legislativa en el Parlament estatal. Celebrem, doncs, l'ús d'aquest instrument de col·laboració amb l'Estat per part del grup proposant.

Però anem al contingut. La proposta planteja en el seu articulat bàsicament dues qüestions: el retorn social del rescat bancari, concretat en unes propostes per articular els mecanismes de cessió dels habitatges de la Sareb a l'Administració, i, en segon lloc, la modificació de la llei orgànica d'estabilitat pressupostària i la d'hisendes locals per tal de, resumidament, suspendre de manera definitiva alguna de les previsions de les regles fiscals.

Anem a pams. Compartim que calen modificacions i millores legislatives en aquests àmbits; per això no hem presentat, com deia el senyor Rodríguez, esmena a la totalitat, i estem disposats a treballar i debatre aquesta proposta.

Si entrem en el detall de la proposta, creiem oportú fer algunes consideracions rellevants que volem fer paleses. El sistema o mecanisme de rescat bancari articulat a través del FROB ha estat un fracàs, un exemple de mala planificació i gestió per part del Govern del Partit Popular que el va articular. Finançat bàsicament amb fons

públics, es van concentrar els actius tòxics a la Sareb, sanejant així els balanços de les entitats financeres.

Creiem que era necessari fer-ho, sí, o, si més no, convenient per tal d'evitar un efecte encara pitjor del que va ser en el conjunt de l'economia. Però que compartim el fons no implica compartir la forma: ni es va preveure adequadament el retorn dels recursos públics invertits –més de 64.000 milions euros–, com sí que ha passat en altres països, ni es va preveure un ús social dels habitatges que van anar a parar a la Sareb a través d'aquest sistema. I, en aquest sentit, creiem que cal fer les modificacions adequades per assolir especialment el segon objectiu.

Això no significa que compartim la literalitat del text que vostès proposen, per bé que, com he dit, sí que en compartim l'objectiu. Cal modificar els estatuts de la Sareb, com es proposa en el text, per possibilitar que la Sareb pugui realitzar cessions de domini dels seus actius a l'Administració pública? Doncs, en tot cas, caldrà tenir en compte que els estatuts de la Sareb han estat recentment modificats. El Reial decret 1/2022 estableix en el seu article 3 –un reial decret de principis d'aquest any– que es modifica el reial decret del 2002 que va donar peu a la creació de la Sareb. I ho fa en el sentit següent –i llegeixo literalment–: «En cumplimiento del principio de sostenibilidad, la Sareb elaborará estrategias de cesión de inmuebles a entidades públicas o a entidades no lucrativas en las que se ponderará la utilidad social de estos inmuebles, dentro del objetivo de maximización del valor, de forma coordinada con los departamentos ministeriales competentes en la materia.»

Això, de fet, ha permès fer efectiva la modificació dels estatuts de la Sareb que es demana en aquesta proposta de proposició, que a l'article 2.7 diu literalment que, en compliment del principi de sostenibilitat, la Sareb elaborarà estratègies de cessió d'immobles a entitats públiques o a entitats no lucratives en les que es ponderarà la utilitat social d'aquests immobles amb l'objectiu de maximització del valor. Per tant, la modificació dels estatuts que vostès plantegen en aquesta proposta ha estat, entenem, no només feta, sinó, com diré després, més ben feta, al nostre entendre, del que vostès plantegen.

Entenem, per tant, que la modificació que ha de facilitar aquestes cessions està ja recollida. Sí que cal destacar que, a diferència de la proposta que vostès ens presenten, que parla de l'Administració competent, la realitzada a l'Estat parla d'entitats públiques. I, en aquest cas, els hi he de dir que la seva redacció ens preocupa des del punt de vista que pugui excloure els ajuntaments, si entrem en el debat de qui és l'Administració competent en matèria d'habitatge. I s'obre també, que vostès no ho fan, a entitats no lucratives que vostès no recullen en la seva proposta.

Per altra banda, no podem deixar de constatar que, malgrat que hi ha molta feina per fer en assolir aquest retorn social –aquestes modificacions portades a terme pel Govern d'Espanya i el Congrés dels Diputats–..., per això hem de dir que hi ha feina, i hi ha feina feta. En aquests moments la Sareb disposa de 12.723 habitatges a Catalunya. No hi ha tanta opacitat. L'hi indico: és consultable a la web Sareb.es/viviendas/Cataluña; hi trobarà vostè –si vol, li passo el «pantallasso»– el nombre exacte dels habitatges que té la Sareb en aquests moments a Catalunya. En tot cas..., dels quals, d'aquests 12.723, 1.728 han estat cedits mitjançant vint-i-tres convenis amb ajuntaments de Catalunya.

Ens pot semblar poc, i ho és, però vull relacionar aquesta dada amb altres dades. Representa un quinze per cent dels habitatges de la Sareb. Vostès a la proposta demanen un trenta; estem a mig camí –uns veuran el got mig ple, altres el veuran mig buit. I, sobretot, les he de posar en contrast amb les dades d'habitatge públic construït per la Generalitat els darrers anys. Vostès no poden fer, cada vegada que surten al faristol, com si no portessin una pila d'anys governant aquest país. (*Aplaudiments.*) Està bé; és més, és imprescindible avançar i avançar ràpid en aquestes cessions, però ens dona la sensació que a vegades la utilització de la necessitat de revertir els actius de la Sareb o aquest retorn social és, i no ho compartim, una cortina

darrere la qual amagar les evidents mancances en matèria de polítiques d'habitatge de la Generalitat. Hi insisteixo, 1.728 habitatges cedits és insuficient.

Per això els canvis fets. Però trenta-nou habitatges construïts per la Generalitat el 2016, cinquanta-nou construïts el 2017, vuit habitatges construïts per la Generalitat el 2019, quaranta habitatges el 2020 i –oh!– cent deu el 2021 no és poc, és *molt poc*. (*Aplaudiments*.) Tampoc el 2022 sembla reeixir: dels 1.000 milions anunciats en el pressupost del 2023, tot i les modificacions, després de les modificacions del pressupost portades a terme, estem a 770 milions; en falten encara 230 per arribar al compromís pressupostari que vostès van anunciar. Dels quals, en matèria de barris i nuclis antics, se n'han executat un cinc per cent, i en matèria d'habitatge, un cinquanta-cinc, tenint en compte que no són dades consolidades i, per tant, no reflecteixen la dada precisa de l'execució. Insuficient. I, per tant, no podem excusar-nos en la Sareb per no afrontar les obligacions en matèria d'habitatge de la Generalitat.

Pel que fa a la modificació de la llei d'estabilitat i la llei d'hisendes locals, anem a pams. Creiem que cal revisar la normativa en matèria de regles fiscals? Sí. No obstant, el context econòmic i ideològic ha canviat des de que no la llei d'estabilitat pressupostària a la que ens hem de remetre, sinó les normes europees que formen part del marc de governança de la Unió –i ens hauríem de remuntar als tractats de Maastricht i al pacte d'estabilitat– són d'on surten, d'on parteixen les regles d'estabilitat.

El 2020 la Comissió va iniciar la revisió d'aquest marc de governança. Es va aturar per la pandèmia i s'ha reprès l'octubre del 2021. En aquest marc, el vigent i pendent de revisió, s'emmarquen aquestes normatives i també els mecanismes de suspensió d'aquestes normes o d'aquestes regles d'estabilitat. Durant la pandèmia, la Unió va activar les clàusules de suspensió del pacte d'estabilitat i creixement, i a partir d'aquí el Congrés ha anat aprovant la suspensió d'acord amb l'apreciació d'excepcionalitat que regula la pròpia norma. I així s'ha fet el 2020, el 21 i el 22.

Per cert, cal dir-ho, amb els vots favorables d'Esquerra Republicana en totes les ocasions en aquesta suspensió de les regles, però no d'altres grups que potser avui ens sorprenen amb els seus vots aquí –allà no votem a favor i aquí ens n'esquincem les vestidures.

Per tant, creiem que el mecanisme adequat, possible i efectiu des del punt de vista pràctic és el que s'ha fet, la suspensió de les regles i l'observació de les mesures de responsabilitat que s'aproven en la seva substitució, d'on venen els sostres de despesa i la fixació dels nivells de dèficit que han permès fer front a moltes de les despeses generades per la pandèmia i, ara, la crisi de la guerra d'Ucraïna.

Fer dos canvis respecte a la vigència permanent de la disposició addicional sisena i setzena de la llei d'estabilitat per permetre l'ús del superàvit dels ajuntaments per exercir el dret de tanteig, eliminar el sostre de despesa dels ajuntaments sanejats i excloure les inversions en habitatge del compliment d'aquestes regles..., ens semblen ben direccionats, però no contempen tots els canvis que creiem que en el marc de la Unió Europea i de la legislació espanyola s'hauran de fer en aquest àmbit, entre d'altres, per exemple, els criteris d'aplicació del sistema europeu de comptabilitat, molt més restrictius dels que es reflecteixen a la proposta.

Per últim –i amb això acabo–, ens preocupa que en la proposta de reforma dels estatuts de la Sareb sembla que pretenguin deixar de banda els ajuntaments, com he comentat. Quan parlen vostès d'administracions públiques competents, ens agafa fred de peus. En canvi, només plantegen modificacions pel que fa a la despesa per als ajuntaments, amb la suspensió de les regles fiscals. L'Administració competent és la Generalitat, i en la seva proposta l'única que podria rebre cessions seria la Generalitat –ni els ajuntaments ni entitats sense ànim de lucre. Però invertir, això sí, per fer-ho per damunt de les regles fiscals, només ho contempen per als ajuntaments.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Señores diputados... Tenemos hoy una propuesta de Esquerra Republicana para presentar en la Mesa del Congreso de los Diputados con el fin de garantizar el retorno social del rescate bancario que se produjo durante la crisis en el año 2012. En sus propias palabras, con esta propuesta quieren «corregir la grave deficiencia que se produjo en el rescate bancario, garantizando un retorno social que sirva para resolver las urgentes necesidades en materia de vivienda de la ciudadanía». Hasta ahí suena bien, pero les voy a dar una primicia, con la que, por supuesto, VOX no comulga, pero que es la realidad actual de Cataluña: la competencia en materia de vivienda es exclusiva de la Generalitat de Catalunya.

Cuando ustedes no tienen las competencias, intentan usurparlas, y cuando, lamentablemente, las tienen, no saben gestionarlas y pretenden hacer al Estado responsable de su incapacidad. El *modus operandi* del Gobierno de Cataluña es el fiel reflejo de la rabieta de un niño. Su objetivo siempre es escurrir el bulto y eludir responsabilidades. En vez de construir vivienda social para las más de noventa mil personas que se encuentran esperando liberalizando suelo, entre otras cosas, piden que se las ceda el Estado.

En Cataluña, de lo que se construye, un 1,7 por ciento es para vivienda social; en el resto de España, la media es del 2,5 por ciento, un punto más que en Cataluña, y en Europa, un 9,3 por ciento. Es decir, Cataluña está a la cola del país que está a la cola. ¿A ustedes no se les cae la cara de vergüenza de ser los últimos en todos los marcadores de buen gobierno y ser siempre los que encabezan las listas de todos los marcadores de mal gobierno, y encima echarle la culpa al de al lado? (*Alguns aplaudiments.*) Pero es que, aparte de construir pocas viviendas, las que tienen se las dan ustedes a los inmigrantes. (*Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.*)

Según datos... (*Remor de veus.*) Estoy hablando, señores diputados... (*Persisteix la remor de veus.*) Estoy hablando... Señores diputados, según los datos del secretario de Vivienda –si quieren recriminarle algo ya saben dónde tienen que ir, al secretario de Vivienda de la Generalitat de Catalunya–, el cuarenta por ciento de las viviendas sociales se las dan ustedes a extranjeros, y el cuarenta y cinco por ciento de las ayudas de alquiler también. El dieciséis por ciento de la población en Cataluña se lleva casi la mitad de las viviendas de uso oficial, de uso social. (*Alguns aplaudiments.*)

Abandonan a los catalanes; para ustedes son un segundo plato. Les reparten las migajas. Y pretenden que el Gobierno les dé más viviendas para inmigración y el alojamiento de okupas mientras los catalanes malviven en la calle. Pues verán, les voy a dar otra primicia: muchos españoles, posiblemente la mayoría, no estamos de acuerdo con su manera de hacer políticas de vivienda.

Por otra parte, no olvidemos que la Sareb es una entidad mercantil que tiene un capital social mixto: 50,14 por ciento pertenece al Estado a través del FROB y el resto es privado. «La mayoría», no; 50,14 no es una *gran mayoría*. Pero, bueno, esto son matemáticas para progres. Ya le mandaremos a nuestro compañero Iván Espinosa de los Monteros, que se lo puede explicar. (*Alguns aplaudiments.*)

Recordamos –recordamos– que es una sociedad de liquidación de activos problemáticos o tóxicos. Es decir, se dedican a gestionar los préstamos e inmuebles de su cartera para maximizar su valor antes de venderlos. El objetivo es generar los máximos ingresos con la venta de sus activos para cancelar el mayor importe posible de la deuda, que se encuentra avalada por el Estado, y, de ese modo, reducir el impacto en el contribuyente. De otra manera, esta deuda recaería directamente sobre todos los que pagamos impuestos, como hacen ustedes o el Gobierno central con las eléctricas, que le ponen los impuestos que luego pagamos los ciudadanos, por lo

que parece absurdo ceder el treinta por ciento de los inmuebles para vivienda social cuando lo que se busca es la reducción del impacto en los contribuyentes de la compra de tantos activos financieros; sería contradictorio para su finalidad y un gran perjuicio para el ciudadano de a pie.

En vez de pedir al Gobierno de España que le ceda viviendas a costa de todos, ¿por qué no utilizan ustedes el dinero de todos los impuestos que recaudan a los catalanes? Que el dinero está para estas cosas, no para comprar urnas y hacer referéndums ilegales, no para adoctrinar a los niños en odio, no para atacar a España en el extranjero.

En cualquier caso, parece que ustedes no se han revisado bien los datos. Este año el Sareb ha cedido el quince por ciento en vivienda social. Pero, miren, en el 2020 la Sareb cedió a ayuntamientos catalanes y a la propia Generalitat de Catalunya 1.783 viviendas de las 3.090 de las que disponía. Otra vez, matemáticas para progres. Les adelanto que, haciendo una simple regla de tres, podríamos comprobar que esto es el sesenta por ciento. Creo que ya se lo dijeron la última vez que sacaron ustedes este tema, pero se lo vuelvo a sacar: sesenta por ciento, más del treinta por ciento que piden ustedes.

Lo que demuestra que esta proposición es papel mojado, ya que solicitan algo que en un principio se ha hecho ya. Un nuevo intento de maquillar su inoperancia como gobierno y de justificar lo injustificable: que existan catalanes pasando necesidades y viviendo en la calle mientras ustedes se dedican a pelearse y a representar un lamentable teatrillo que tiene como resultado el reparto de altos cargos malgastando nuestros impuestos en cosas que poco tienen que ver con los problemas que sufren cada día los catalanes y cuyo retorno social es nulo.

Lamentablemente, ustedes pretenden hacerse con el control de la Sareb, otro órgano nacional para saquear, dismantelar, colocar a sus altos cargos y volver con la mano extendida al Estado para que les dé más; otra entidad con la que poder extorsionar al Gobierno central.

Por otro lado, lo que proponen supone una clara intromisión en el ámbito privado –no olvidemos que casi el cincuenta por ciento del capital es privado– y una invasión de competencias del Estado en cuestión financiera –que no de vivienda: financiera–, ya que pretenden a toda costa legitimar a las administraciones locales para que en los procedimientos de desahucio adquieran viviendas para uso social a través de un pretendido derecho de tanteo y retracto aboliendo los límites y restricciones económicas impuestas por políticas nacionales y europeas.

La proposición se resume en una palabra: «ataque»; ataque al estado de derecho con un burdo intento de usurpar competencias financieras y poder llenarse los bolsillos a costa de todos los españoles; ataque al ciudadano de a pie, al contribuyente, al trabajador, a la España que madruga, a la que ustedes intentan cargar con el realojo de okupas y con el fracaso de sus políticas de vivienda, y ataque a los catalanes vulnerables, a los que no dan respuesta, a los que han abandonado y a los que engañan mirando y señalando al Estado como responsable de su falta de soluciones y de su total inoperancia.

Miren, dada su más que flagrante incapacidad para gestionar en políticas de vivienda social y en otras muchas políticas, muevan ficha y dejen paso.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Ens posicionarem amb relació a aquest punt de l'ordre del dia, relatiu a la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per garantir el retorn social del rescat bancari, que d'entrada ens

sembla un títol bastant ambiciós, no? Està bé ser ambiciós, però després, al veure'n el contingut..., està bé, però evidentment que el rescat bancari, la devolució del rescat bancari, va molt més enllà d'aquesta proposta de resolució.

Mirin, el 2012 el llavors ministre d'Economia, Luis de Guindos, defensava la creació de la Sareb per absorbir els actius tòxics de les entitats en risc de fallida. De Guindos, Rajoy i tot el Banco de España, quina gran idea que van tenir: canalitzar cap a una nova entitat tots els elements tòxics dels balanços de les caixes i els bancs que estaven en risc de fallida. Van crear una entitat amb un cinquanta-cinc per cent de capital privat, fet per altres bancs, no per entitats del tercer sector, i el quaranta-cinc per cent el van deixar en mans de l'Estat: no van sobrepassar el cinquanta perquè no computés com a deute públic de l'Estat.

La van gestionar, segons ells, els grans gestors, com una *start-up*. Ens repetien com a mantra que no costaria ni un euro a la gent. No només ens deien que no costaria ni un euro a la gent, sinó que deien que oferiria una rendibilitat del quinze per cent al llarg de la seva vida. I el cert és que, passats els anys, al tancament, el 2009, el seu patrimoni net negatiu superava els 7.000 milions d'euros. I l'Eurostat els ha perseguit –al Govern de l'Estat espanyol– perquè fessin el favor de reclassificar aquest deute i el tinguessin en compte com a deute públic.

I això ha tingut un resultat absolutament nefast: que la ràtio del deute passés el 2020, després de computar als efectes de la Sareb, d'un cent disset per cent a un cent vint per cent. És a dir que no només hi ha hagut, evidentment, una falta absoluta de rendibilitat del quinze per cent, sinó que, en termes de deute públic, els efectes als comptes han sigut absolutament desorbitats.

El problema no és ni Luis de Guindos, ni és Mariano Rajoy, ni tampoc els diputats del PP d'aquest hemicicle, que avui no hi són i que, evidentment, no estan aquí per fer cap tipus d'autocrítica sobre la nefasta gestió de la Sareb. No és el problema, aquest, perquè molt probablement, si en aquell moment els senyors del Partit Socialistes haguessin estat al Govern, segurament haurien optat pel mateix mecanisme. De fet, jo ho portava escrit, però el diputat del Partit Socialistes ha vingut a aquest faristol i ha dit textualment: «Compartim el fons, però no la forma.»

Per tant, no és un tema de De Guindos, de Rajoy... Són una part del problema, però el problema principal és el sistema: el problema és l'estructura i és el capitalisme global, perquè vostès comparteixen aquest marc. Perquè, segons la retòrica del neoliberalisme, s'hauria d'haver deixat caure el sistema bancari. Si el mantra que defensen vostès des de la seva bancada és zero intervenció de l'Estat, llibertat i que el mercat actuï..., per què vostès no intervenen i no fan res i no deixen caure el sistema bancari, si el mantra és la no intervenció? No ho van fer. El mateix sistema va decidir salvar-los, tot i anar contra els seus principis.

Per tant, si alguna cosa veiem després, amb els anys, a tot el sistema de la Sareb, del rescat bancari, és que el sistema que vostès defensen és inconsistent, no funciona, i que es fan trampes al solitari: a vegades aplico unes regles, però, quan en necessito unes altres, agafo les altres regles.

Com sempre, ens ho presenten amb la idea de que no hi ha alternativa possible. Sí que hi havia alternativa possible. De fet, a Islàndia, per exemple, van optar per deixar caure els bancs. El Govern va deixar que els bancs fessin fallida. I resulta que a Islàndia els hi ha anat molt més bé que a l'Estat espanyol. El 2011 Islàndia ja creixia, i el 2016 era un dels països de l'OCDE que creixia més. Per tant, hi havia una alternativa possible. I en aquell moment hi havia una alternativa possible: no calia crear la Sareb; el que calia fer era recuperar per a la gestió pública tots els pisos que estaven en els actius de les entitats bancàries. Resultat: 64.000 milions d'euros de rescat per als bancs i caixes, dels que no se n'han recuperat ni 6.000.

Diem que el PSOE hauria fet lo mateix perquè la Sareb és del 2012, no? I avui veiem que tenim el *plan nacional de vivienda*, que fan vostès, des del Govern espanyol, del 2022 al 2025. I vostès hi fan constar que tenen intenció de fer un protocol

amb la Sareb perquè es posin a disposició tots aquests habitatges. Entenem que, amb els anys que han passat, que les seves intencions siguin fer protocols..., crec que se'n riuen una mica, ja directament, de les persones.

Amb relació a la proposta concreta de resolució, veiem que Esquerra Republicana ens posa sobre la taula introduir una paraula molt concreta, que és la «cessió del domini». Nosaltres els hi votarem a favor, tot i que entenem que amb el redactat actual..., una interpretació del redactat actual ja permetia aquesta cessió de domini, perquè la llei parlava d'alienació, i l'alienació pot ser tant onerosa com també gratuïta, però que no sigui dit que no sigui per falta de concreció. Per tant, votarem favorablement aquesta concreció.

Pel que fa el segon punt, que demanen aquest trenta per cent d'immobles, que s'hi destini la cessió de domini, miri, la nostra posició..., també els hi votarem a favor. Però la posició de la CUP va una mica més enllà, i el que demanem directament és la dissolució de la Sareb, perquè aquesta societat s'ha demostrat manifestament incompetent per fer qualsevol tipus de gestió. Les oficines locals d'habitatge d'aquest país són extremadament més competents que qualsevol directiu dels consells d'administració, que reben unes retribucions multimilionàries, i, per tant, el que cal fer és dissoldre la Sareb. No cal que es dediqui a cedir, a gestionar ni un immoble més. I no només la dissolució, sinó l'exigència de responsabilitats per la mala gestió.

Perquè em vull referir a la diputada de VOX, quan es posava a la boca el que és una *mercantil del derecho privado* i que aquí no hi podem estar... Escolti'm, és que si ens posem en el dret mercantil, aquí s'haurien d'exigir responsabilitats molt grans, perquè, com ja he dit abans, el forat de la Sareb és de més de 7.000 milions d'euros. Per tant, compte amb anar per..., perquè és una entitat privada, perquè la majoria potser haurien d'estar a la presó.

Pel que fa al Partit Socialistes, ens ha fet molta gràcia, bé, que apellés a aquest instrument de col·laboració amb Esquerra Republicana, aquesta proposició. Evidentment, aquest tampoc no és el nostre marc, perquè ens hem de preguntar què passarà si aquesta proposició no tira endavant. Segurament que no tirarà endavant; només hem de veure què està passant amb la *ley de la vivienda* avui al Congrés dels Diputats. Perquè sí que és veritat que hi ha una frase que tothom repeteix, que Catalunya té competència exclusiva en tema d'habitatge, però després resulta que no hi ha diners, i després resulta que, quan surten lleis d'aquest Parlament, sistemàticament vostès les impugnen al Tribunal Constitucional.

Per tant, no només no deixen fer, d'acord amb aquesta competència exclusiva que vostès posen a la taula, no deixen fer lleis, sinó que diuen que són competents i després vostès no fan absolutament res. Per tant, ens sembla una mica greu que vostès qualifiquin aquesta proposta de resolució com una cortina de fum. Si us plau, una mica de rigorositat.

En qualsevol cas, aquí hi ha un tema bàsic, final, que és qui ha de gestionar aquests immobles. Nosaltres compartim la idea que els immobles de la Sareb han de ser gestionats de forma immediata en títol de propietat, han de ser cedits. La propietat de tots els pisos de la Sareb ha de quedar en mans tant de la Generalitat com dels ajuntaments. I si aquesta proposició no tira endavant, doncs, els haurem de sobrepassar, perquè no pot passar ni un dia més en què aquests immobles estiguin desocupats. I sobrepassar-los vol dir socialitzar els pisos de la manera que sigui possible.

En qualsevol cas, els hi diem: nosaltres creiem que es podria haver anat més enllà, com demanar la dissolució de la Sareb, però entenem que són mesures que ajuden a millorar la vida de les persones, i, per tant, els hi votarem favorablement.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Ara, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Nosaltres no votarem a favor, i entenem que és un debat a la totalitat i que, per tant, el tràmit segueix endavant. Sí que anunciem, evidentment, que hi presentarem esmenes. Tal com diu el mateix text de la iniciativa legislativa, prové d'una moció que es va votar en l'anterior legislatura i a la qual nosaltres ja vam dir..., i soc plenament conscient de que quan es va votar aquella moció nosaltres no formaven part del Govern de l'Estat i ara sí, però ja en aquell moment vam dir que ens semblava que demanar el trenta per cent de cessió dels pisos de la Sareb era quedar-se curt. Si estem parlant del rescat bancari, honestament, creiem que una proposició com aquesta hauria de poder recollir que hauria de ser el cent per cent dels pisos de la Sareb. Si és el que el Parlament de Catalunya porta al Congrés, com a mínim nosaltres defensarem que sigui així, perquè de rescat bancari..., els pisos de la Sareb els vam pagar tots, no només el trenta per cent.

Per tant, sí que em sembla important i necessari que, ja que és una iniciativa que des d'aquest Parlament es portarà al Congrés de l'Estat i on espero que tots els grups que la votin a favor aquí, després, quan estiguin allà, també la defensin..., creiem que hem de ser més ambiciosos i no ens hem de quedar només en un trenta per cent. Per tant, com a mínim, anunciar-los que nosaltres sí que farem esmenes en aquest sentit, després de sentir les diferents compareixences que es puguin fer durant el tràmit de la ponència de llei, i que entenem que hi haurà qui també ens ho demanarà, que siguem una mica més ambiciosos.

És cert que la Sareb és un problema i és cert que la Sareb és part responsable del rescat bancari i conseqüència. I conseqüència també dels..., o sigui, una de les causes, també, dels problemes de l'habitatge que tenim, i que s'ha d'entomar i que s'hi ha de fer front. Però també és cert –tot i que pot ser fàcil, eh?...– que la Sareb no ho soluciona tot. O sigui, tenir els pisos de la Sareb tampoc soluciona el problema de l'habitatge, ni a Catalunya ni enlloc. Entre d'altres raons, perquè molts dels pisos de la Sareb no estan on més problemes hi ha d'habitatge, i això també ho sabem.

Dir que amb la incorporació dels pisos d'habitatge de la Sareb posarem a zero les meses d'emergència és dir molt, és demagògic. Quantitativament, sí; dels llocs on els pisos calen, no. Perquè, per exemple, a la ciutat de Barcelona, no... (*Remor de veus.*) Els pisos de la Sareb –puc intentar acabar...– no solucionarien el problema de la mesa d'emergència a Barcelona, els que estan buits i que no estan ocupats actualment o que no estan en mal estat. Per tant, sí que crec que cal filar una miqueta més prim a l'hora de fer el diagnòstic i les possibles solucions. Serien una ajuda? Sí. Serien la solució? No.

Després, estem parlant de tots els pisos buits que hi ha. I, efectivament, *Crític* va fer un article –nosaltres volem agrair aquesta tasca d'investigació que fa el periodisme amb una visió crítica i amb una visió de transformació– on deia que, a més de la Sareb, que sí que és veritat que és el gran tenidor que té més pisos buits a Catalunya, hi han d'altres tres grans tenidors, d'altres tres bancs, que també en tenen catorze mil, que són bàsicament «la Caixa», el BBVA i el Santander. Què fem amb aquests pisos buits, també, que no en podem demanar la cessió a les administracions? Perquè també tenim les eines legislatives per intervenir en el parc de pisos buits.

La Generalitat té lleis que li permeten intervenir en el parc de pisos buits: li permeten fer inspeccions, li permeten fer sancions i li permeten fer expropiacions. Quants expedients sancionadors ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya pels pisos buits dels altres bancs que no són la Sareb? També de la Sareb, però d'aquells que no els hi estem demanant la cessió..., quantes inspeccions? Quantes sancions? Quants expedients d'expropiació que obliguin i que condicionin a que aquestes entitats privades, que també tenen en les seves mans bona part del parc públic, siguin responsables d'aquests pisos buits?

Perquè, després, la resposta que donem des del Govern és la criminalització de l'ocupació. Vostè mateix ha dit que el problema són els pisos buits, no l'ocupació.

Doncs potser el millor és fer una política proactiva perquè deixi d'haver-hi pisos buits. Obligar amb serietat aquests grans tenidors a oferir aquest lloguer social dels pisos que estan ocupats, que tot just van anunciar que s'hi començaven a posar. I des de l'Agència Catalana del Consum, no des del Departament de Drets Socials, que sembla que no té la mateixa voluntat.

Per tant, siguem proactius a l'hora de mobilitzar el parc de pisos buits. Augmentem l'impost de pisos buits, que no sigui irrisori; que no els hi valgui la pena, pagar l'impost de pisos buits i tenir el pis buit; que els hi surti car, tenir un pis buit. Perquè, ara com ara, no surt car, tenir un pis buit. Però llavors volem intervenir quan hi ha l'ocupació de les famílies vulnerables, que ocupen els pisos buits dels grans tenidors, i uns grans tenidors que no responen a la problemàtica dels veïns. Evitem que hi hagi pisos buits.

Sobre la posició del nostre grup a la Sareb, tampoc no els amagaré –cap sorpresa– que no tenim la mateixa posició que els nostres socis al Govern de l'Estat. De fet, en política d'habitatge..., no tenim la mateixa posició en la majoria de temes que afecten la política d'habitatge, i això crec que és més que evident. No fa gaire es va votar, al Congrés, una proposició no de llei presentada per Esquerra, per Bildu i pel nostre grup que justament demanava la cessió dels pisos de la Sareb, i el Partit Socialista hi va votar en contra. Perquè el Partit Socialista creu que és millor vendre-se'ls – vendre-se'ls –, en la situació que estem. Vendre'ls a qui? A un altre fons d'inversió? A un altre banc? Per fer què, amb els diners que se'n treuen?

Si tenim pisos que poden formar part del parc públic, ja, fem una cessió, ràpidament. Fem aquesta auditoria que es demanava: de quin és l'estat que tenen aquests pisos, de quines són les reformes que cal fer en alguns casos, de quins estan ocupats, i, llavors, establim mecanismes per regularitzar aquestes ocupacions de les famílies vulnerables. I de tots aquells que segueixen buits..., fem un mecanisme de cessió a les comunitats autònomes i els ajuntaments. No és tan difícil, només es requereix voluntat.

I voluntat és la que hi ha en l'acord de pressupostos que s'ha signat aquesta setmana, que justament inclou..., i aquí se li ha de reconèixer que el Partit Socialista com a mínim ha mostrat aquesta voluntat, que es comenci ja a implementar el mecanisme de cessió dels pisos de la Sareb a les comunitats autònomes. I això està inclòs en l'acord de pressupostos que s'ha validat aquesta setmana.

Per tant, esperem que, quan aquesta iniciativa acabi el tràmit parlamentari aquí i arribi al Congrés i es pugui debatre al Congrés, quedi absolutament obsoleta perquè el trenta per cent d'aquests pisos ja estigui cedit, perquè realment es posa voluntat política per part del ministeri responsable al Govern de l'Estat per agilitar aquesta cessió i també per part de les comunitats autònomes i dels ajuntaments per absorbir aquests pisos i per posar-los en un parc públic de lloguer, que per una vegada per totes aconseguixi posar-nos al nivell europeu pel que fa a pisos socials, a habitatge social.

També volia fer esment d'algunes de les coses que es van dir ahir sobre la llei de l'habitatge. La llei de l'habitatge no ha decaïgut. Nosaltres no hem deixat caure la llei de l'habitatge. Que no aparegui a l'acord de pressupostos, justament, és perquè creiem que mereix una negociació a banda, amb els altres grups que també creuen que aquesta llei de l'habitatge ha de donar una resposta seriosa, amb els grups que estan negociant aquesta llei de l'habitatge. I nosaltres hem dit claríssimament que, com En Comú Podem, els nostres vots estaran condicionats a quin sigui el resultat final de la negociació d'aquesta llei. El que no pot ser és que sentim, del grup que va presentar una esmena a la totalitat a la llei de l'habitatge, que l'hem deixat caure; un grup que el que hauria volgut és que directament no s'aprovés, no es tramités i no hi hagués llei de l'habitatge. Per tant, com dèiem, lliçons, poques.

I sí que volia acabar fent una mica esment..., i intentant fer pedagogia a la diputada de VOX. Jo no sé si sap que per accedir a un habitatge públic, a un habitatge de protecció oficial, cal estar regularitzat, és a dir, cal tenir una situació administrativa

regularitzada. Ningú que no la tingui no hi pot accedir. Per tant, totes les persones que hi accedeixen han d'estar en una situació de vulnerabilitat acreditada i han de tenir o DNI o NIE. Si no, no hi poden accedir directament.

Per tant, des del moment que tenim persones que tenen un DNI o un NIE que tenen i compleixen els criteris i els requisits de vulnerabilitat socioeconòmica per poder accedir a aquests habitatges..., no se'ls pot discriminar, perquè no hi ha cap part del formulari que preguntí de quin país venen. I saben per què no hi ha cap part del formulari que preguntí de quin país venen? Perquè la Constitució i les lleis prohibeixen la discriminació per raons d'origen o nacionalitat. *(Alguns aplaudiments.)* La Constitució i les lleis.

Per tant, potser els anticonstitucionalistes són vostès. Tant que parlen d'Espanya i la pàtria i la Constitució, potser els anticonstitucionalistes són vostès. I si vostès parlen de llenguatge per a progrés, de matemàtiques per a progrés, jo els hi parlaré de constitucionalisme per a fatxes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Avui Esquerra presenta en aquest Ple, doncs, una proposta concreta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per garantir el retorn social del rescat bancari, una proposta que tirarà endavant perquè no s'ha presentat cap esmena a la totalitat. De fet, amb aquest títol tan explícit, és molt difícil que ningú s'hi oposi, almenys d'entrada.

Aquesta és una proposta del que ara per ara és el principal grup del Govern. Ho dic perquè no sabem ben bé quant durarà, vist que el clima és irrespirable dins del Govern. Cal tenir present també que Esquerra és un dels socis preferents del PSOE de Pedro Sánchez i del conglomerat populista d'Esquerra, que ara sembla ser de Yolanda Díaz. Per tant, no patim: si decau la tretzena legislatura del Parlament, encara tindran una oportunitat de portar aquesta proposta al Congrés dels Diputats mitjançant el seu grup parlamentari, que dona suport a l'actual Govern d'Espanya.

Parlem de rescat bancari i de retorn social. Crec que és bo que es faci, i més encara que es faci des del Parlament de Catalunya, testimoni polític del que va ser un dels primers grans rescats bancaris de la recuperada democràcia. M'estic referint, en aquest cas, al rescat de Banca Catalana, i, més concretament, al rescat de l'aleshores president de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol i Soley, el primer episodi del que s'ha convertit en un clàssic a Catalunya: fer-se la víctima des del poder gairebé absolut i, a més, pontificar amb frases com ara aquella que potser deuran recordar: «D'ara endavant, d'ètica i de moral en parlarem nosaltres.» Per desgràcia, encara pontifiquen.

Aquella història de Banca Catalana i tot el que va fer des de la presidència de la Generalitat el senyor Pujol, el fundador de la Banca Catalana, va ser, sens dubte, un espoli; aquest, poc reconegut i gens reclamat per part del separatisme. Però, bé, parlem de rescats bancaris.

La crisi econòmica que va començar el 2007 als Estats Units va sacsejar el món financer arreu i va tenir uns efectes molt negatius en l'economia llastant el futur de milers de ciutadans. A Espanya, milers de famílies i de ciutadans van patir els efectes de la greu crisi econòmica i no van poder fer front a les hipoteques, perdent els seus estalvis i el seu habitatge.

Això va generar també una gravíssima crisi bancària, en què moltes entitats financeres van veure compromesa la seva viabilitat econòmica per l'efecte dels impagaments hipotecaris massius, la qual cosa va obligar a posar en marxa un rescat bancari que hem pagat entre tots.

Un rescat que –diu la proposta en la seva introducció– va implicar un elevadíssim cost d'ajudes, per un import de més de 64.000 milions d'euros, assumits en gran part per l'Estat a través del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària i del Fons de Garantia de Dipòsits, constituït amb les aportacions pròpies del sistema financer. Aquests ajuts van permetre sanejar els balanços de les entitats bancàries, concentrant els seus actius més tòxics en la Sareb, la Societat de Gestió d'Actius Procedents de la Reestructuració Bancària.

La proposta parla de més de 64.000 milions d'euros, però la realitat és que el cost per a l'Estat –és a dir, per a tots els ciutadans espanyols– del rescat bancari és de més de 101.000 milions d'euros, i que ara per ara el Banc d'Espanya preveu que les arques públiques només en recuperin uns 2.500 milions d'euros.

Des de Ciutadans no tenim cap mena de dubte que es va fer el que s'havia de fer; les conseqüències d'una fallida del sistema bancari haurien estat del tot inassumibles. Però per a la societat espanyola també són inassumibles les greus conseqüències que la crisi econòmica ha tingut per a molts dels nostres conciutadans. Toca, per tant, cercar les millors solucions possibles per evitar que l'impacte de la crisi, encadenada a les successives crisis que estem patint i patirem, tingui unes conseqüències encara més negatives per a molts ciutadans.

L'objecte i finalitat d'aquesta proposta, recollits en l'article 1 de la proposició de llei, bé, són lloables. Aquesta podria ser una via per aconseguir un retorn social per a la ciutadania, que està patint les greus conseqüències de la crisi encadenada. Creiem que la millor via seria presentar-la directament al Congrés dels Diputats, sobretot ara que Esquerra és soci preferent del Govern d'Espanya i, juntament amb altres grups parlamentaris que també donen suport al senyor Sánchez, té la possibilitat de negociar amb certes garanties d'èxit el tràmit parlamentari d'aquesta proposició de llei.

Vostès, senyors d'Esquerra, han escollit aquesta via indirecta, però la millor via, de ben segur, hauria de ser la directa. Perquè, ho torno a repetir, vostès són un dels socis preferents del PSOE i de Podemos, els partits que conformen el Govern d'Espanya. (*Remor de veus.*) Sí, sí, la portarem..., però l'hi podrien haver portat. Potser han escollit aquesta via indirecta perquè quedi clar que vostès defensen aquesta proposició de llei i les mesures que conté per garantir el retorn social del rescat bancari només per als milers de ciutadans de Catalunya greument afectats per les conseqüències de la crisi. Potser és això, però els he de dir que perden l'oportunitat de fer-ho directament al Congrés, la qual cosa implica que seria una proposició de llei que cerca un benefici concret per als molts –moltíssims–..., milers de ciutadans de tot Espanya que estan patint aquests efectes. Si l'han presentada directament al Congrés, doncs, esperonin els seus socis del Govern perquè d'una vegada per totes la posin en marxa, perquè ja sabem que moltes coses es presenten al Congrés i s'acaben quedant en un calaix.

I la que s'està gestant com a conseqüència de l'atac bèl·lic de Putin, doncs..., aquesta crisi tampoc sabem com acabarà, no? Aquest sí que hauria d'haver estat un canvi de registre per part del separatisme. Però, bé, en tot cas, hem de recordar una cosa que és important per nosaltres: el Grup Parlamentari d'Esquerra sembla no tenir present que la crisi hipotecària espanyola deriva sobretot de la mala gestió d'un gran nombre d'entitats bancàries, entre les quals, a Catalunya, moltes caixes d'estalvis, en què els partits polítics hegemònics han estat en tot moment responsables en les seves polítiques financeres. (*Veus de fons.*) Vostè diu que no, però sí; sí, sí, Esquerra també.

Esquerra, com ho estaven el PSC - Units i també els qui ara s'anomenen Junts, estaven a les caixes i són també responsables de la mala política i la mala gestió que van aplicar, amb les greus conseqüències econòmiques i financeres que tots coneixem i que molts han patit. Durant el primer i el segon tripartits, Esquerra estava a les caixes, moment en què es va desencadenar aquesta crisi.

Ho repeteixo, seria molt bo que, amb la màxima humilitat, sent conscients de la seva quota de responsabilitat en la gestació de la crisi, doncs, facin força al Congrés perquè aquesta llei es tramiti a les Corts. Com a mínim seria molt bo que no s'espolsessin qualsevol mena de responsabilitat, com ara sembla que vol fer, de les seves espatlles, perquè en tenen i molta, i que quan carreguin les culpes sobre l'Administració general de l'Estat siguin conscients que vostè també eren estat quan es va gestar la crisi i participaven, juntament amb el PSC i el que ara ha esdevingut Podemos, en el Govern de la Generalitat. Per tant, senyors d'Esquerra, els prego que, amb la màxima humilitat, reconeixin també la seva part de culpa, que no és gens petita.

Centrant-nos en el debat d'aquesta proposta, cal recordar que des de Ciutadans ja vam donar suport al Decret llei 1/2015, de 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents dels processos d'execució hipotecària. Per tant, creiem que la proposició de llei que contempla aquesta proposta ha de ser una de les mesures per apaivagar els efectes de la crisi hipotecària. Però no podem deixar de banda que el Govern de la Generalitat, del qual Esquerra formava part durant el període de gestació de la crisi hipotecària, i en torna a formar part des de l'onzena legislatura d'aquest Parlament, tampoc ha estat gens aplicat en combatre la crisi de l'habitatge que estan patint milers i milers de ciutadans de Catalunya.

Espero que aquesta proposta no sigui una nova cortina de fum per espolsar-se la responsabilitat que tenen compartida amb el PSC - Units i amb Junts. Perquè la realitat a Catalunya pel que fa a les polítiques públiques d'habitatge és que s'està incomplint la llei, i també, sistemàticament, els compromisos contrets pel Govern de la Generalitat en aquesta matèria, com s'està incomplint sistemàticament també per part de moltes administracions locals, entre les quals no podem deixar de banda tampoc l'Ajuntament de Barcelona.

A Catalunya, a la Generalitat i a molts ajuntaments, sembla que s'hi ha instal·lat el mal costum de prometre-ho tot i de no fer gairebé res. I això és el que passa amb l'habitatge públic amb finalitat social, que segueix sota mínims a Catalunya, molt lluny de les previsions legals, amb la consegüent desampar de molts milers de conciutadans que viuen en una situació de precarietat que ningú mereix, i molt menys en una societat desenvolupada i aparentment pròspera com és l'Espanya actual, de la que Catalunya forma part consubstancial.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Ara, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Molt bon dia. Diputats i diputades... Consellera Violant, responsable directa d'aquesta proposició de llei que s'enviarà a la Mesa del Congrés dels Diputats un cop acabada la tramitació, haurem d'entrar una mica en context, perquè crec que hi han coses que s'obliden ràpidament, quan passa el temps.

El dia 8 de juliol de 2009, el PP i el PSOE aproven al Congreso el Fons de Reestructuració Ordenada Bancària, conegut com el «rescat bancari». Enguany fa onze anys, un 23 d'agost els dos grans partits polítics d'Espanya en aquell moment, el PP i el PSOE, es van posar d'acord per modificar l'article 135 de la Constitució; no per garantir els drets de les persones, no; tampoc per garantir un referèndum a Catalunya –tampoc. Ho van fer en benefici del sector financer.

I és que un govern ha de prendre mesures econòmiques per pal·liar la crisi, i aquí hi estarem tots d'acord, però des de totes les vessants, en especial aquelles que pateixen de primera mà els seus ciutadans. La Sareb, actualment amb una bossa enorme d'actius bancaris arreu del territori, és lliure per vendre aquests actius adquirits amb diners dels impostos dels contribuents.

Potser ens cal recordar què és un impost, perquè sembla quelcom tan bàsic que a alguns se'ls hi oblida. Un impost és la quantitat de diners que paga cada ciutadà i

cada empresa a l'Estat per contribuir a la despesa pública. Aquests diners que paga el contribuent han de tenir un retorn directe en serveis i prestacions, creant servei públic.

El PP i el PSOE van rescatar els bancs amb fons públics, és a dir, amb els diners de tots i cadascun dels ciutadans i les ciutadanes, sense assegurar el retorn social que havia de tenir més endavant aquesta ajuda amb diners públics. Ara som a temps de reconduir aquests errors i de demanar que hi hagi retorn social; un retorn social que els catalans i les catalanes mereixen, sobretot aquelles famílies més vulnerables que van ser tocades de prop per la crisi.

Val a dir, però, que des del Departament de Drets Socials i el Departament d'Economia es reclama constantment a l'Estat que compleixi amb el poble, igual que va salvar els bancs amb un rescat bancari amb diners públics sense cap retorn social. Així com també demanem la pròrroga del conveni amb Sareb caducat el mes de març. Sareb proposa només un any de renovació i en pitjors condicions. Ens demana que assumim el cinquanta per cent del cost de les obres de rehabilitació. Per tant, torna a pagar amb els diners del poble.

El conseller Giró i la consellera Cervera van reclamar el passat mes de setembre a la vicepresidenta Calviño que l'Estat cedeixi a la Generalitat els dotze mil pisos que té la Sareb a Catalunya per destinar-los a lloguer social, després de la nul·la resposta per part del ministeri competent en matèria d'habitatge. El màxim accionista de la Sareb és el FROB, organisme sota el control del Ministeri d'Assumptes Econòmics i també del d'Hisenda i Funció Pública. Prou excuses, no hi posin més excuses.

El passat 22 de setembre el Ple del Congrés dels Diputats va *rebutjar* destinar a lloguer social els habitatges de que disposa la Sareb amb els vots dels socialistes. Els socialistes defensaven el seu posicionament afirmant que s'ha de desenvolupar la utilitat social de la Sareb a través de la minimització del cost per al contribuent dintre de la seva gestió d'actius, i que aquesta utilitat social estaria dirigida a liquidar els seus actius del balanç. Precisament és això: si cedeixen els pisos ubicats en territori català a la Generalitat de Catalunya, liquidaran vostès els actius del seu balanç. El contribuent *no* ha de pagar dos vegades per una cosa, i més quan la culpa és d'una mala gestió. Posin a disposició aquests habitatges per ajudar les persones.

I per a aquells que diuen que des de Catalunya no s'ha fet la faena que toca, que també s'ha dit en anteriors intervencions, enumero algunes de les accions més importants que el Departament de Drets Socials ha dut a terme. Han impulsat un nou pla de lloguer d'habitatge per a joves amb un pressupost de 29 milions d'euros. Els ajuts al lloguer jove arribaran a més persones de forma més equitativa i a nivell territorial, prioritzant qui més ho necessita, a diferència del bo estatal.

Ha aprovat la formalització de compra de 211 habitatges provinents d'execucions hipotecàries que es destinaran a lloguer social, destinant-hi 11,5 milions d'euros. El departament té per objectiu continuar incrementant el parc públic d'habitatge a Catalunya i corregir aquest dèficit.

Imposaran multes als grans tenidors que no atenguin els requeriments i accions que poden arribar a suposar la cessió d'ús d'aquests immobles per a fer-los servir per a habitatge social. Aquests pisos han de servir per donar resposta a les famílies vulnerables.

El Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana, la Generalitat i l'Arc Metropolità impulsaran conjuntament la construcció de 1.500 habitatges de lloguer social o assequible en sòl públic als municipis de l'Arc Metropolità.

Junts per Catalunya fem polítiques socials, les volem justes i equitatives, i més que en faríem si no haguéssim de dependre de Madrid i fórem un país lliure. Treballem pel benestar dels catalans i les catalanes i defensem el dret a l'habitatge com a eix principal per viure una vida digna. Perquè a Junts estem per governar, per governar bé i per governar per a les persones. Aquests pisos es van adquirir amb diners del poble; que retornin al poble. Retorneu al poble lo que és del poble.

Com va dir Josep Massot i Muntaner, penso que és molt més útil treballar per als altres que no treballar per a un mateix. Des de la mirada col·lectiva i amb tota la voluntat de servei, Junts per Catalunya estarem sempre al costat dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabades les intervencions, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, els faig avinent que aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació

302-00185/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quinzè punt, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, bon dia a tots. Recordamos que les interpel·lamos en julio sobre los gastos que destinan a medios de comunicación, que suman en torno a 300 millones de euros. Los destinan a medios públicos, a subvenciones y a publicidad institucional.

A medios públicos destinan, como todos sabemos, 240 millones para la Corporación Catalana de Mitjans Audiovisuales: cuatro televisiones –TV3, 33, Esport3, Super3– i cuatro radios –Catalunya Ràdio, Catalunya Informació, Catalunya Música, iCat fm. Está claro que para nuestro grupo son medios en clara competencia desleal con los privados y que no cumplen una misión social, sino que están instrumentalizados al servicio de un proyecto rupturista, el consenso progre y la imposición del monolingüismo en catalán.

Perquè a TV3 no es pot ni entrevistar en espanyol, és com un gran pecat, i és el gran exemple de la falta de pluralitat de la cadena. Perquè els catalans tenim dues llengües i la televisió pública no ho respecta, perquè està al servei d'un projecte polític. Reiteramos que hay que cerrar estos medios o venderlos al mejor postor. El que quiera verla, que la pague.

El segundo paquete de dinero que destinan a los medios de comunicación es a través de subvenciones a los medios, tanto públicos como privados. Muchos catalanes no pueden llegar a fin de mes. La cesta de la compra –lo hemos dicho reiteradamente, porque es una cruda realidad– se ha incrementado un quince por ciento en los últimos doce meses. Muchas empresas han tenido que cerrar o reducir sus plantillas, con perjuicio claro para los trabajadores. Y ustedes subvencionan a multitud de medios para tener controlados sus contenidos.

El tercer paquete que destinan de recursos de todos a los medios de comunicación es a través de la publicidad institucional. Y esta es la excusa que tienen para financiar a los medios de manera escandalosa: 61 emisoras de televisión, 407 medios en papel, 55 emisoras de radio y 231 medios de internet. Todos estos reciben dinero. Ejemplos: el grupo del conde de Godó, que empieza la mañana con los gastos pagados. (*Alguns aplaudiments.*) *La Vanguardia*, *RAC*, *Mundo Deportivo* reciben 6.300.000 euros al año. Ya..., empezar así la vida está muy bien, ¿no? Claro, el conde de Godó. *El Periódico* i *Sport* reciben 2.700.000 euros. Grupo Ara, 1.700.000 euros. I el grupo *El Punt*, por ejemplo, 980.000 euros. Un verdadero escándalo.

En definitiva, su política de destinar tantos millones de euros a medios de comunicación se convierte en una puñalada a la libertad de prensa, una amenaza totalita-

ria, una pèrdua de recursos de todos para temas esenciales y urgentes, y, en definitiva, un robo para los catalanes.

Por otro lado, es curioso que el Gobierno de Aragón –supongo que estarán debatiendo sobre sus peleas y su poco futuro– anuncia 300 millones de euros para combatir la inflación, justamente lo mismo que destinan a medios de comunicación. Y tengo que volver a decir, como dije el otro día, que o a TV3 le destinan muchísimo dinero o a ayudas sociales destinan poquísimos recursos. Porque con estos 300 millones destinados a comprar medios de comunicación podríamos doblar lo que Aragón ha dicho que iba a destinar para compensar la inflación a los catalanes o, por ejemplo, pagar a sesenta mil personas el gasto anual en vivienda, agua, electricidad, gas y otros combustibles.

Por ello proponemos, primero, cerrar o traspasar los medios públicos, porque sirven a sus intereses políticos, y todo ello para garantizar la libre competencia y para ahorrarnos el dinero y poder ampliar ayudas sociales o bajar impuestos.

Segundo, proponemos eliminar las subvenciones a los medios de comunicación públicos o privados para que vivan de sus suscriptores o de su publicidad, y así garantizar su independencia, y no malgastar el dinero de todos.

Y, tercero, proponemos reducir la publicidad institucional a lo imprescindible. No realizar campañas ideológicas al servicio de las ideas del Govern, realizar solo campañas estrictamente necesarias: campañas sanitarias, campañas contra incendios o convocatorias públicas. Y no discriminar, por supuesto, dónde se ponen esos medios en virtud de la ideología del Gobierno.

Porque la libertad de prensa constituye un principio fundamental en un estado de derecho, y destinar estos 300 millones de euros a medios de comunicación atenta contra la independencia de los medios de comunicación y supone un robo para los catalanes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... En aquesta moció, el Grup Parlamentari de VOX ens presenta dues constatacions i proposa dos acords en els que insta la Generalitat.

En la primera constatació, es fa referència a la llibertat de premsa com a principi fonamental de l'estat de dret i a la incompatibilitat d'aquest amb el principi..., amb la ingerència partidista –de fet, el senyor Garriga ara ens en parlava. Al llegir aquesta constatació, no he pogut estar-me de recordar les notícies que van aparèixer fa un temps sobre la censura per part de VOX a mitjans de comunicació. En concret, una llista de mitjans que era «un recordatorio de los medios con los que los cargos de VOX no deben hablar nunca». S'hi incloïen les següents capçaleres: *Público*, *Diario.es*, *La Marea*, *El Plural*, *Todo es mentira* –Cuatro–, *El Español*, *El Mundo* –excepte alguns redactors–, *El País*, *El Intermedio*, *InfoLibre* i *Contexto*. Suposo que aquesta és la visió del seu grup parlamentari i del seu partit sobre la llibertat de premsa.

En la segona constatació, es fa referència a la situació socioeconòmica i a la necessitat de reorientar les despeses en matèria de mitjans de comunicació i publicitat institucional a despesa en matèria de seguretat, educació, sanitat, infraestructures, ocupació i habitatge. Doncs miri, nosaltres constatem que o no tenen ni idea de la magnitud de les necessitats en aquestes matèries i pretenen resoldre-les amb aquests recursos, o bé vostès recorren a donar respostes simples a problemes i necessitats grans i complexes. Sí, la definició simple i senzilla del populisme. En realitat, probablement les dues explicacions són correctes i no en tenen ni idea i simplement donen una resposta populista.

Pel que fa als acords, en primer lloc proposen la cancel·lació de l'adjudicació de subvencions a mitjans de comunicació de titularitat privada, la de 2022 i per a la resta de legislatura. En aquest cas, els hi he de dir que la proposta resulta hilarant. Vostès governen a la comunitat de Castella i Lleó. Han aplicat aquesta mesura allà on vostès tenen responsabilitat de govern? La resposta és «no». Vostès ho plantejaven des de l'oposició com fan aquí, al Parlament de Catalunya. Ho han portat a terme, com li deia? No. Allà on vostès governen, les subvencions a mitjans privats de comunicació són sensiblement superiors a les que tenim en aquest Parlament, en aquest Govern, i amb un pressupost de la comunitat, òbviament, sensiblement millor, atès que la població també és una tercera part de la de Catalunya.

He dit «mitjans de comunicació», i, de fet, hauria d'haver dit «mitjà de comunicació», ja que la televisió privada de Castilla y León –privada, com li deia– rep una subvenció directa per part de la comunitat. Vostès s'havien compromès a treure-ho, i ahir mateix, a les Corts de Castilla, es debatia i vostès hi votaven en contra, justament el contrari del que ens estaven dient ahir; no la setmana passada ni fa un mes ni fa un any, *ahir*. Ahir vostès deien o feien el contrari del que diuen aquí.

Vostès diuen una cosa des de l'oposició i fan exactament el contrari. Faria riure –fa riure, hi insisteixo–, si no fos tan dramàtica la trivialització que vostès fan dels problemes i de les dificultats de la ciutadania. El senyor García Gallardo, tot i que en campanya proposava el que els hi deia, suprimir-ho, va dir ahir que per responsabilitat s'havia de mantenir. Deu ser la «moderació que els inoculara el PP», com diu el senyor González Pons; deu ser que, en segons quins temes, governar els apropa a la «derechita cobarde», que deia Abascal. Això sí, només en alguns temes, ja que en igualtat, en drets, en polítiques feministes, en medi ambient..., segueixen o –millor– radicalitzen més i més el seu discurs.

Per últim, reduir la despesa en publicitat institucional i reduir les campanyes que serveixin a l'interès general. Mirin, nosaltres sovint no podem estar més en desacord amb les campanyes del Govern. Per això creiem que hi ha la tasca que ha de fer l'oposició, els òrgans de fiscalització de la despesa pública, etcètera. Però que estiguem en contra o en desacord amb moltes de les implementacions de les polítiques comunicatives de la Generalitat no creiem que sigui suficient o que sigui el motiu..., que la solució sigui suprimir aquestes partides.

La informació i la comunicació a la ciutadania no són només un requeriment de les administracions, sinó una obligació recollida tant en la legislació catalana com en la legislació espanyola. El que hem d'exigir és el compliment de la llei i un ús útil i profitós dels recursos destinats a la publicitat institucional.

Per entendre'ns, nosaltres estem en profund desacord amb el que fan vostès on governen. Per exemple, el que fa el vicepresident de Castella i Lleó: és més una vicepresidència sense funcions ni competències, sense altra funció que provocar problemes, bronques i insultar. Podríem considerar, en aquest sentit, que les funcions són bastant inútils i, sobretot, una despesa innecessària a càrrec de la ciutadania. No obstant això, no se'ns acudiria demanar que suprimissin les vicepresidències de les comunitats autònomes –i no ho dic per res referent a la situació d'aquí–, sinó l'exigència que compleixin la llei i les funcions per a les que s'han creat i regulat, el mateix que amb els diners destinats a publicitat institucional.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades. Bé, doncs, a propòsit de parlar de les subvencions i del *consenso progre*, potser també està bé parlar del *consenso facha*, que no és altre que fer el mateix que tota la resta fent veure que fan

tot el contrari. I potser estaria bé començar recordant-los que tot el que es queixaven que s'ha rebut en publicitat institucional per part dels mitjans privats a Catalunya és el que vostès van rebre l'any passat en subvencions com a VOX, 10,2 milions d'euros. Això també ho aportaran per a les cues de la fam? Per donar resposta a les necessitats de la gent? (*Aplaudiments.*) No, segur que no ho faran.

I tampoc tenen cap problema a posar la mà a la caixa quan toca, com el seu excap de files a Andalusia, Francisco Serrano, que ho va deixar ara fa un parell d'anys precisament per ser investigat per rebre una subvenció de 2,5 milions d'euros per fer unes despeses en una empresa que no va arribar a fer. Per a això tampoc tenen cap problema.

Per tant, el *consenso facha* és aquesta hipocresia de dir unes coses i fer el mateix que tota la resta. Que tota la resta dels seus vora cent electes i representants que tenen arreu de l'Estat, que no tenim constància que cap d'ells, ni un, hagi demanat que se'ls hi redueixi el sou. Vostès estan aquí cobrant seixanta mil «pavazos» a l'any. En cap cas han demanat que se'ls hi redueixi el sou. Això es pot fer. Per exemple, la CUP tenim un codi ètic en el qual ens limitem el sou. No hem sentit cap proposta al respecte per part seva; ni per aturar les cues de la fam, ni per millorar les condicions de vida de la gent. Per tant, el *consenso facha* i aquesta hipocresia de nou.

I tampoc els hem vist posicionar-se sobre les propostes que fem reiteradament de reducció dels sous als diputats i diputades del Parlament, fins a un quinze per cent. Tampoc per regularitzar les dietes, que també cobren –sense cotitzar–, com tota la resta de diputats i diputades.

I, parlant de subvencions, potser també podríem parlar de les subvencions que van donar origen al seu partit a través d'aquesta associació que és Hazte Oír i a través d'aquesta plataforma d'extrema dreta que és CitizenGo, i que no són altres..., i que potser aquí... Si vostès diuen, no?, que qui mana als mitjans és qui els subvenciona, doncs segurament qui mana a VOX és qui els subvenciona.

Podem parlar de David Álvarez, propietari del grup Eulen; podem parlar d'Esther Alcocer Koplowitz, presidenta de Fomento de Construcciones y Contratas; podem parlar d'Isidro Álvarez, president del Corte Inglés; podem parlar de Juan Miguel Villar Mir, exministre d'Hisenda. Podem parlar també de les peticions que es van fer per tal que es financés aquesta associació i altres a magnats russos –sí, a magnats russos– de fins a cent mil euros, i podem seguir amb un gran llistat de càrrecs: alts càrrecs de Nestlé, alts càrrecs de Fertiberia, alts càrrecs de l'Agència Negociadora i del grup Reacciona, alts càrrecs de l'àmbit immobiliari i de les grans propietats...

Per tant, si qui paga, mana, a vostès sabem qui els paga i sabem qui els mana. Per tant, potser el que podrien fer també és aprofitar tots aquests diners malbaratats per tirar endavant polítiques d'aquest *consenso facha*, d'aquesta extrema dreta i d'aquesta vulneració de drets, per reduir aquestes cues de la fam que sembla que tant els preocupen i aquests problemes socials que sembla que tant els preocupen, però que al final els preocupen zero.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Per intervenir des de l'escó. Senzillament per dir que, una vegada més, les intervencions de VOX són un noranta-cinc per cent mentida i un cinc per cent casualitat. A TV3 es pot entrevistar en castellà. (*Remor de veus.*) Només cal veure-la per adonar-se'n.

I, de passada, aprofitar per felicitar la direcció de TV3 per la incorporació de la Beatrice Duodu i de la Maria Shaimi com a presentadores en la seva programació, perquè crec que per fi ens aproximem a un reflex de la societat catalana diversa que som i que han de recollir els mitjans públics de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, la literalitat de la moció, si no veus..., si no penses on va, d'on ve, qui l'ha escrit i quina intenció porta, té alguns punts que el meu company Nacho Martín Blanco qualificaria de «*perfectamente atendibles*». És veritat que l'ús espuri de la publicitat institucional és una de les formes més sinistres de control polític dels mitjans de comunicació, tant públics com, sobretot i cada vegada més, privats.

Pecat generalitzat –pitjor encara, creixent–: les memòries de la publicitat institucional del Govern de la Generalitat són un poema, parlen per si soles, són un mapa en tres dimensions de la manipulació política a Catalunya. Diaris, ràdios i televisions són camps de batalla, a vegades fins i tot física, com ja vàrem apreciar amb el lamentable incident entre un diputat d'aquesta cambra i la subdirectora del ja difunt programa de TV3 *FAQS*.

Però s'ha de dir que aquí no se salva ningú, eh? Que això no és un pecat ni original ni exclusiu de l'independentisme. Perquè, a veure, comencem a repassar: pacte PSOE, PP i PNB per sabotejar el concurs públic de Radiotelevisió Espanyola i carregar-se els seus estatuts. Pacte Junts, Esquerra i PSC per repartir-se la «corpo»; inicialment entre tres, al final sembla que més aviat entre dos. Els comuns, que no critiquin, perquè la seva gran inspiració, el seu gran *timonel*, Pablo Iglesias, és de les personalitats polítiques que amb menys complexos i manies han demanat el control, com més absolut, millor, dels mitjans de comunicació, i es dedica amb desfici a posar la creu als periodistes que no li agraden, exigint poc menys que la seva mort professional i civil.

En fin, que yo veo muchos más fachas que consenso por aquí, ya me perdonarán. I vostès, senyors de VOX, sincerament, no sé què pinten ni a qui volen enganyar fent veure que s'esquincen les vestidures per aquest tema. Jo soc diputada fa un any i mig, però soc periodista fa trenta anys, i com a tal els dic que només conec *un* partit polític –només un– que mai no hagi intentat controlar cap mitjà de comunicació, que fins i tot refusi fer-ho quan n'ha tingut l'oportunitat. I sí, prou que se li'n riuen a la cara. Se'ns en riuen a la cara els que sí que ho fan sense cap complex ni mania.

Solemnement afirmo davant d'aquesta cambra i on calgui que l'únic partit que defensa la llibertat de premsa i d'expressió fins a les últimes conseqüències es diu Ciutadans - Partit de la Ciutadania. Tota la resta són, ja em perdonaran, un ramat de censors i d'hipòcrites.

I, encara que no fos així, i que VOX mereixés una confiança que a mi personalment no em mereix en aquest tema, de debò es pensen que la solució és tallar en sec tota la publicitat institucional, tota, tota la d'aquest any, fins i tot la que pot complir una funció política i social necessària? És que són vostès fantàstics. Els Mossos no «pitien»? En lloc d'arreglar els problemes, eliminem els Mossos. TV3 no és plural? En lloc de pluralitzar-la, la tanquem. Un immigrant il·legal comet un dia un delictes? No deixem entrar ni un immigrant més. Y así todo.

Esto sí que es alta política, pero a la altura del betún. A este paso van a acabar cerrando ustedes este Parlamento, el monasterio de Montserrat y el *camp* del Barça. Pues va a ser que no. No a su ley del «solo no porque no», no al «no a todo». Hilen un poco más fino, por favor, que la política se inventó hace años, incluso hace siglos, por algo.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Bien, nosotros vamos a votar favorablemente los puntos 1, 2 y 4, porque, como comentaba la señora Grau hace un momento, efectivamente están redactados con una sorprendente..., en fin, un sorprendente carácter aséptico, casi podríamos decir. ¿Reducir aportaciones en las actuales circunstancias? Por supuesto. ¿Adaptar, también..., hacer una defensa de la libertad de prensa? Por supuesto que también. Pero no vamos a poder dar apoyo al punto número 3, porque, efectivamente, y se ha comentado aquí, habla directamente de suprimir cualquier tipo de relación con medios públicos o privados.

Y es verdad que para defender eso categóricamente tienes que haberlo demostrado. Se ha hablado aquí de lo del Gobierno de Castilla y León, pero hay muchas más. ¿Tiene relación VOX con medios de comunicación privados? Sí. ¿Tiene acuerdos con ellos? Sí. Alguno me puede decir: «Bueno, eso es un partido.» Bien, ahí habría un dilema moral desde el momento en el que, efectivamente, la mayor parte de la aportación de los partidos políticos en España es de carácter público. Por lo tanto, ahí habría un dilema, pero bueno, podríamos aceptarlo.

Pero ¿tiene VOX acuerdos en sus grupos parlamentarios y en las cinco alcaldías que ostenta en España con medios de comunicación privados, y los grupos parlamentarios sí que se nutren exclusivamente de fondos públicos? Sí, los tiene. Por lo tanto, no predicán con el ejemplo. Y creo que eso, efectivamente, es un ejemplo paradigmático de lo que podría ser populismo; es decir, proponer soluciones mágicas que ni siquiera te aplicas a ti mismo.

Populismo también es hacer aseveraciones tan categóricas como la que ha hecho la señora Grau: «Solo nosotros...», ¿no? En fin, tienen ustedes ahí un lugar en el cielo. Mire, ha dicho usted... Para empezar, recuerde: usted no estaba en esta casa, pero ustedes en el año 2018 llegaron a un acuerdo con Junts y con Esquerra para la «corpo». ¿Lo sabía? (*Veus de fons.*) Sí. Sí, sí, sí. Llegaron, llegaron. Mírenlo. Señor Carrizosa, no ponga esa cara, porque es verdad. Y me parece muy bien, tienen todo el derecho, pero no digan que los demás han llegado y ustedes no, porque es así. (*Veus de fons.*) Que sí. Revísenlo, año 2018 –año 2018. Y eso ocurrió en esta casa. También lo firmó el PSC, ese acuerdo. Luego al final no salió adelante. No sé qué cosas pasaron, pero llegaron a un acuerdo –llegaron a un acuerdo. No salió adelante, pero no por ustedes. (*Veus de fons.*) No.

Pero lo que quiero decir es que estas especies de aseveraciones de pureza absoluta, de bondad infinita, al final no son creíbles, porque, quien más, quien menos es imperfecto, porque somos humanos y a todos nos pueden pasar este tipo de cosas. Del mismo modo que decir: «No, nosotros no queremos manipular ningún medio»; bueno, ustedes no es que hayan manipulado algún medio, es que han *creado* algún medio de comunicación, incluso, que es distinto. Y tienen todo el derecho del mundo a hacerlo. No voy a dar nombres, pero son de todos conocidos.

Por lo tanto, creo que en este punto deberíamos todos aceptar unos mínimos, que creo que nos podrían ayudar a todos, que serían los puntos 1, 2 y 4, que ustedes no quieren apoyar porque vienen de VOX. Pues, sinceramente, creo que ajustar, reducir las aportaciones, en un momento de crisis como el actual, todos deberíamos hacerlo, independientemente de quién salga la propuesta.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellers..., perdó, en aquest cas, diputats, diputades; el conseller ens està seguint, juntament amb el secretari de Difusió. Parlem d'aquesta moció sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institu-

cional als mitjans de comunicació, una moció que precisament agafa el fil..., i no ens sorprèn el que va presentar ja VOX el passat mes de febrer, el 16 de febrer, a la Comissió d'Economia, a través d'una proposta de resolució.

Però aquest cop, a diferència del mes de febrer, ja no ens demanen reduir el noranta per cent del pressupost sobre la publicitat institucional ni dedicar-la només a aquelles temàtiques que a vostès els importen, sinó que aquesta vegada directament ja qüestionen la llibertat de premsa al nostre país, la reorientació de recursos, i s'apela directament inclús a cancel·lar les subvencions i a reduir-ne la despesa, instant la Generalitat.

Entrant, per tant, en el contingut i per donar els motius pels quals, evidentment, des de Junts per Catalunya hi votarem en contra..., molts dels aspectes s'han comentat per part dels companys que m'han precedit en la paraula, però sí que voldria considerar alguns temes que van ser importants en el debat i en la interpellació del passat mes de juliol.

En primer lloc, perquè crec que no és casual que intentin barrejar el que són els ajuts i subvencions que gestiona la Secretaria de Mitjans de Comunicació, que depèn del Departament de la Presidència, amb el que és la publicitat institucional, que en aquest cas sí que gestiona la Secretaria de Difusió a través del Departament d'Economia.

De la mateixa manera que segur que no és casual que intentin confondre, a través del populisme, el que és la propaganda i el que és la publicitat institucional. Potser a vostès els sembla que fer una campanya tan important per al país com és la prevenció del suïcidi i destinar-la específicament als joves –com a primera causa de mort no natural– es tracta de propaganda, o fer-ho a través de la vacunació de la grip o fer-ho els darrers dos anys sobre la covid-19 o sobre la sequera, els incendis, etcètera. És un exercici, segons vostès, de propaganda. Doncs miri, per Junts per Catalunya, sense cap mena de dubte, no; es tracta d'informar, es tracta precisament d'aquest dret bàsic de comunicació que hem de tenir cap a tots els ciutadans de la feina que es fa des del Govern de la Generalitat.

I, com a tercera idea –se n'ha parlat–, el pressupost, enguany, efectivament, es situa en 22 milions d'euros més IVA, pel que fa al pressupost de la publicitat institucional, dels quals el vuitanta per cent, ni més ni menys que per la sensibilitat i per la importància –el vuitanta per cent–, efectivament, de les prioritats i d'aquesta publicitat, es dedica als serveis socials, i el vint per cent restant, només, a campanyes genèriques.

Una partida, a més, regulada per la normativa, però de total transparència, i ho poden consultar a través de les memòries que anualment es publiquen. Però és que realment vostès, tant que demanen autoexigència, que sempre podem millorar les coses, potser no posen, per exemple..., o no miren a casa seu, com han comentat altres companys, a Castella i Lleó o allà on tenen encara poder de decisió, com podria ser a la Junta d'Andalusia o inclús a la Comunitat de Madrid, sobre l'exercici que estan fent a les seves institucions, en l'exercici que estan fent a les seves administracions en el control de la publicitat institucional i, evidentment, amb total transparència.

En definitiva, i amb tot plegat, com deia, no ens deixa de sorprendre que vulguin avui tancar o demanar el tancament dels mitjans de comunicació o acabar amb la publicitat institucional, de la mateixa manera que hem de sentir, ple rere ple o comissió rere comissió, que volen acabar amb totes les institucions de la Generalitat de Catalunya o amb aquest propi Parlament, en el que precisament estan representats –totalment lògic.

No ens sorprèn, tampoc, de la mateixa manera que neguen la realitat del país, que neguen els veritables problemes que hi ha a la societat en el dia a dia i als que es vol donar resposta. I és que vostès ens volen invisibilitzats –ho tenim molt clar–, però des de Junts per Catalunya seguirem, sense cap mena de dubte, defensant i posant de manifest quin és el nostre model de país i reclamant, un cop més, quines

són les problemàtiques actuals, com pot ser el dèficit fiscal i que ahir el company Joan Canadell posava sobre la taula, amb 20.196 milions d'euros, el deute històric, la publicació de les balances fiscals –que també és un exercici de transparència– o el traspàs de tantes i tantes competències que pertanyen al Govern de la Generalitat.

Per tant –i vaig acabant ja, vicepresidenta–, per tot l'exposat, i davant del nou ascens que malauradament..., aquesta nova onada que hem vist els darrers dies de l'extrema dreta a les eleccions italianes, però també a Madrid, a través d'un festival aquest cap de setmana, on es posa en joc, sí, la garantia dels drets humans i especialment dels col·lectius més vulnerables, amb discursos d'odi, nosaltres no ens quedarem immòbils, i des d'aquest Parlament defensarem la prosperitat. Evidentment, defensarem la democràcia i defensarem un país lliure de l'extrema dreta.

Per tot l'exposat, no.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Engelbert Montalà i Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Davant d'una moció proposada per l'extrema dreta amb enyor a la televisió en blanc i negre, els hi proposo que m'acompanyin en un senzill exercici d'un dels grans èxits del cinema, en aquest cas, italià: *La vida és bella*, de Roberto Benigni. En aquest, el pare intenta protegir el seu fill de la realitat d'un camp de concentració nazi. Li fa creure que tot es tracta d'un joc. Aquest consisteix en atorgar punts al fill segons diversos successos que van passant a la pel·lícula.

Procedim, doncs, a fer un exercici en aquest hemicicle amb alguns dels trets genèrics del feixisme. Radicalització del nacionalisme i servitud a la nació i odi al diferent; amb això els hi donarem deu punts en aquest joc, eh? Menyspreu pels règims parlamentaris i les seves institucions; també posarem deu punts en joc. Crítica a tota opinió dissident del moviment; deu punts més. Pretensió de ser un moviment de masses; també deu punts.

Comencem, doncs, amb el joc. En primer lloc, vostès situen la nació per sobre de l'individu, el «todo por la patria», que diuen vostès, mentre neguen drets tan fonamentals com, per exemple, l'empadronament o asil de persones migrades, culpabilitzant-los d'algun dels problemes econòmics en l'actualitat. Són deu punts per a vostès, oi?

En segon lloc, volen tancar el Parlament, la Generalitat, totes les institucions d'autogovern de Catalunya, buscant la recentralització des de l'Estat que allunyi i desmocratitzi les institucions dels ciutadans. Deu punts més per a vostès.

En tercer lloc, els molesta que el periodisme a Catalunya fiscalitzi el poder de l'Estat, que no en faci propaganda; que no negui recursos a la televisió catalana, tenint en compte que vivim en un estat on l'extrema dreta encara forma part del poder, i la corporació catalana no en fa propaganda. Que no ataquem sense miraments, com fan vostès, els posa dels nervis. Deu punts més.

Per últim, busquen ser un moviment de masses intentant fer veure que estan al costat de les classes populars i les famílies, quan realment intenten defensar els interessos dels privilegiats i voten en contra de totes les mesures igualitàries i equitatives que es fan en aquest Parlament. Deu punts més.

Enhorabona! Vostès han guanyat aquest joc. El premi –els hi anuncio–, però, ja el tenen, i és un pacte antifeixista dels grups d'aquesta cambra i un cordó sanitari que els allunya d'aconseguir tirar endavant alguna iniciativa política. I no pateixin, s'emporten un altre premi: aquest és el de veure a les institucions catalanes Esquerra Republicana de Catalunya dirigint la Generalitat de Catalunya, el partit del president Companys, l'únic president assassinat pel feixisme que hi ha hagut mai en la nostra història. (*Aplaudiments.*)

I, amb tot, senyors, una última reflexió, i aquesta és per als demòcrates: no els hi donem treva. Siguem capaços de contraargumentar i saber explicar la feina que estem fent, que és molta i molt bona. No em val allò de «perfectamente...» Com ho ha dit, senyora Grau? «Asimilable»? «Perfectamente comprable»? (*Anna Grau Arias diu: «Atendible.»*) «Atendible.» D'acord? No m'hi val. Jugar amb el feixisme és perillós –és perillós.

I, sobretot, no els comprem el marc. La millor estratègia és desemmascarar l'extrema dreta contraargumentant-la, detectant les seves *fake news*. Hem de desmuntar les seves mentides, no comprar els seus marcs. Allò de com de perillosa és la immigració, de com de perillosos són els ocupes, com d'egoistes som els catalans o com de capritxoses són les feministes és intolerable i no es pot permetre en aquest hemicycle.

En definitiva, el nostre grup votarà en contra d'aquesta i de totes les mocions que surtin d'allà dalt. I alertem els altres grups de la cambra que jugar a certs populismes i agafar-se de la mà de certes persones els fa còmplices d'agafar-se a qui es transforma dia a dia per assolir discursos populistes que són l'avantsala del terror i l'antidemocràcia. No volem tornar a veure imatges com la foto del senyor Miquel Iceta manifestant-se al costat d'Ortega Smith darrere d'una pancarta de Societat Civil Catalana, juntament amb dirigents del PP i de Ciutadans, davant de tota la fauna de la ultradreta neofeixista.

Els intento posar una reflexió. Quan jo era petitet, el meu pare em va portar a Mauthausen. Jo tenia uns deu o dotze anys. A l'acabar el recorregut, em va dir: «Mai oblidis el que has vist, però, sobretot, no oblidis mai el que ho va provocar.» Senyors, som nets dels qui van morir lluitant contra el feixisme, som fills dels que el van viure i som els que hem patit a les jornades de l'U d'Octubre la repressió d'un estat represor. Ho repeteixo, no posin mai en dubte la tenacitat del meu partit contra la lluita amb el feixisme. Són noranta anys d'aprenentatges i de lluites compartides. Contra el feixisme, una paret.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi

302-00187/13

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a totes i tots. La situació social i econòmica fa necessària una acció de govern decidida, compromesa amb les necessitats de la ciutadania, en especial davant dels efectes de la inflació, que fa augmentar exageradament les despeses de les llars, d'algunes petites i mitjanes empreses i autònoms. Una acció de govern que ha de ser impulsora dels canvis estratègics urgents per fer front a l'emergència climàtica i ha de ser tractora per mantenir l'activitat econòmica i l'ocupació.

La moció que presentem, el que vol és instar el Govern a liderar una política pressupostària que entomi els reptes socials, climàtics i econòmics. Però per a això ens cal tenir govern. No un govern qualsevol: un govern al servei de la ciutadania, que surti del marasme de la confrontació interna i tingui l'estabilitat per definir un marc pressupostari per al 2023; que avanci en justícia social, sobirania

energètica, canvi de model de sostenibilitat; que reforci l'estat del benestar, els serveis públics, l'educació, la salut, l'atenció social, la seguretat, i que aposti per l'equitat territorial.

Defensar l'estat del benestar, com ha fet el Govern de l'Estat, posant al centre del pressupost la justícia social, apostant per un creixement econòmic inclusiu i sostenible, prenent les accions necessàries per avançar en sobirania energètica, i preservar la prosperitat econòmica que enforteixi també la classe mitjana i treballadora.

Això és possible. Sabem que el pressupost és l'acte polític més important de qualsevol govern, que sense pressupost no hi ha acció de govern. No ens podem permetre la pròrroga d'un pressupost elaborat en un context diferent a l'actual. Seria la renúncia a l'acció de govern.

Avui la inflació es menja els salaris i dilapida els estalvis de la gent treballadora, dificulta l'activitat econòmica d'autònoms i de petites i mitjanes empreses, apujant els costos i generant incerteses.

Avui l'emergència climàtica no espera. Ens obliga a remoure les bases materials que l'alimenten. Ens cal canviar de model energètic i de model de mobilitat.

Avui els serveis propis de l'estat del benestar mantenen les febleses que la pandèmia va evidenciar i que arrosseguen les retallades de la crisi del 2008. La pandèmia va deixar com a lliçó la necessitat de reforçar els serveis públics; de disposar d'una salut preventiva més forta i propera, de més serveis i de professionals reconeguts; de dotar una educació realment inclusiva, que no deixi fora del circuit milers d'infants i joves en l'abandó escolar prematur o sense plaça de formació professional; que garanteixi condicions de climatització i alimentació adequades per a l'estudi.

Avui cal promoure uns serveis socials insuficients i collapsats, amb llargues llistes d'espera i mal dotats.

Veiem també com els desequilibris territorials generen desigualtat. No hi ha equitat en l'accés de la ciutadania als serveis bàsics; el lloc on vius determina expectatives vitals de present i de futur diferents. Més equitat territorial és repensar com organitzem, dotem i invertim en el territori, com potenciem l'Administració local com a administració propera, com accelerem la llei de barris verds i la d'equitat territorial per posar al centre les persones independentment d'on visquin.

Necessitem que es presenti, doncs, en temps i forma, un projecte de pressupost per a l'any 2023 que respecti aquest marc i pugui ser aprovat. Però cal també saber si disposem d'un govern amb l'estabilitat de funcionament necessària per executar-lo i dur a terme els reptes que tenen el país i la ciutadania.

Amb aquesta moció emplacem el Govern a prioritzar, en l'elaboració del pressupost del 23, que en fiscalitat no hi hagi cap pas enrere, ni rebaixes ni regals; que s'atenguin els perjudicats per la inflació actualitzant els mitjans per lluitar contra la pèrdua de poder adquisitiu, millorant l'accés a les prestacions socials i mantenint i ampliant ajuts directes a les llars i pimes i autònoms, canviant les bases del model energètic, promovent les energies renovables apostant per un model també de mobilitat sostenible i trenant el territori per fer front a l'emergència climàtica, i reforçant els serveis propis de l'estat del benestar i fent avançar l'equitat territorial.

Necessitem un pressupost expansiu que aposti per la justícia social, la sostenibilitat i la prosperitat econòmica. En aquesta línia ho hem treballat en els pressupostos de l'Estat i en aquesta línia podem treballar-ho també a Catalunya, partint d'un sostre de despesa amb més del deu per cent d'increment del pressupost del 2022.

Per això posem sobre la taula propostes reals, possibles, justes i transformadores per incidir en la construcció d'aquest pressupost. És possible: cal voler ser govern i cal governar al servei de la ciutadania. És possible fer un pressupost que no introdueixi cap regressió en la fiscalitat, que introdueixi elements de justícia social, que abordi el repte climàtic canviant el model energètic i de mobilitat, que reforci l'estat del benestar i que promogui i aposti també per l'equitat territorial.

És possible. Necessitem un govern que vulgui fer-ho i que assoleixi la majoria parlamentària suficient per tirar-lo endavant.

Res més. I moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputats. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller... Aquesta moció que ens presenta En Comú Podem té fonamentalment dos parts: la primera, que fa referència, doncs, a la necessitat de que Catalunya tingui uns pressupostos, i la segona, que és invertir els recursos d'aquests pressupostos en cinc grans àmbits o cinc grans eixos d'actuació.

Sobre la necessitat de tenir pressupostos, ho hem dit moltes vegades: Catalunya necessita pressupostos. No ens podem permetre el luxe, amb la que està caient, de perdre 3.100 milions d'euros extres. I, per tant, nosaltres estem en disposició de poder negociar-los –vostè ho sap, senyor conseller. De fet, no només la Generalitat: cap administració podrà fer front l'any 2023 a les necessitats que hi han sense uns nous pressupostos. I això necessita grans consensos, des del nostre punt de vista; com més gent hi doni recolzament, millor.

Però no només és important recolzar els pressupostos; és molt més important complir-los. Perquè, clar, d'això també en tenim alguns exemples, no? Miri, l'experiència ens porta a veure que moltes vegades els pressupostos poden sortir aprovats o pot haver-hi un acord i després aquests pressupostos no s'acabin de complir.

En el cas del pressupost d'enguany, vostès, amb els comuns, van fer un acord molts dels punts del qual no s'han portat a terme, com la bonificació de l'ingrés mínim vital amb la renda garantida, no hi ha cap pla per reduir les llistes d'espera ni l'avaluació que requerien temes d'emergència social –ja no parlo de les inversions. Aquí es parla, en aquesta moció, de l'IRSC, de la necessitat d'incrementar l'IRSC. El Govern d'Espanya, l'indicador de l'IPREM l'ha augmentat en els darrers tres exercicis fins a un 8,26 per cent; el nostre porta congelat des de l'any 2010, i, és més, en el projecte de pressupostos s'incrementa encara més per a l'any 2023.

La diferència que hi ha entre una persona de Catalunya i una persona que viu a la resta de l'Estat des del punt de vista de l'accés a través de l'indicador –en aquest cas, de renda de suficiència de Catalunya, aquí a Catalunya, i de l'IPREM– és molt gran. Abans, diguem-ne, hi havia una diferència que feia que el nivell de vida es tingués en compte en aquests indicadors; ara això ha desaparegut, l'IPREM està per sobre de l'IRSC. O sigui, la congelació, en aquest sentit, és molt molt «frapant». I això vostès ho tenien al projecte de pressupostos, i això vostès ho podrien haver fet en qualsevol exercici pressupostari i no ho han fet. Per tant, els pressupostos no només s'han de pactar, sinó que caldria complir-los.

Pel que fa a les propostes en temes d'inflació, coincidim amb les que vostès proposen. Nosaltres estem treballant en un pla per fer front a l'increment dels preus que donarem a conèixer la propera setmana, amb un estudi jo crec que aprofundit i seriós sobre quines són les propostes que oferirem al Govern de la Generalitat per si té a bé, doncs, ampliar el pla de xoc que va presentar la setmana passada, i, per tant, en una setmana les donarem a conèixer.

Amb relació a la sobirania energètica –aquí la companya Silvia Paneque, la nostra diputada, ho ha anunciat moltes vegades–, anem molt lents, anem molt a poc a poc. Nosaltres hem presentat una esmena a la seva moció, perquè estem d'acord que sigui a través dels centres escolars que iniciem aquesta reconversió amb la instal·lació de plaques solars i de poder buscar energies renovables i intentar canviar les fonts d'energies als centres educatius, però també necessitem per a això una administració que sigui eficient.

Miri, sortia a la premsa un titular que diu: «Las ayudas para instalar placas solares en Cataluña se posponen a 2023 por el colapso del Govern.» Hi ha molta gent que vol posar plaques solars i no *dan abasto*, o bé perquè estan per altres coses o bé perquè –ho hem denunciat moltes vegades– la nostra Administració no és eficient. Per tant, si volem aconseguir els objectius –i estic convençut que estem per aconseguir aquests objectius–, o som més eficients en la gestió o serà impossible.

I, per acabar, sobre l'estat del benestar –que també hi fan referència–, jo voldria dir..., estem d'acord en el que plantegen, però voldria fer un apunt. Mirin, tenim un 25,9 per cent de pobresa severa; un 15,9 per cent de les famílies tenen dificultats per mantenir la seva llar en la temperatura adequada; un 42,5 per cent té problemes per arribar a fi de mes.

Quins són els tres elements que han fet abaixar la pobresa? M'explico. El 25,9 per cent és després de les transferències, després de totes les ajudes que venen per part de l'Estat. Quins han estat, l'any 2021, els tres elements fonamentals que han abaixat en un 42,7 per cent la renda inicial dels catalans i catalanes? L'actualització de pensions amb l'IPC, els ajuts als ERTOS i la posada en marxa de l'ingrés mínim vital –també de la renda garantida, eh? Aquests són els tres elements que de veritat han fet abaixar l'índex de pobresa l'any 2021 a Espanya i també a Catalunya.

Per tant, calen mesures estructurals. El tema de l'IRSC..., molt important. El tema de la compatibilitat de les polítiques de rendes és molt important. I, per tant, convidem des d'aquí el Govern, per descomptat, també amb el nostre recolzament a aquesta moció, a poder-ho fer realitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bien, buenos días, señoras y señores diputados. En primer lugar, quiero empezar esta intervención refiriéndome a intervenciones anteriores, porque me parece francamente surrealista que hoy, 6 de octubre, cuando se cumplen ochenta y ocho años del golpe de estado del señor Companys, del golpe contra el Gobierno de la República, alguien pretenda desde Esquerra Republicana dar lecciones de golpismo, de fascismo y de no sé cuántas otras cosas.

Yo quiero recordar a este respecto una lectura que les recomiendo a todos ustedes, y estoy convencido de que muchos de ustedes ya la han hecho, que es la lectura del libro *Abans del 6 d'octubre: un dietari*, de Amadeu Hurtado. Amadeu Hurtado, ustedes saben que era un polític catalán, catalanista, de Acció Catalana, y precisamente en su libro avisaba sobre, literalmente, «los nazis de Estat Català», el grupo que lideró Francesc Macià.

Decía Amadeu Hurtado sobre los políticos nacionalistas de aquella época, de Esquerra Republicana, que «han de suplir su ineptitud con frecuentes apelaciones al pueblo, fingiendo peligros que no existen y creando conflictos imaginarios». Pues bien, me parece que las palabras de Amadeu Hurtado, junto con las de Agustí Calvet, *Gaziel*, director de *La Vanguardia* a la sazón, me parecen muy actuales, con aquello de que el separatismo es un movimiento estéril que solo es capaz de provocar una catástrofe episódica.

Hecho este recuerdo lamentable, luctuoso, de aquel golpe de estado, me parece que reivindicar a golpistas no es lo más razonable en un parlamento democrático. Por lo demás, y yendo al contenido de la moción, me gustaría hacer algunas observaciones.

Senyors dels comuns, la seva moció té elements que per nosaltres són absolutament atenedibles i d'altres que són absolutament inassumibles. Parlen vostès de presentar un projecte de pressupost que ha de ser clarament expansiu. Jo crec que mi-

tificar o dogmatitzar sobre l'expansivitat d'un pressupost és d'allò més discutible. Ahir, precisament, vostès recriminaven al Govern de la Generalitat l'obertura d'una delegació a Israel, diguem-ne, pel seu inveterat antisemitisme o la seva tendència a qüestionar tot el que tingui a veure amb l'Estat d'Israel. Jo crec que el fet d'obrir delegacions a l'exterior és discutible per moltes altres qüestions, i no precisament pel fet que sigui l'Estat d'Israel.

Per tant, pressupost expansiu? Si realment és per dotar de mitjans els més desafavorits, per tal de fer una xarxa social que provingui de les administracions públiques per garantir l'equitat i la igualtat social, doncs, endavant, sí; ara, no per crear encara més administració supèrflua, per crear encara més «xiringuitos», que és l'expressió que defineix millor la manera de fer del Govern de la Generalitat.

D'altra banda, jo crec que hi ha aspectes en la seva moció que certament són perfectament assumibles, en la mesura en què sobre el paper queden molt bé, com, per exemple, quan parlen vostès de l'increment dels projectes d'energia eòlica i altres energies renovables. Però, per desgràcia, el paper tot ho aguanta, i a l'hora de la veritat vostès no practiquen amb l'exemple.

Diuen que són partidaris de les energies renovables, però a l'hora de la veritat a Catalunya fa deu anys –deu anys exactament– que no s'implementa, no s'implanta cap projecte d'energies renovables, precisament per l'oposició de moviments que vostès fomenten, que vostès promouen, precisament per evitar la implantació d'aquestes estructures. Per tant, hem de ser una mica consistents amb els nostres arguments i el que presentem a les mocions al Parlament de Catalunya.

Estem parlant en tot moment d'un sistema fiscal que vostès fomenten o que vostès en promouen la seva continuïtat, quan en realitat el que necessita Catalunya és una política fiscal que deixi de maltractar les classes treballadores, les classes mitjanes, perquè precisament la nostra comunitat és la comunitat a on les classes treballadores i mitjanes paguen un IRPF més alt de tot Espanya. Jo crec que aquesta hauria de ser la preocupació del conjunt de les forces polítiques d'aquesta cambra, en una situació de crisi econòmica galopant. Hauríem de mirar de conjuminar esforços, el conjunt de les forces polítiques, per evitar precisament aquest maltractament fiscal que patim els ciutadans de Catalunya i –m'agradaria dir-ho de forma clara– no precisament per l'acció del Govern d'Espanya, sinó precisament per la política voraç, en termes fiscals, del Govern de la Generalitat.

Jo crec que vostès incorren en un seguidisme del Govern de la Generalitat enorme. De fet, han transaccionat un munt d'esmenes del Govern de la Generalitat. Que, per fer aquesta oposició, més val no fer-la. Jo crec que l'oposició es fa amb contundència i no amb seguidisme, que és el que estan fent vostès en moltes qüestions.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, vicepresidenta. Señores diputados, buenos días. «Si pones a un comunista a cargo del desierto del Sáhara, en cinco años habrá escasez de arena.» Desgraciadamente para los catalanes, esta cita resume perfectamente el espíritu de esta moción intervencionista, contraproducente e ineficaz.

Podemos nos presenta hoy una moción sobre la situación económica provocada por la crisis. Señores diputados, para empezar a buscar soluciones, lo primero es saber cuáles son las causas, y lo segundo es analizar, evaluar y conocer el problema en sí –en este caso que nos ocupa, la situación económica. Ustedes no han hecho ni una cosa ni la otra.

Tres consideraciones sobre su moción. Primero, ustedes son expertos en pelearse con la lógica más básica: presentan medidas que entran en contradicción con

los objetivos que pretenden conseguir. Quieren afrontar una crisis energético-social apostando por las mismas políticas que son parcialmente culpables de la situación socioeconómica actual y que han acentuado los problemas de los catalanes. Ejemplo de ello son las medidas que proponen en materia de movilidad, regulación y fiscalidad verde. ¿No han aprendido que su fanatismo climático solamente trae ruina y miseria? Las pruebas son evidentes, y lo sufren miles de familias y empresas de Cataluña. Proponen como solución una de las principales causas del problema. De verdad, es que es inaudito.

Miren, hay algunas propuestas que se salvan e incluso las podríamos compartir desde VOX si hubiesen aceptado nuestras enmiendas. Si, por ejemplo, incluyeran la perspectiva de familia en lugar de colectivos de no se sabe qué; o, por ejemplo, la que se refiere a la ayuda a las personas sin hogar. Pero es que ustedes incorporan ideología en absolutamente todo.

Segundo. A diferencia de la mayoría de sus propuestas, en Vox apostamos por unos presupuestos para combatir la actual crisis social y económica de Cataluña que no aumenten nuestra deuda y nuestro déficit fiscal. De lo contrario, lo único que estaríamos haciendo sería echar leña al fuego de la inflación y aumentar la hipoteca a nuestros hijos y a nuestros nietos. Reorienten el gasto, apuesten por reducir gasto superfluo y cuiden a las familias y empresas de Cataluña. Están en peligro más de cuatrocientos mil puestos de trabajo en nuestra región y el veinticinco por ciento de las pequeñas empresas están en riesgo de extinción. Un ejemplo: ¿saben qué se podría hacer con los 90 millones que cuesta la consejería de «Igual-da» y Feminismo? Pues se podría pagar la factura –anual, ¿eh?, anual– de agua, gas y electricidad de casi veinte mil catalanes. Los políticos estamos aquí para resolver los problemas de la gente y no para crear nuevos problemas.

Tercera consideración. La clara pretensión de su moción –y cito literalmente– es «impulsar estrategias para cambiar las bases materiales en las formas de producción, distribución y consumo». Deberían ser más claros con los catalanes. Su intención real es aprovechar la crisis para acelerar en su proceso de transformación socioeconómica y avanzar en el comunismo totalitario. Apuestan por un cambio estructural y aprovechan una situación de incertidumbre como excusa para vender este cambio. Se aprovechan del sufrimiento de las familias y empresas de nuestra región para impulsar su sistema.

En conclusión: una propuesta totalmente ideológica sin perspectiva de familia, sin prioridad nacional, sin rebaja fiscal y sin ninguna medida ni principio básico que mejore la vida de nuestras familias y empresas. No cuenten con VOX para seguir destruyendo la economía de Cataluña.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Juli Fernàndez i Olivares.

Juli Fernàndez i Olivares

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller, bon dia a tots i a totes. Permetin-me començar reivindicant el primer president d'aquest Parlament, el president Companys. (*Alguns aplaudiments.*) I fer-ho en el dia que fa vuitanta-vuit anys de la proclamació de l'Estat català. Una proclamació de l'Estat català que fou en defensa dels drets dels treballadors i les treballadores, de les persones obreres, dels remences de Catalunya i enfront de la involució conservadora de la República. I no és d'estranyar que aquells que també representen la involució conservadora a l'Estat i que van enaltir l'«A por ellos» durant l'U d'Octubre vulguin barrejar nazisme amb el president Companys, que fou l'únic president assassinat a Europa per part del feixisme. Per tant, al davant seu, sempre hi serem. (*Alguns aplaudiments.*)

Passant al contingut de la moció, agrair als companys d'En Comú Podem que comparteixin amb tots i totes nosaltres les seves prioritats per als pressupostos de

la Generalitat. Entenem que són les seves prioritats per al país. I, si aquestes són les seves prioritats per al país, entenem que hem de ser capaços de trobar la manera perquè el pressupost hi pugui donar resposta, perquè també són, en gran part, les nostres prioritats.

Compartim que ha de ser un pressupost expansiu que no deixi ningú enrere –ens hi trobarem–; fer front a la inflació amb un govern al costat de la gent, de la majoria de la gent, especialment d'aquella més vulnerable. I per això coincidim en que cal anar a les causes d'aquesta pujada de preus, que cal anar a garantir una transició energètica que dibuixi un model alternatiu, descentralitzat i democratitzat. Cal garantir que ningú queda desprotegit davant d'aquesta pujada de preus. I per fer-ho, és imprescindible consolidar la despesa. Per això hi coincidim. No és el moment de les rebaixes fiscals als més rics i molt menys de conjugar-les amb la contenció de la despesa pública. No tindria cap sentit dedicar esforços a finançar una excepció fiscal que només beneficiaria el dos per cent més ric de la ciutadania en un context on es necessiten alhora pressupostos expansius i rigor en la gestió pública.

La dreta ho sol oblidar: el rigor en les finances públiques no només es fa en la contenció de despesa, sinó en la consolidació d'ingressos. I aquí ja fa temps que ho adverteixen organismes tan poc sospitosos d'esquerranisme com l'OCDE. És on l'Estat espanyol té un problema substancial. Ja ho han vist al Regne Unit, el que passa, quan es fa cas dels cants de sirena de la dreta més llibertària: inestabilitat financera i econòmica. Farien bé, doncs, de prendre'n nota tots aquells que s'apunten a la moda de l'«ayusisme», portin la bandera que portin. Fer dèficit per finançar rebaixes fiscals als més rics no és només regressiu i injust, sinó que és irresponsable i incendiari. És l'últim que ens cal. Al contrari, és el moment de que el Govern arribi allà on la ciutadania no arriba, sigui per pagar la factura de l'energia o per pagar el material escolar, ampliar la cobertura social mitjançant l'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya i protegir els drets de la ciutadania enfront de grans empreses i oligopolis.

Per això, ahir, el president era clar explicant com reforçarem l'Agència de Consum de Catalunya per defensar els drets de la ciutadania, també enfront de grans tenidors que no compleixen les seves obligacions en matèria d'habitatge. També el conseller ens explicava que seríem capaços de tenir aquell pressupost que fóssim capaços de compartir la gran majoria d'aquesta cambra. De fet, moltes de les mesures que vostès avui ens proposen van en la línia de les mesures explicades en el debat de política general pel president, i són molt coherents amb la línia política d'Esquerra Republicana: transició energètica, reforç de l'estat del benestar i, sí, mobilitat sostenible.

Està molt bé que es vulguin ampliar aquestes bonificacions del transport, però els hi recordem que el 2021 Adif, Adif Alta Velocitat i Renfe Operadora només van executar el dinou per cent del pressupostat a Catalunya. L'execució va ser tan baixa que va suposar una inversió de cent milions d'euros més que el 2020, malgrat que la inversió pactada als pressupostos de l'Estat triplicava la inversió pressupostària del 2020. Els pressupostos 2022 van suposar un pas endavant en aquest canvi i, per tant, ens conjurem perquè els del 2023 accelerin encara més aquests canvis cap a un país més just, més lliure, més verd i més pròsper.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Conseller Giró, diputades, diputats, públic que ens acompanya, bon dia. Bé, gràcies també al senyor diputat Gallego per fer fàcil negociar les esmenes i les transaccions amb les quals podem votar alguna o una bona part

d'aquesta moció que vostès proposen. Compartim la seva preocupació amb la situació, evidentment, econòmica de la ciutadania i, per tant, compartim també aquesta necessitat, com ja ha expressat el conseller Giró en moltes ocasions, de treballar per un pressupost 2023 que doni resposta a la preocupació dels ciutadans.

De fet, ho repeteixo i ens fem, en nom de Junts, nostres també les paraules del conseller Giró en aquest Parlament de dimarts a la tarda. Deia el conseller Giró que la seva preocupació principal com a conseller d'Economia a l'hora de treballar el pressupost era la cistella de la compra, era el preu de l'energia, les infraestructures, els problemes a les empreses, les persones i famílies que no arriben a final de mes, els botiguers, els emprenedors, els recercadors, les persones que pateixen una malaltia, les persones que estan a casa seva amb dependència o soles. Que això és el que el preocupa, com a conseller del Govern de Catalunya, i amb aquesta preocupació presentava..., i treballa per tenir aquest pressupost, un pressupost que doni resposta a aquesta situació. Per això tenim un sostre de despesa, que ja va anunciar fa setmanes, de gairebé 3.100 milions d'euros i que ja ha fet arribar als diferents departaments.

Pel que fa a la moció en concret, nosaltres hi haurà un parell de punts que no podrem compartir, malgrat haver-ne fet una esmena. El primer és el primer punt; el primer punt, en aquest marc que ens parlen de corresponsabilitat fiscal i rebutjar dinàmiques de rebaixes fiscals, no podem compartir-lo. No podem compartir-lo perquè, segurament, quan parlem de rebaixa fiscal o quan parlem de corresponsabilitat fiscal potser no entenem el mateix. Parlar de corresponsabilitat fiscal en un estat que, com ja hem repetit moltes vegades..., i el senyor Canadell ens ho recordava una vegada més, també, dimarts a la tarda, i el conseller Giró fa unes setmanes també ens anunciava aquest recàlcul del dèficit fiscal. Tenim una corresponsabilitat fiscal negativa de gairebé 20.200 milions d'euros que el senyor Canadell il·lustrava amb aquest gairebé cinquanta per cent del que és el pressupost de la pròpia Generalitat de Catalunya. Per tant, nosaltres no podem defensar aquesta corresponsabilitat fiscal i, en tot cas, ens estranya que vostès, els que presenten la moció, els companys de comuns i Podem, vulguin ser corresponsables d'aquest dèficit fiscal en el Govern en el qual vostès cogovernen amb corresponsabilitat.

I, per tant, nosaltres el que pensem és, en tot cas, que quan una autonomia –en aquest cas, lamentablement, perquè no som un estat–..., s'interpreta malament la solidaritat, quan les altres autonomies receptores de la solidaritat resulta que viuen o tenen millors condicions fiscals i econòmiques que les que aportem la fiscalitat. I, per tant, això, més que corresponsabilitat n'hauríem de dir un espoli fiscal. Per nosaltres, la millor corresponsabilitat fiscal és la independència, perquè la independència, com dèiem, comportaria, doncs, aquesta capacitat de gestionar més de 20.000 milions d'euros més a l'any i, per tant, això aniria directament a la ciutadania. Aquesta ciutadania que el conseller Giró ens deia que li preocupaven coses com a tots, no? Com deia abans, la cistella de la compra, el preu de l'energia, obrir la persiana cada dia. Per tant, aquesta seria realment la millor corresponsabilitat fiscal: la independència.

També ens parlen de rebutjar rebaixes fiscals. I nosaltres també hem dit que hem d'intentar revertir precisament els increments fiscals que hem patit, perquè ja som una de les regions, lamentablement –dic «lamentablement» perquè encara no som un estat–, que té la fiscalitat, en alguns trams, de les més elevades. I, per tant, la nostra aposta des del nostre Grup de Junts i tal com es va aprovar en la nostra pròpia ponència política..., hem de treballar per revertir aquest greuge també en la pressió fiscal.

El conseller Giró també ho deia dimarts a la tarda, deia que en el pressupost 2022 no es van apujar els impostos, trencant una tendència dels darrers anys. En el projecte que està elaborant del 2023 no es tocaran els impostos. També deia el conseller Giró –i ho compartim plenament– que hauríem de ser capaços d'apujar el mínim exempt personal i familiar de l'IRPF. Per tant, en sentit contrari d'aquest seu

punt 1. I també hauríem de ser capaços de deflactar el tram català de l'IRPF, precisament perquè amb la situació d'inflació que patim ara mateix, segurament, seria una de les millors polítiques socials i fiscals que podríem tenir. També, el conseller Giró ens avançava la seva intenció d'apujar el mínim exempt de l'impost de patrimoni, de cinc-cents mil a set-cents mil i, per tant, des de Junts per Catalunya el que fem és fer-nos nostres completament aquestes propostes en fiscalitat i en corresponsabilitat social i fiscal del conseller Giró.

I, per aquest motiu, en aquest punt 1 en el qual m'he centrat votarem que no i «sí» en molts d'altres que hem pogut transaccionar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Entenc que estem en el marc d'unes negociacions pressupostàries que ja no sé si estan congelades, si, com deia ahir el conseller, ja hi ha pressupostos... No m'ha quedat massa clar. Però, al nostre entendre, si aquest és el marc de negociació pressupostària dels comuns, poca ambició. Entenem que, malgrat les grans paraules, que compartim, de la situació econòmica provocada per la crisi, hi ha pocs elements substancials de canvis que abordin la realitat socioeconòmica de l'agenda d'aquest país. I, per tant, que es torna a perdre una oportunitat perquè hi hagi uns pressupostos que canviïn estructuralment algunes de les qüestions indispensables per fer front a la pujada de preus, per fer front a les polítiques insuficients d'habitatge i, per tant, a la carnisseria que suposa que els fons voltors i els grans propietaris gestionin i dictin massa sovint les polítiques d'habitatge d'aquest país. Tots aquests elements no hi són.

I, sí, nosaltres compartim que són necessaris pressupostos expansius. Però pressupostos expansius que no signifiquin una transferència sistemàtica de diners públics a mans privades. És a dir, cal destinar més a polítiques socials? Sí, per enfortir serveis públics, per garantir que hi ha els sectors estratègics en mans públiques; no perquè es converteixin en transferències sistemàtiques cap a les grans empreses, els de sempre, que són els que estan obtenint beneficis a costa de drets fonamentals i que són els que, en el fons, a final d'any obtenen o maximitzen els seus comptes de resultats. Perquè llavors, en el curt, potser posen pedaços, però en el mitjà termini aguditzen les desigualtats i s'aguditzen les desigualtats i, per tant, s'empeny més gent als marges i a la pobresa.

Nosaltres, en la majoria de punts, votarem que sí; en altres ens abstindrem, perquè entenem que hi ha, o poca concreció o falta d'ambició, que no vol dir que no els compartim, vol dir que d'acord, sí –d'acord–, però ens falta anar més enllà.

I amb relació a l'energètica... (*Veus de fons.*) Ara contestaré això de les esmenes. I li seré franca, no li farem la negociació pressupostària. Per tant, vostès ja s'ho faran, si és la seva carta per negociar els pressupostos, facin-ho. Els de l'any passat, després hem vist que tampoc els ha complert el Govern i tampoc han protestat excessivament per garantir la internalització del 061 o altres elements.

Finalment, amb relació a l'energètica pública, compartim el que hi ha aquí. Sí, és evident, cal anar molt més enllà del que el Govern fa dos dies va presentar, del que diu. Creiem que, com hem dit reiteradament les darreres setmanes, el que no pot ser és que l'energètica pública es converteixi en una comunitat energètica pública. Que cal anar més enllà. Que cal garantir que arriba a tota la població. I, sobretot, que l'energètica pública es converteix en un contrapoder als oligopolis, perquè, de fet, és aquesta la necessitat, és a dir, que hi hagi una energètica pública que garanteixi el bé comú i que, per tant, planti cara a aquells que no el garanteixen, que són els grans oligopolis

energètics. De fet, per això ja, al juny de 2021, aquest Parlament va aprovar una moció que encaminava cap aquí i on un any i mig més tard poques coses s'han fet; algunes sí, però que encara queda molt per fer. I que, per exemple, al punt on la necessitat de revertir les concessions a les empreses o a les centrals hidroelèctriques..., alguna cosa s'ha començat a fer, però encara estem molt lluny de poder revertir i, per tant, gestionar directament allò que és de totes, com són les centrals hidroelèctriques.

Com deia, en alguns punts votarem que sí; en d'altres ens abstindrem, i que vagi bé la negociació pressupostària, si és que no hi ha un acord ja.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres votarem, com és previsible, que no a la part més substancial de la moció. Bàsicament, com es poden imaginar, per nosaltres, al nostre entendre, les seves propostes incrementen la inflació, encareixen el preu de l'energia i enfonsen l'economia en general, que és..., en principi és el contrari del que vostès pretenen, però nosaltres creiem que si es fes allò que vostès proposen passaria exactament el que estem dient.

Ens abstindrem en alguns punts concrets, el 4, el 5, el 2.d, i només podrem donar suport a la referència que es fa, que és més aviat una declaració a favor del transport públic, i també a favor del pacte per la indústria.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs ara, gràcies a les esmenes presentades, a tots els que les heu presentat. Hem acceptat les del PSC i les conjuntes dels grups que donen suport al Govern. No hem acceptat les presentades per VOX, per Ciutadans i per Junts, perquè estem en desacord en el fons que traspuen aquestes esmenes, no?

Crec que les esmenes presentades i les que hem assumit ens ajuden a dibuixar el camp de joc, on creiem que hi ha marge per construir un pressupost amb majoria suficient en aquest Parlament, no? Crec que la moció en si dibuixa quin és l'escenari real: una inflació que, com tots sabem, no és de demanda, té altres orígens i, per tant, necessita altres respostes que no passen per l'austeritat, per treure diners de circulació, sinó al contrari, per ajudar famílies, ajudar empreses i per liderar canvis.

Per això, la moció planteja clarament que volem abordar –i amb les esmenes això ha quedat així recollit– l'actualització de l'índex de referència de suficiència de Catalunya, l'IRSC, i de la renda garantida de ciutadania, ajuts directes a les llars i a situacions específiques, reforçar l'estat del benestar pel que fa a salut, educació, habitatge, infància, joventut, gent gran i igualtat, eh? –reforçar l'estat del benestar–, accelerar les estratègies de renovables en aquest país i de mobilitat sostenible, i apostar per l'equitat territorial.

Nosaltres volem que aquest país tingui un pressupost, però un pressupost expansiu no és només una paraula. Volem un pressupost que posi les persones al centre, que no deixi ningú enrere i que lideri les grans transformacions estratègiques que necessita aquest país. Però això no són declaracions, això no poden ser contes, això han de ser comptes, això han de ser partides, capítols, uns pressupostos concrets que donin respostes als reptes que té aquest país. Creiem que en el debat s'ha evidenciat que hi ha una majoria suficient capaç de fer-ho, el que necessitarem serà un govern que vulgui liderar aquesta majoria suficient per tirar endavant aquest país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica

302-00189/13

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... S'ha excusat, el conseller d'Economia. Espero que abans d'acabar la moció pugui estar aquí amb nosaltres, perquè també tenia algunes reflexions a compartir amb ell, també. Començo –però ara ja l'hi explicaran– per dir-li que és un home molt afortunat, eh? Afortunat, perquè aquí hi ha els comuns que li diuen que hi ha d'haver pressupost i que ajudaran i que fan propostes, el PSC que diu que hi ha d'haver pressupostos i que ajudarem a fer propostes i a negociar perquè això sigui possible. Tant de bo el dia que nosaltres tinguem responsabilitats de govern tinguem una oposició, que és la principal de la cambra, que també actuï amb aquesta responsabilitat.

I tant de bo hi hagi, també..., aquesta moció serveixi no per fer un gran reguitzell de propostes de que nosaltres ho faríem molt bé, que necessitem més diners per a un pla de xoc social –que sí, que hi coincidim–; que necessitem més diners per a l'escola inclusiva –que sí, que segurament hi coincidim–; que necessitem més diners, el vint-i-cinc per cent de l'atenció primària; els diners per a la indústria que mai arriben...; però sobretot jo crec que el més important no és això, que també, el més important és que aconseguim entre tots fer un canvi d'actitud. Un punt d'inflexió. I un canvi de no tenir tants prejudicis. Perquè ve el PSC aquí a donar-los la mà i sembla que costa. I li volia dir també al senyor Giró, que ell que és un home que sempre ha dit que s'ha fet a si mateix, home, que ara és un moment per ser valent. Sí o no? Si hi ha una bona proposta i una bona predisposició, per què no es pot pactar? Amb el PSC, amb els comuns, amb Junts o amb Esquerra. I tant, com sí! Perquè sabeu... No rigui, no rigui tant... Perquè sabeu qui guanya, si no ens posem mai d'acord i si això salta pels aires? Saben qui guanya? (*Veus de fons.*) No, no..., els populistes i els que diuen que el sistema és un desastre i els que diuen que aquí perdem el temps.

Nosaltres necessitem solucions concretes, propostes concretes i arribar a grans consensos: la renovació de càrrecs amb el pressupost del 2023 i en aquells temes importants per a la indústria i per a les famílies que han vist com anar a omplir la cistella de la compra costa un deu per cent més. Les famílies que..., eh?, Esther Niubó, que no paren, a vegades, les famílies de trucar-nos, perquè no hi ha..., l'escola inclusiva que tots defensem no té els recursos necessaris; quan necessitem vetlladors, quan necessitem professionals per atendre els nostres infants que més problemes tenen. O la sanitat i les llistes d'espera, etcètera. Per tant, moment per ser valents i moment per deixar-nos estar de dogmes i de prejudicis. I esperem que segueixin aquest camí.

Què més? Nosaltres hem fet una proposta. Aquest any hi haurà 3.000 milions; l'any que ve hi haurà 3.000 milions d'euros més. Per tant, aprofitem-ho. El senyor Canadell sempre diu: «El dèficit fiscal, tants mils de milions d'euros, no sé què...» Escolti, ara sortiran VOX a criticar lo que nosaltres hem dit; vostès sortiran també a criticar lo que nosaltres hem dit; però, escolti, vagin a les taules de negociació i facin propostes per millorar el finançament, un de nou o l'actual. Ja l'hi vaig dir: «2014, pressupost Generalitat, 20.000 milions, 20.500; 2023, 33.000 –33.000–, seixanta per cent d'augment.» Cal parlar amb coneixement de causa. Tenim un finançament

que, quan hi ha augment del PIB és bo, perquè tenim molts més diners cada any. Sí o no? Tretze mil milions de més. Vostès, quants diu que n'hem de tenir? Vint mil? Però si estem a 13. Si haguessin anat a les reunions i anessin a la una amb Balears i València potser ja els tindríem, aquests 20.000 que diu (*Aplaudiments.*)

I, si us plau, sap què volem, nosaltres? Que el conseller Giró –que està..., que la seva cadira és aquesta– pugui seguir de conseller. Que dilluns continuï sent conseller, perquè això no beneficia el país. A vostès no ho sé, perquè ho han de dir vostès, però al país no el beneficia que la persona amb què estiguem debatent els pressupostos aquí del 23, en un moment dramàtic de pandèmia, de guerra, de crisi energètica, de crisi de subministraments, d'augment de la inflació desproporcionat, d'augment del tipus d'interès, el responsable, el principal responsable de les finances no sàpiga si dilluns estarà..., no sap si dilluns estarà assegut aquí.

Això no sé a qui beneficia, però és evident que als catalans no, i a l'estabilitat, al rigor i la governabilitat del país, tampoc. Per tant, eleccions no; eleccions, no cal. Crisi de govern, tampoc. El que cal és govern responsable i estabilitat. I també el que convé és una oposició responsable. Dels de «no a tot» no anem enlloc. El PSC s'equivoca? Segurament, però almenys intentem contribuir a que això vagi millor. Totes les enquestes ens diuen que nosaltres anem amunt. Però no toca eleccions, toca governar i toca fer uns pressupostos per al 2023. Així que deixin-se de prejudicis, assequin-se a la taula amb el PSC, que és un grup de la cambra i el majoritari, i posin propostes sobre la taula.

Jo crec que no és tan difícil. I no farem propostes de màxims, sinó propostes que siguin beneficioses per al conjunt del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Diputat Lluís Salvadó Tenesa.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, vicepresidenta. Conseller –que, com comentava el company Ordeig, possiblement s'incorporarà més tard–, diputats, diputades, bé, molt bon dia a tothom. Mos estem apropant en aquelles dates que comencen totes les administracions a tramitar els seus pressupostos, i és lògic, segurament, que anem trobant-mos, de forma sovintejada en este plenari, mocions, interpellacions que debaten sobre el tema pressupostari. Em sembla absolutament lògic i raonable.

De fet, com bé saben, el Departament d'Economia ja va començar a posar la màquina en marxa fa uns mesos; va aprovar l'ordre el passat 8 de juny per començar a portar a terme l'elaboració pressupostària i, com saben, el passat 13 de setembre el Govern va acordar el sostre de despesa en aquells 33.000 milions d'euros, un increment respecte als pressupostos vigents, els pressupostos del 2022, de 3.000 milions d'euros addicionals.

Ara bé, com sol passar i com hem vist els últims anys, les previsions de creixement es van revisant i és bo ser-ne conscient. Ahir, el Banc d'Espanya rebaixa les previsions de creixement a la meitat. El PIB, previsions de creixement a l'1,4 per cent, més d'un 5,6 per cent de creixement de la inflació. I és important que en estos moments..., i això segurament és la feina que està fent el Departament d'Economia, és interioritzar tots estos conceptes dins del projecte de pressupostos. Hi haurà un creixement d'ingressos, matisat per esta rebaixa amb tendència a la baixa del creixement, però també hi haurà un increment de costos importantíssim tant en capítol primer, en matèria de personal, com bé saben, com també costos derivats del creixement de la inflació, i molt especialment dels costos derivats de l'energia.

I és cert que en estos moments potser hauríem d'estar una miqueta més avançats en la tramitació pressupostària i que caldrà accelerar i que caldrà fer el possible perquè abans d'acabar este any 2023 tinguem els pressupostos aprovats. Ara bé, tam-

poc no seré jo qui cride aquella màxima de que «pressupostos o caos». Si es poden aprovar els pressupostos, molt millor, i, si no, el Govern disposarà de mecanismes de correcció per intentar adequar-los a les noves circumstàncies.

En tot cas, per puntualitzar, com s'ha afirmat en moltes ocasions, perquè em sembla que en la vida i en la política és important ser clars, per a este grup parlamentari la prioritat passa per iniciar la negociació dels pressupostos amb aquells grups amb qui durant los últims anys ens hem entès i que compartim una visió de la política en termes més amplis, com és la CUP, com és els comuns i com és, òbviament, el Grup Parlamentari de Junts. És d'agrair la predisposició del PSC, i segurament que tindrem oportunitat de parlar-ne i de posar-los d'acord en molts àmbits, però també és bo que tothom tinga clara quina és la predisposició del Govern o, si més no, del nostre grup parlamentari.

Aprovar uns pressupostos no és aprovar una llei qualsevol. Aprovar uns pressupostos és un fet transcendent i que normalment ha de tenir una certa coherència amb l'estratègia i amb el relat integral del Govern de la Generalitat de Catalunya. I en estos moments mos sembla que hem de tramitar, hem de discutir els pressupostos amb aquells grups amb els que compartim el compromís amb l'amnistia i amb l'autodeterminació, cosa que no crec que sorprengui a ningú, perquè és lo mateix criteri que apliquem des del 2012, almenys des d'Esquerra Republicana. I tampoc no sorprendria a ningú preveure que, com ve passant des del 23 de desembre del 2009, el PSC no ha aprovat cap pressupost de Catalunya. L'últim pressupost que el PSC va aprovar a Catalunya és del 23 de desembre del 2009.

I això no treu que no puguem compartir, com he dit, moltes coses en matèria fiscal especialment, i per este motiu donarem suport al seu tercer punt, que mos agrada més com el tenien vostès expressat. Un tercer punt de la moció en el que saben que mos hi trobarem amb la voluntat de defugir rebaixes fiscals; no és el moment, ja sap que mos trobarà per a mantenir la capacitat recaptatòria del nostre sistema fiscal i la seua capacitat redistributiva. No estem ni per a rebaixes en l'impost de patrimoni ni per a rebaixes en l'impost sobre successions. No li dic que si poguéssim rebaixar una miqueta l'IRPF a les rendes més baixes, ho proposaríem, ho plantejaríem.

I també recolzarem el seu primer punt; ens abstindrem al segon. I ens abstindrem al segon perquè, com vostès reclamaven, cal prudència, i em sembla que el que correspon és que el Departament, el Govern, acabe de fer la seua proposta, que la puguem compartir amb aquells grups que considerem preferents a l'hora de negociar, que acabem de compartir quines són les prioritats i que, posteriorment, arribem a elements de concreció. I em sembla que el segon punt de la seua moció perverteix una mica l'ordre lògic de les coses, tot i que, en bona mesura, compartim bastants dels aspectes que vostès proposen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies. Molt honorable presidenta Laura Borràs, felicitats, perquè va ser el seu aniversari ahir. Vicepresidenta, diputades, diputats, avui el PSC presenta una moció sobre la situació econòmica que hem pactat parcialment. Per preparar la meua intervenció d'avui he repassat el debat entre el conseller Giró i la diputada Alícia Romero del passat 20 de juliol, que dona peu a aquesta moció. Aquell va ser un debat centrat en la inflació, la crisi macroeconòmica, la guerra de Rússia, la gratuïtat dels bitllets de Renfe... I en aquest context sorprèn veure que avui la moció del PSC només parla del proper pressupost.

Llàstima, perquè al món hi estan passant coses molt interessants, com per exemple la caiguda de la lliura esterlina; qui l'ha vist i qui la veu. I la marxa enrere del

Govern conservador britànic del seu pla de rebaixa massiva d'impostos forçada pels mercats financers. Tot un avís en tota regla als negligents fiscals del Partit Popular. Senyor Alejandro Fernández, que el veig aquí, va per a vostè aquesta frase.

Però per què el PSC presenta avui una moció que només parla del proper pressupost de la Generalitat? Jo ho relaciono amb el fet de que la intervenció que va fer la diputada Alícia Romero el passat divendres, en el debat de política general, va ser molt clara. Va anunciar públicament i solemnement el suport del PSC al proper pressupost de la Generalitat. No cal dir que, des de Junts, el conseller Giró li agraeix aquest suport; ell sempre havia dit que volia un suport molt ampli. Però potser també veiem ara la clau de la destitució del vicepresident Puigneró, així com també de la molt honorable presidenta Borràs.

Esquerra Republicana –pregunto– no s'ha llançat a una piscina buida, sinó a una piscina plena d'aigua, plena d'aigua socialista, en aquest cas? (*Rialles.*) Sembla que es culmina un canvi d'estratègia? La CUP es va desdir del seu pacte d'investidura amb Esquerra Republicana. A finals de juliol, *tribunales mediante*, s'expulsa la presidenta Borràs de la presidència del Parlament. A finals de setembre s'expulsa el vicepresident del Govern. Potser el PSC ens pot aclarir avui si torna al tripartit per la porta del darrere? (*Remor de veus.*) Jo faig preguntes, eh? Pregunto –pregunto.

Jo pensava que, aprofitant la seva interpellació, avui podríem parlar de Renfe, per exemple, i dels seus retards creixents. (*Remor de veus.*) Mirin, jo vaig viure a Sant Boi fins als catorze anys –a Sant Boi de Llobregat. Jo penso que avui la principal preocupació de tots els alcaldes socialistes metropolitans és el desgast creixent dels retards creixents de Renfe. Més i més catalans descobreixen cada dia que el PSC és un zero a l'esquerra defensant els interessos catalans a Madrid. (*Remor de veus.*) Bé, ja ho veurem –ja ho veurem.

Jo pensava, senyora Romero, que, atès que el PSC va parlar de finançament autònom i dels límits del dèficit públic, avui podríem parlar d'aquestes qüestions. Per exemple, vostès fa quatre anys que governen a Madrid. Per què encara no s'ha reformat la LOFCA, *ley orgánica de financiación de las comunidades autónomas*, que discrimina tots els catalans, que finança avui la Generalitat –l'any 2023, pràcticament– com si tinguéssim la població del 2009, gairebé 1 milió de catalans menys? Això discrimina a tots els catalans per igual. O bé podríem parlar també i debatre per què el Govern del PSOE i de Podemos fa exactament el mateix que el Govern del PP de Mariano Rajoy. Per què tot el marge de dèficit públic que concedeix la Unió Europea a l'Estat espanyol se'l queda, el monopolitza el Govern central i es condemnen els ajuntaments i les autonomies a tenir dèficit zero pràcticament?

Des de Junts per Catalunya, el conseller Giró ha preparat un pressupost anticrisi per al 2023, i aspirem a obtenir un ampli suport. Vostès han posat una xifra de 3.000 milions sobre la taula, anunciant: «Hi ha un increment de 3.000 milions.» Està molt bé –molt bé–; però, clar, tenim uns increments d'inflació, de despeses de capítol I, de despesa d'energètica...

Clar, pensin que estem en any rècord de recaptació tributària de la Agencia Tributaria del Estado. S'està recaptant moltíssim. I vostès ja saben quina és l'alternativa –que el senyor Joan Canadell tantes vegades presenta–, l'alternativa que cada dia més i més catalans veuen. Quin seria el pressupost de la Generalitat si tots els impostos que genera Catalunya estiguessin a disposició de tots els catalans?

There is an elephant in the room. Hi ha un elefant aquí molt gran que es diu «dèficit fiscal», «espoli fiscal». Malgrat tot, el centralisme espanyol segueix sent la principal causa i el principal motor de la nostra lluita per la llibertat i la independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora vicepresidenta. Señores diputados, nos encontramos hoy con una moción presentada por los socialistas, el martes de la semana pasada, sobre los presupuestos de la Generalitat del año próximo. Pero las peleas –supongo que el señor Giró se habrá ido a votar, supongo, ¿no? – que hemos visto estos días entre los dos partidos del Gobierno de la Generalitat hacen que sus presupuestos, a día de hoy –a día de hoy–, se vean lejos.

Los presupuestos –y así los defendemos desde VOX– son un instrumento fundamental para ocuparse de los intereses y necesidades de los ciudadanos de Cataluña, especialmente de los que más ayuda necesitan. En cambio, Esquerra Republicana y Junts solo están preocupados, como siempre, por ellos mismos, por su parcela de poder y por quién ocupa cada uno de los cargos públicos. No les importa nada ni Cataluña ni los catalanes.

Pero volvamos a la moción que presentan los socialistas y a las propuestas que contiene. En primer lugar, proponen que se cumpla la ley y que los presupuestos se presenten en este Parlamento en la fecha debida. Lógicamente, en VOX estamos a favor de que se cumpla la ley. Faltaría más –faltaría más–, ¿eh? Ahora bien, *a priori* extraña que se tenga que recordar al Gobierno que debe cumplir la ley. El Gobierno, mejor que nadie, debe conocerla y tener empeño en cumplirla. Pero, tristemente, la Cataluña del *procés* ha ido deteriorando todos los aspectos de la vida social y política en Cataluña. Y creo que no está de más recordárselo.

En segundo lugar, parece que los socialistas se encuentran felices con que el Gobierno de la Generalitat prevea aumentar el gasto público en más de 3.000 millones durante el año próximo. Y así lo ha manifestado el orador socialista. Hace varias recomendaciones sobre el destino de esos 3.000 millones adicionales y, aunque no ofrece mucho detalle en la propuesta, en VOX podemos estar más o menos de acuerdo con dedicar más dinero público a algunos de los destinos que proponen, pero creemos que conviene hacer varias recomendaciones sobre ese gasto público.

Primero, hay que recordar que la Generalitat de Catalunya tiene una deuda enorme, más de 80.000 millones de euros. Y por..., en fin, digamos, utilizando un lenguaje coloquial, si repartimos esa deuda entre todos los catalanes, tocamos, cada uno de nosotros, a más de diez mil euros. Y si damos un paso más y utilizamos una familia tradicional, matrimonio, dos niños, vemos que a esa familia le correspondería una deuda de cuarenta mil euros solamente de la Generalitat de Cataluña.

Entendemos que gastar más supondrá aumentar la deuda que hipoteca el futuro de nuestros jóvenes, y, hay que recordarlo, esa deuda la van a tener que pagar nuestros hijos y nietos. ¿Esta es la herencia que quieren dejar los socialistas? Desde VOX hemos propuesto en innumerables ocasiones suprimir el gasto político ineficiente. Nuestras propuestas ya conocidas de eliminar chiringuitos, cerrar las falsas embajadas o la TV3, supondrían un ahorro de más de 1.000 millones de euros, y creemos que ahí es donde hay que incidir.

Por último, la semana pasada los socialistas querían..., no querían, mejor dicho, querían impedir bajar los impuestos. Ayer han quitado su indicación, suponemos que lo han pactado con..., creo recordar que lo proponía Junts, ¿no? La pregunta es: ¿A estas alturas, los socialistas no saben todavía qué hacer con los impuestos? Claro.

Nosotros lo tenemos claro, lo que hay que hacer es bajarlos. Y también conviene recordar que los sucesivos gobiernos separatistas han venido usando la autonomía fiscal sistemáticamente para subir los impuestos y también para crear nuevos impuestos, con el resultado de que Cataluña tiene el triste récord de ser la región de España con más impuestos propios. Así han conseguido que los ciudadanos y empresas de Cataluña soporten más carga fiscal que el resto de España.

Para finalizar, en VOX proponemos cambiar las prioridades de gasto para reorientarlo a las necesidades reales de los ciudadanos, eliminando el gasto político, y

simultáneamente rebajar los impuestos para beneficiar especialmente a las familias trabajadoras, mejorar la competitividad de las empresas i ayudar a crear riqueza.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, vicepresidenta. Seguim amb el debat pressupostari, ja iniciat abans de les negociacions pressupostàries, en una moció més concisa i, evidentment, encara menys ambiciosa que la d'abans. Nosaltres en algun punt votarem que sí, en d'altres ens abstindrem, i en el tercer, evidentment, votarem en contra.

Algunes observacions de la moció, en la que creiem que, a més a més, en el procés de transacció d'esmenes, si ja no era massa ambiciosa, encara ha perdut més ambició. Si hi ha un consens en aquest Parlament, crec jo, i a la societat és que cal avançar, i que cal ja no avançar, sinó que és indispensable per a la salut de totes les persones que a l'atenció primària disposin d'un vint-i-cinc per cent del pressupost. S'ha aprovat en reiterades ocasions. De fet, fa alguns mesos, en una moció del meu grup parlamentari s'establia i quedava clar que es treballava en el vint-i-cinc per cent durant el 2022 i el 2023, i estava especificat amb terminis. I ara, en canvi, en la transacció que han acabat fent amb els grups del Govern, és «tendir» a la dedicació del vint-i-cinc per cent. Torna a ser d'aquelles coses que anem tirant la pilota endavant.

I sobta, si tenim en compte que la resta de punts són molt acotats, molt concrets i parlen d'importants i quantitats específiques, no?: per a l'escola inclusiva o per a universitats o en d'altres casos. I aquí nosaltres entenem que és una renúncia; una renúncia d'un consens que, sobretot, en el marc de la crisi de la pandèmia i de com vam veure el sistema sanitari, estava clar. L'atenció primària requereix el vint-i-cinc per cent del pressupost. No «tendir», no «avançar»; el vint-i-cinc per cent del pressupost, perquè és allò que garanteix la salut comunitària de la gent en aquest país. I, per tant, aquí ens sobta això. Nosaltres en aquest punt ens abstindrem, perquè, com deia, tenim altres mocions que creiem que són molt més concretes i que marquen molt, molt millor el camí a seguir.

I finalment, en el punt número 3, si ja inicialment era..., és a dir, parlàvem de defugir les rebaixes fiscals, però no abordaven una qüestió que entenem substancial, que hem dit abans i que fa setmanes que estem dient, que té a veure amb la distribució de la riquesa i amb que alguns tenen molt, massa, acumulen molt, i a sobre fan beneficis amb drets bàsics i fonamentals, mentre els altres estan empobrint-se, i que, per tant, cal abordar aquesta acumulació de riquesa, l'acumulació per desposseïció, ja no és que no volguessin això, sinó que el que fan és obviar-ho i dir ja...: «Si abans dèiem que no volíem rebaixes fiscals, ara no ho diem.» I, home, si no ho haguessin posat des de l'inici, doncs potser ningú se n'hagués adonat; però en el procés de treure-ho, vol dir que estem obrint la porta a que s'apliquin rebaixes fiscals? És aquesta la condició que està establerta aquí?

Perquè no és que ho diguem nosaltres, que parlem de limitar la riquesa –i, de fet, hem dit, de manera sistemàtica, doncs, que si ens buiden les neveres o no ens permeten omplir les neveres, ens haurem de menjar el ric–, sinó que el Fons Monetari Internacional..., que nosaltres no tenim massa tendència a escoltar-lo, perquè és un dels responsables de les polítiques d'austeritat dels països del Sud i dels països del Sud europeu també en la darrera crisi. Però vostès sí que normalment l'escolten, els que en el fons acaben aplicant les doctrines neoliberals. Però el Fons Monetari Internacional fa uns mesos parlava de que hi ha un excés d'estalvi dels rics; parlava de que hi ha una desigualtat creixent en la riquesa i que cal una política fiscal redistributiva, i que, per tant, si cal, cal apujar impostos. Ho diu el Fons Monetari Internacional.

Però aquí hi ha un acord entre Junts per Catalunya i el Partit Socialistes que diu que no cal que defugim les rebaixes fiscals i, sobretot, el que no cal és apujar impostos. I el que cal, ho torno a repetir, és que els rics paguin més, que el que cal és que limitem els beneficis de les grans empreses, que el que cal és que la política fiscal d'aquest país el que faci sigui limitar una riquesa que cada cop és major per part d'alguns, mentre envia molta gent als marges i a la pobresa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Un moment, diputat, que li poso el temps.

Joan Carles Gallego i Herrera

Si no me'l poses, no passa res. *(Rialles.)* No, seré breu; no l'esgotaré, intentaré no esgotar-lo. Bé, votarem a favor dels dos primers punts i no votarem a favor del tercer punt.

El primer punt ens sembla lògic, vull dir que els pressupostos s'han de presentar en forma i temps. Si no es presenten en forma i temps, cal prorrogar-los; tindrem un problema. Cal presentar-los en forma i temps no només perquè legalment està mandatat, sinó perquè els problemes que avui té la ciutadania en aquest país, la situació econòmica, social que estem vivint, obliga a tenir uns pressupostos ajustats al context que estem vivint per donar respostes concretes als problemes que tenim.

Votarem també a favor del segon punt. El segon punt, aviam, entenem que complementa, d'una manera o altra, la nostra proposta que hem fet en la moció anterior. Crec que situa algunes concrecions d'alguns punts referenciats a salut, educació inclusiva, a recerca, a punts sobre un pla de xoc social i un increment del pacte nacional per a la indústria. Són punts concrets, punts que entenem que no exhaureixen ni les necessitats ni les quantitats que caldrà que s'estableixin en el pressupost. Per tant, entenem que són un punt de partida, són uns punts mínims que ens han de permetre construir un pressupost que vagi més enllà i que abordi a fons els problemes que tenim, que, hi insisteixo, passen per acotar els ajuts directes que cal aportar a les llars i a les petites i mitjanes empreses i als autònoms per fer front als efectes de la inflació.

Cal actualitzar l'índex de renda de suficiència de Catalunya, l'IRSC i la renda garantida de ciutadania; això és urgent i és necessari. Fa deu anys que ho tenim congelat. Fa masses anys que molta gent en situació de risc d'exclusió i de pobresa queda al marge de determinats ajuts i prestacions socials.

I cal també que s'acceleri una estratègia de lluita contra l'emergència climàtica, a favor d'aquesta estratègia d'energies renovables, de mobilitat sostenible, de canvi de model energètic, de sostenibilitat. I cal també impulsar els aspectes d'equitat territorial. Entenem que les propostes que es plantegen no són contradictòries en això; es poden complementar i caldrà incardinar-les en aquest punt.

No votarem, però, a favor del tercer punt, per diverses qüestions. D'entrada, perquè ja no havíem acceptat nosaltres l'esmena que Junts ens havia fet a la nostra proposta, que és la mateixa esmena que, en aquest cas, el grup del Partit Socialistes li ha acceptat a Junts, que és treure aquest concepte de rebaixes fiscals. I, clar, al treure el concepte de rebaixes fiscals, ens queda un punt que diu «evitar els increments impositius». I, clar, evitar els increments impositius podríem contextualitzar-ho en una situació d'equilibri: va, no collarem, però no rebaixarem.

Però, escolti'm, evitar increments impositius en abstracte quan renunciem a no rebaixar impostos, el que estem és negant una realitat. I és que la realitat és que avui hi ha marge suficient per incrementar la contribució fiscal de les rendes altes i de les grans fortunes. Perquè si incrementéssim la contribució fiscal de les rendes altes i de les grans fortunes, si situéssim els nivells de fiscalitat que tenim a la Unió Europea aquí, en el nostre país, aquests set punts de diferència que tenim en ingrés públic...,

possiblement podríem recórrer amb més tranquil·litat aquests set punts de diferència que també tenim en negatiu pel que fa a despesa pública social i pel que fa a inversions estratègiques.

Per tant, no podem votar a favor d'aquest punt perquè nega, diguéssim, una realitat, que és que hi ha marge per incrementar la fiscalitat de les rendes altes i de les grans fortunes. Però, hi insisteixo, votarem a favor dels altres dos punts en temps i forma, i perquè entenem també que cal que hi hagin unes mesures concretes en aquests pressupostos que reforcin alguns dels aspectes de l'estat del benestar que s'apunten, que han de complementar-se també amb les altres qüestions que hem plantejat en la nostra moció.

En aquest marc, creiem que és possible, amb les intervencions que estem veient, que es pugui construir una majoria suficient per disposar d'un pressupost que posi les persones en el centre i que tradueixi i que bandegi, d'alguna manera, les orientacions més neoliberals, que també s'han explicitat en aquest faristol en algunes intervencions.

És possible un pressupost que posi les persones al centre, que lluiti contra els efectes negatius de la inflació i de la incertesa econòmica que estem vivint.

Per tant, res més i gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula, del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Ordeig, d'entrada, des del nostre grup parlamentari ja manifestem el nostre vot a favor d'aquesta moció, que, en general, ens sembla raonable i totalment assumible des d'un punt de vista conjuntural i estructural. Tenint en compte la greu crisi econòmica que afecta el conjunt d'Espanya i també la nostra comunitat, les mesures que vostès proposen al Govern que s'implantin, doncs, tenen sentit.

Un retret que sí que els fem: senyor Ordeig, vostè parlava abans dels partits del «no a tot»; entre el «no a tot» i el «sí a gairebé tot», doncs, jo crec que hi ha un terme mitjà molt saludable que vostès haurien de practicar. De fet, creiem que en la seva proposta han acceptat gairebé totes les esmenes dels grups de govern, i, certament, diguem-ne, que no és la idea d'una oposició implacable que alguns tenen.

En aquesta cambra, el primer partit de l'oposició creiem que hauria de fer una oposició molt més forta, molt més dura, molt més de control parlamentari a la tasca que fan els partits de govern. I creiem que, en aquesta qüestió, tant la qüestió fiscal com en altres qüestions, òbviament, com per exemple la qüestió de la llengua, doncs, el Partit dels Socialistes de Catalunya està fent una oposició, certament, lenitiva, que creiem que no afavoreix en absolut la qualitat del nostre debat públic.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la totalitat de la moció. De fet, han corregit, i per això, segurament amb raó, la seva exigència de descartar, de totes totes, com abans li retreien des del Grup Parlamentari de la CUP, les baixades d'impostos. Jo crec que estem en un moment en què, efectivament, s'ha d'entomar definitivament una baixada d'impostos general, si més no per a les rendes més baixes. A Catalunya continuem dient i recordarem sempre que els ciutadans espanyols que paguen més per IRPF en els trams de renda més baixos són precisament els ciutadans de Catalunya. I això és una anomalia que creiem que hauria d'acabar de forma definitiva.

Nosaltres, des del nostre grup parlamentari, fa temps que insistim en una mesura, que és la deflactació de la tarifa de l'IRPF, perquè al final estem fent perdre al conjunt dels ciutadans de Catalunya poder adquisitiu. El conjunt de les rendes de la nostra comunitat perd poder adquisitiu amb aquesta negativa a deflactar la tarifa de l'IRPF. Ara sembla que el senyor Giró ahir es manifestava, abans d'ahir, a favor d'aquesta mesura, i fins i tot he sentit avui el senyor Tremosa manifestar la seva po-

sició favorable a aquesta mesura. Jo crec que és absolutament imprescindible, indefugible i peremptori fer-ho al més aviat possible, perquè és una mesura absolutament necessària per a l'economia catalana.

Hi ha altres aspectes del nostre model fiscal que no corresponen o no són coincidents amb el seu model, el del Partit dels Socialistes; òbviament, hi ha diferències substancials. I més enllà que nosaltres hàgim de votar a favor, per coherència, d'això que diuen vostès en aquesta moció, sí que és veritat que trobem a faltar un munt de coses com a crítica al model fiscal de la Generalitat.

És incompreensible que els catalans siguem els ciutadans espanyols que patim una pressió fiscal més forta. I això no és responsabilitat de Madrid, sinó que és responsabilitat del Govern de la Generalitat. Tenim fins a dinou impostos propis, dels quals és veritat que alguns estan suspesos pel Tribunal Constitucional, però, en tot cas, la intenció fiscalitzadora voraç del Govern de la Generalitat és evident, es manifesta amb aquesta quantitat d'impostos propis que tenim, i en total, si no són els dinou, en serien quinze, que estan vigents, i continuem sent, amb diferència, de bon tros, la comunitat autònoma amb més impostos propis.

Jo crec que hi ha molta crítica a fer a la política fiscal d'aquest Govern, que és una política que maltracta fiscalment els ciutadans de Catalunya i, per tant, creiem que el primer partit de l'oposició, amb la seva força en aquesta cambra, hauria de fer una defensa del conjunt de la ciutadania de Catalunya i molt concretament de les classes mitjanes i treballadores de la nostra comunitat, que estan patint amb especial intensitat aquesta crisi d'inflació i aquesta crisi de pujada de les hipoteques, de la cistella de la compra..., en definitiva, una crisi que afecta enormement la qualitat de vida dels ciutadans de la nostra comunitat.

Dit això, com li deia, senyor Ordeig, li agraïm la proposta; creiem que és raonable, que és atendible, que és clarament insuficient, però hi votarem totalment a favor. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, esta es una de esas mociones que se ha acostumbrado a presentar el PSC en los últimos tiempos y que, pues, tienen un cierto componente de carta a los reyes magos, porque es difícilmente rebatible, pues, que se necesitan más recursos en general, ¿no? Entonces, bien, vamos a votar favorablemente a los primeros puntos; no así al tercero. No sabemos exactamente a qué se refiere el PSC cuando habla de «prudencia fiscal», pero, vistos los antecedentes, no presagia nada bueno. Nosotros creemos que lo que hay que hacer es bajar los impuestos y, por lo tanto, nos parece insuficiente ese punto.

Por otro lado, el señor Ramon Tremosa ha salido como un miura al atril i ha repartido estopa para todo el mundo. Que conste que no tenía especiales ganas de discutir con usted, pero tampoco voy a salir corriendo y, con la cantidad de lindezas que nos ha dedicado, alguna cosa tenía que contestar. Mire, usted ha elaborado un durísimo diagnóstico sobre la situación económica de Cataluña, haciendo incluso una trayectoria histórica sobre la relación de Cataluña con el resto de España y sus gobiernos y lo mal que ha sido tratada supuestamente Cataluña, según usted.

Debo recordarle que los suyos –los suyos, señor Tremosa: Junts, antes llamados Convergència i Unió– pactaron presupuestos y medidas fiscales con Suárez, con Felipe González, con Aznar, con Zapatero en algunos ejercicios, el primer presupuesto de Rajoy y con Sánchez han pactado algunas veces sí, otras no, pero incluso han tenido tiempo para pactar en la Diputación de Barcelona. Y en Cataluña, ustedes han gobernado en distintas fórmulas treinta y cinco de los cuarenta y dos años que llevamos desde la recuperación de la democracia. Es decir, ustedes –los suyos, señor

Tremosa– han mandado o han tenido la llave de la política catalana y española siempre; y «siempre» significa siempre. Y, aun así, según usted, el balance es un desastre.

Habrà que concluir que usted mismo ha reconocido hoy aquí que tienen ustedes un nivel de gestión económica subóptimo. A partir de aquí, yo le diría que no sea tan cruel con usted mismo; seguro que alguna cosa buena han hecho. Yo no sé verla, pero no reconozca aquí, de manera tan palmaria, que lo que ustedes han hecho siempre es apoyar a los gobiernos de España de turno. Y, por tanto, alguna responsabilidad tendrán ustedes con la situación económica, sea la que sea, que se está viviendo ahora.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Tremosa, té raó, eh?, l'Alejandro. Un ha de ponderar també les seves opinions –ha de ponderar.

Diputat Salvadó –aquí el tinc, a l'esquerra–, com ens hem de veure, eh? Si no ho he entès malament, el diputat Tremosa diu que tot això és una estratègia orquestrada del PSC i Esquerra Republicana, i vostès actuen així perquè saben que aquí hi havia una piscina amb aigua socialista a punt per rebre'ls. Miri, jo li dic: jo crec que no hi ha una piscina prou gran –i mira que els socialistes, si es tracta d'ajudar, la posem tan gran com faci falta– que ajudi a compensar les baralles, els enfrontaments i les discrepàncies diàries que vostès tenen. Per tant, tant de bo! Tant de bo poguéssim posar una piscina prou gran per intentar alleugerir aquesta pressió que es posen entre vostès, socis de govern, cada dia. Per tant...

Escolti, «centralisme espanyol», ens parlava també el senyor Tremosa. El problema no és el centralisme espanyol. El problema és que tenim un govern que està enfrontat cada dia i que no es posa d'acord en res; aquest és el problema. Per tant, si es posen d'acord, llavors potser podrem fer alguna cosa.

Un altre element important: es fan pressupostos aquí i es fan pressupostos a Espanya. I, com s'ha dit ara aquí, no s'excloguin abans de jugar el partit de la negociació. Siguin influents. Intentin aconseguir coses per a Catalunya. Tot això que diuen aquí..., però és que s'ha d'anar allà també a defensar-ho! No allà, arreu! Arreu!

I, escolti, si nosaltres diguéssim totes les barbaritats sobre el caos de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya que vostès van dir quan hi va haver el problema de Renfe... *(Alguns aplaudiments.)* Home, per l'amor de Déu! Problemes n'hi ha? I tant! Dèficits d'infraestructures? I tant! Però estem aquí per intentar apuntar solucions.

Amb una mà ens queixem. Mira, ho entenc, això no pot ser. Però, per l'altra, proposem alguna solució i anem allà on toca. I resulta que els que tradicionalment, durant quaranta anys, han fet això i han tingut la clau de moltes coses, ara resulta que són els que reneguen de qualsevol negociació. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per tant, escolti, gràcies per les esmenes...

Ah! I només deu segons. Fiscalitat. Escolti, nosaltres estem pel model valencià i no pel model de Madrid. No s'ha de ser dogmàtic amb la fiscalitat. Si s'ha d'alleugerir la fiscalitat a les rendes baixes s'alleugereix. I si s'ha de fer una reflexió sobre els impostos autonòmics...

La vicepresidenta segona

Se li ha acabat el temps.

Òscar Ordeig i Molist

...es fa. D'acord? Baixar impostos no és de dretes; depèn de a qui ho facis i a quins sectors de la societat afectin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola

302-00186/13

Entrem ara en el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la, té la paraula el senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Señor Ordeig, del PSC, perdone que le tome la palabra cuando hablaba usted de esa piscina tan grande que decía que los socialistas estaban encantados de ponerle a los partidos nacionalistas para cualquier cuestión. Pues bien, desde luego, en la cuestión de la lengua, ustedes les han puesto, el Partido Socialista, una casa con piscina, dos coches, dos perros y todas las comodidades que necesitan. Porque, ciertamente, con relación a la cuestión lingüística, la actitud del Partido Socialista ha sido el gran problema que hemos tenido en esta comunidad.

La verdad es que uno, cuando desde su posición partidista y personal defiende con absoluta convicción el bilingüismo de la sociedad catalana, lo considera un privilegio, lo considera una virtud, una excelente característica de nuestra sociedad, ese uso indistinto de las dos lenguas que caracteriza a nuestra sociedad, el catalán y el castellano, que conviven armónicamente, lamenta enormemente que el primer partido de la oposición haya tenido una actitud tan condescendiente, tan complaciente y tan, en definitiva, indulgente con los partidos nacionalistas. Yo esperaba otra cosa del Partido de los Socialistas de Cataluña. Quizá, llámenme cándido, llámenme demasiado optimista –«optimista antropológico», por decirlo en palabras de Zapatero–, pero esperaba otra cosa del PSC liderado por el señor Illa.

Recientemente, incluso, he oído al señor Illa y a otros miembros del Partido Socialista reconocer que se sentían engañados por los partidos nacionalistas en la firma de ese acuerdo que ha supuesto la no aplicación de la sentencia del veinticinco por ciento de castellano en las aulas de Cataluña. Pues bien, ¿qué esperaban, señores del Partido Socialista? Es lo de siempre. El partido Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, los partidos nacionalistas, tienen la firme convicción de que Cataluña debe ser una comunidad –en sus términos, una nación– homogénea, monolingüe, monolítica y que esté basada fundamentalmente en la exclusión de todo lo español, en la hispanofobia, en el odio a España. Ustedes, señores del Partido Socialista, desde luego, no comparten eso y estoy convencido de ello. El problema está en su seguidismo de esas políticas lingüísticas, que además son completamente contrarias a la naturaleza esencialmente bilingüe de la sociedad catalana.

Por eso, nosotros, en esta moción, pedimos el reconocimiento de ese derecho de todos los niños catalanes a educarse tanto en catalán como en castellano, como, en el Valle de Arán, también en aranés, cosa que no se está respetando en Cataluña por la contumaz voluntad de los partidos nacionalistas de expulsar el español de las aulas de Cataluña. Exigimos al Partido Socialista o le pedimos al Partido Socialista que reconduzca su posición, reconsidere su posición y asuma que, para defender el bilingüismo, es imprescindible practicar con el ejemplo, es imprescindible oponerse a ese modelo monolingüe que se impone en Cataluña desde tiempos inmemoriales, desde hace cuarenta años, desde el advenimiento de la democracia. Y lamentamos, una vez más, su posición vergonzante con relación a los partidos nacionalistas. Por eso, nosotros instamos al Gobierno de la Generalitat a reconocer el derecho de los

padres catalanes a educar a sus hijos tanto en catalán como en castellano. ¿Tanto cuesta de entender? Yo creo que no es tan difícil.

Su idea de Cataluña es una idea cerril, es una idea monolítica, una idea contraria al pluralismo, una idea que pretende expulsar una parte fundamental del acervo cultural de los catalanes, que es precisamente esa participación que hemos tenido no solo en la conformación de la nación española, sino también en el prestigio y en la fama internacional y el alcance internacional de la lengua española. Ustedes van contra todo eso y quieren, además, descapitalizar Cataluña con esa voluntad de expulsar el castellano y todo lo español de nuestras aulas.

Yo creo que el problema fundamental que hemos tenido en Cataluña estos años ha sido la falta de valentía de una parte de la sociedad, fundamentalmente de un partido político, que ha sido el Partido de los Socialistas de Cataluña, y por eso creo que, desde mi posición, que trato de ser ecuánime y de reconocer, como he hecho en la anterior moción, los méritos o aquellas cosas que el resto de los partidos con los que compartimos este hemisferio hacen bien, pues creo que es imprescindible decirles, señores del Partido Socialista, que han decepcionado a muchos de sus votantes, que han decepcionado a muchos catalanes, que esperan que defiendan el bilingüismo de la sociedad catalana.

En todo caso, insisto, e insistiremos siempre, Cataluña es una sociedad esencialmente bilingüe. Y a una sociedad esencialmente bilingüe le corresponde un modelo educativo, por lo menos, bilingüe, que reconozca el castellano y el catalán como lenguas vehiculares. Y nosotros, desde Ciudadanos, además, sumamos, por el bien de nuestros hijos, por el futuro de nuestros hijos, también el inglés a ese sistema educativo.

Esperemos que algún día podamos verlo y estoy convencido de que así será.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula..., per defensar les esmenes presentades –perdó–, té la paraula el Grup Parlamentari de VOX, el seu diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyors diputats, molt bon dia. Votarem a favor d'aquesta moció perquè coincideix, en general, amb la nostra defensa d'un model d'escola catalana lliure d'adoctrinament i també pel dret de l'espanyol com a llengua vehicular a l'escola.

A Catalunya coexisteixen dues llengües pròpies, oficials i majoritàries, però patim una situació de diglòssia, és a dir, un dels dos idiomes, el català, té un domini o una prioritat o preferència com a llengua institucional, de prestigi, de cultura, d'ús oficial, enfront de l'altre, l'espanyol, que resta relegat a situacions socialment inferiors de l'oralitat i de la vida familiar. Per tant, podem dir amb tota rotunditat que és veritat que l'espanyol és una llengua minoritzada a casa nostra, està proscrit l'espanyol a casa nostra.

Els grups separatistes, Podem i PSC argüeixen que el català es troba en una situació d'emergència lingüística sense precedents, ja que, segons l'ONU, per sota del trenta per cent de l'ús social d'una llengua, aquesta resta en una situació de vulnerabilitat i, per tant, de possibilitat de desaparèixer.

Bé, la realitat és que no hi som, ni al trenta-sis ni al trenta per cent de l'ús social del català, el percentatge de les persones de llengua materna en català que declaren tenir el català com a llengua habitual està establitzat sempre en el noranta-cinc per cent. I si hi sumem els catalanoparlants inicials que declaren tenir el català i l'espanyol com a llengua habituals, ens acostem al cent per cent.

És a dir, que amb els criteris de la UNESCO a la mà, el català a Catalunya no corre cap risc, ans al contrari, ja que dins de la població de referència o el grup etnicolingüístic..., és a dir, 7,6 milions de catalans que vivim a Catalunya no és la població

de referència, sinó que ho són els 2,2 milions de catalans que declaren tenir el català com a llengua materna. Doncs ho torno a repetir, segons aquesta població de referència, tothom el parla, el català, a casa nostra.

D'altra banda, resulta paradoxal que els grups separatistes i PSC ens vulguin acorralar amb la fallaç disjuntiva que l'escola catalana només ha d'atenir-se a criteris pedagògics. I, per tant, segons aquesta idea o premissa, doncs, el percentatge no és un criteri pedagògic. Home, això de criteris pedagògics quant als percentatges..., diuen una cosa o la contrària si els convé. Els hi explicaré.

Cuando ochenta familias exigieron que el castellano, el español, fuera lengua vehicular en la escuela, entonces dijeron estos grupos separatistas, el PSC y Podem, que, hombre, como era un porcentaje tan mínimo, no valía la pena, no estaba justificada la demanda. Pero ahora que son miles los demandantes, entonces el porcentaje ya no les sirve. Entonces, ya no les sirve como argumento.

Cuando la *consellera* Geis impone el catalán como lengua en el ochenta por cien de las asignaturas de las universidades catalanas, entonces el porcentaje es un criterio pedagógico sublime. Sin embargo, cuando el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña establece que tanto el español como el catalán tienen que considerarse como lenguas vehiculares en la escuela y, además, se tiene que impartir en el veinticinco por cien de las asignaturas como mínimo, entonces ya el porcentaje no es un criterio pedagógico.

Pues sí, el porcentaje es un criterio pedagógico, absolutamente pedagógico, porque el hecho educativo sucede en el espacio y en el tiempo, no en una nebulosa etérea, fantasmagórica, no. Entonces, la relación que existe entre los objetivos educativos y los logros del aprendizaje se tienen que medir de alguna manera con recursos. Y estos recursos..., entre ellos nos encontramos el tiempo, el tiempo de explicación, el tiempo de asimilación, de corrección, de evaluación. Y el tiempo se puede medir de muchas maneras, en unidades distintas, y una de ellas es el porcentaje, el porcentaje o número de horas de impartir una asignatura. Bien, este axioma es absolutamente pedagógico.

Acabo. En definitiva, a los separatistas les da igual Juana que su hermana –a los separatistas, al PSC y Podem–, con tal de vendernos sus delirios y seguir cobrando del Estado. La semana pasada, curiosamente, en la Comisión de Cultura, el señor Vila Moreno, secretario de Política Lingüística, nos dijo, lamentándose, que en los años sesenta y setenta se hablaba más catalán que ahora, pues los inmigrantes que venían del resto de España a trabajar a Cataluña lo aprendían porque era una necesidad sociolingüística.

Pero, vamos a ver, ¿no habíamos quedado que durante el franquismo estaba prohibido hablar en catalán? Señores socialistas, señores separatistas, señores de Podem, ustedes son presa de sus propias mentiras.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia! Gràcies, presidenta. Avui se'ns presenta una moció complicada, perquè realment és molt complicat debatre sobre diagnòstics diferents o amb una realitat que entenem que és falsejada interessadament i, a més a més, recargolada.

I, per tant, quina és la realitat? La realitat és la que diuen les lleis, les que hem aprovat majoritàriament, no?, una majoria democràtica d'aquest Parlament, que ens diu que el català és la llengua oficial de Catalunya, que també ho és el castellà, que és llengua oficial de l'Estat i, per tant, que totes les persones tenen el dret d'utilitzar les dues llengües oficials, que tenen el dret i deure de conèixer-les, que no hi pot haver discriminació per ús de qualsevol de les dues llengües i que també l'occità, aranes a l'Aran, és oficial a Catalunya d'acord amb el que estableix la diferent, no?, normativa.

Per tant, totes tres llengües són llengües cooficials i, per tant, la seva oficialitat està totalment garantida a Catalunya i, per tant, no poden dir que és paper mullat; això és faltar a la veritat.

I, en segon lloc, una altra llei que hem aprovat recentment en aquesta legislatura, sobre la qual hem debatut moltíssim, és la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials a l'ensenyament no universitari, que estableix que el català és –i jo hi afegeixo «continua sent»– llengua vehicular de l'ensenyament i reconeix per primera vegada que el castellà és també llengua d'aprenentatge i que se n'ha de garantir un ús curricular –que és sinònim de vehicular– i que, per tant, també es farà servir, si escau, per ensenyar altres matèries i diferents activitats educatives curriculars, més enllà de la llengua castellana. I això, doncs a banda de ser un fet constatable, ho ha contemplat el Consell de Garanties Estatutàries en el seu dictamen i fins i tot ho ha reconegut el propi TSJ recentment, fa un parell de dies, quan notificava a una escola, doncs, el manteniment del vint-i-cinc per cent de castellà de manera cautelar, dient: «La modificació» –s'entén de la llei– «no incideix necessàriament en la decisió cautelar acordada, ja que, si bé es modifica el model lingüístic de l'ensenyament públic, no es limita genèricament la intensitat de l'ús del castellà com a llengua d'ús curricular i educatiu.» I el mateix amb l'aranès, del qual està perfectament garantida la seva vehicularitat en els articles 13 al 16 de la llei de l'occità, aranès a l'Aran.

I, per tant, no podem compartir afirmacions que, com deia, neguen la realitat i la falsegen. I per això votarem la majoria de punts en contra, especialment l'últim, que han acceptat a VOX i que directament el que fa és voler eliminar la promoció de l'ús del català.

Una altra cosa és, però, l'aplicació que es fa de la normativa. I aquí sí que potser podríem convenir que el Govern de la Generalitat podria millorar, en el sentit d'estalviar-se declaracions incendiàries, provocadores, com les que el conseller Cambrey a l'inici d'aquest curs, doncs, va fer, on es vantava directament de no aplicar sentències fermes, que vull recordar que no queden derogades, almenys automàticament, per les noves lleis, que en tot cas s'han d'estudiar cas a cas.

El conseller Cambrey va dir: «Cap aula d'aquest país aplicarà el vint-i-cinc per cent de castellà.» I nosaltres ja l'hi vam dir al conseller. Li vam dir que deixés d'afegir llenya al foc; que no torni a polititzar ni la llengua ni l'escola; que no alimenti més el conflicte ni la confrontació, perquè no ens aporta res de bo i perquè una majoria d'aquest Parlament fa molt poc temps que vam aprovar una llei per actualitzar i millorar el model lingüístic del nostre sistema educatiu, amb criteris pedagògics, efectivament, però també pacificar i restar pressió política als centres educatius. Doncs entenem que al que no poden sortir, el conseller tampoc, és –que no va tenir res a veure, per cert, en l'acord amb la llei– a carregar-se aquest consens assolit.

I, per tant, el que ha de fer el Govern –començant pel conseller Cambrey i continuant– és limitar-se a treballar per la llengua, garantint i generant indicadors del context sociolingüístic dels centres que facilitin la tasca dels equips directius a l'hora de revisar i millorar els seus projectes lingüístics, dades que permetin construir projectes de la manera més científica i objectiva possible, avaluar-ne les competències orals i escrites, més que dedicar-se a enviar cartes a les direccions, quan el TC, el Constitucional, encara està pendent de resoldre aquesta qüestió d'inconstitucionalitat i, per tant, per veure si són compatibles o no les sentències fermes o les mesures cautelars aplicades amb el nou marc normatiu.

I, per tant, des del meu grup parlamentari el que volem és que es doni ple compliment a la nova llei, que creiem que millora, i molt, el que teníem des de fa molts anys, perquè la societat ha anat canviant; que es normalitzin els usos curriculars o vehiculars de les tres llengües oficials a Catalunya –comptant, evidentment, també amb l'occità aranès– amb naturalitat, per garantir l'objectiu del ple domini d'aquestes llengües i de les estrangeres que puguem, preferentment l'anglès. I que, per tant, el Govern treballi per això de manera científica, aportant indicadors, dades, aportant

metodologies, aportant formació, i que en deixem de parlar aquí i que se'n parli molt més, segurament, als claustres de les escoles.

I, evidentment, sí que volem reiterar la condemna a qualsevol agressió, assetjament que es produeixi a ningú per motius de llengua, per voler escolaritzar el seu fill o filla en una llengua o l'altra, i per això l'únic punt que votarem a favor –i per això en demanem votació separada–, serà del punt cinquè. Per tant, més ciència i menys populisme.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, com crec que no sorprendrà a ningú, el nostre grup parlamentari votarà en contra de la totalitat d'aquesta moció. D'entrada, perquè, a més de ser una moció amb arguments falsejats, no deixa d'atacar i continuar atacant la llengua catalana i..., la nostra llengua –és la llengua de Catalunya. Vostès feien referència –i també ho deixen palès a la seva moció– que el català és una llengua cooficial, i potser haurem de revisar què vol dir aquesta cooficialitat, perquè vol dir que té la mateixa oficialitat que el castellà.

Algun grup parlamentari feia referència a aquest aspecte o a aquest intent de fer desaparèixer la llengua castellana, i feia referència a que..., fins i tot feien afirmacions dient que la llengua castellana està desapareixent del nostre territori; una altra falsedat que es suma a totes les ja esmentades en aquest faristol i les incloses a les diferents mocions presentades. Tenim diferents informes del Síndic de Greuges i d'altres organismes competents que realment, no?, amb dades reals, amb percentatges reals, posen de manifest que l'ús del català està minvat en tot el nostre sistema educatiu. Els infants, fora de l'aula i en tots aquells contextos que no impliquen la relació directa amb el professorat, utilitzen la llengua castellana.

Aquest sistema de vehicularitat, el nostre sistema català, la immersió que defenem des dels anys setanta, és un sistema que ha demostrat garantir aquesta igualtat d'oportunitats per a totes les persones al nostre territori. Recordem que per accedir a un lloc de treball a l'Administració és necessari acreditar una competència, un nivell de suficiència de llengua catalana. I com s'ha de garantir aquest nivell de suficiència? Volent que la meitat de la població o tota la població que no tingui coneixements en llengua catalana no pugui optar a un lloc de feina públic? És això el que s'està dient? Perquè, en aquesta cambra, molts de nosaltres som fills d'aquesta immersió lingüística i no veig ningú que tingui problemes amb la comprensió o l'expressió en llengua castellana, tot i haver rebut únicament una assignatura en llengua castellana durant tota la seva escolarització. Vostès mateixos, el Grup de Ciutadans: la majoria de les seves intervencions en aquest faristol les fan en llengua castellana. Molts de vosaltres sou fills d'aquesta immersió lingüística i no demostreu cap incompetència a nivell de llengua. Sou capaços de produir els vostres discursos, de fer les vostres mocions en llengua castellana sense que això vagi en detriment del vostre coneixement de la llengua catalana.

Ara entraré als diferents punts de la seva moció. L'únic aspecte, o potser l'únic..., no vull dir epígraf, seria mitja frase d'un dels paràgrafs amb els que podem coincidir és que ara mateix no s'està garantint l'oficialitat de l'aranès a l'Aran. Fins ara, la LEC garantia l'oficialitat del català a Catalunya i de l'aranès a l'Aran. Però arran d'una llei aprovada en aquest Parlament, a la qual el nostre grup parlamentari no va donar suport, aquesta oficialitat de l'aranès a l'Aran ha quedat en una mena de llimbs legals i tenim molts centres a l'Aran que ara mateix no tenen garantida la vehicularitat de l'aranès als seus centres educatius.

Al seu punt 2, vostès fan referència a instar el Govern de forma immediata a garantir la vehicularitat del castellà, o del l'espanyol, juntament amb el català. L'hi torno a repetir: aquesta cooficialitat garanteix que..., o permet que el català, com a llengua cooficial que té els mateixos drets, sigui la llengua vehicular. I, de fet, la legislació vigent que tenim fins ara garanteix aquesta presència del català a les nostres aules.

Una altra falsedat a la que m'agradaria fer referència: ja n'hi ha prou d'atacar i sempre condemnar la comunitat educativa. Ja n'hi ha prou d'acusar la comunitat educativa d'adoctrinament i d'amenaques cap a totes aquelles famílies que volen la llengua castellana com a llengua d'ús vehicular. Això no és cert. Els docents no es dediquen a adoctrinar als nostres centres educatius i no exerceixen cap tipus d'amenaça (*aplaudiments*) ni de pressió contra les famílies que volen utilitzar la llengua castellana.

Per tant, nosaltres, per descomptat, com ja he dit al principi de..., al començament, votarem en contra de tota la seva moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies. D'entrada, crec que no esgotarem el temps. Ja s'ha fet en les diverses intervencions..., s'ha parlat de les falsedats, s'ha parlat de les incorreccions que té aquesta moció, i nosaltres també volem parlar de lo terriblement pervers que ens sembla, i hipòcrita també, que Ciutadans faci servir la defensa de l'aranès en la seva obsessió per incendiar la política lingüística i la normalització de l'ús del català.

Llavors, una moció que es titula «L'ús de les llengües a l'escola», però després barreja el tema de l'aranès amb el català a les escoles, això és terrible quan no han tingut mai interès en l'aranès. A més, quan..., no hi eren, tampoc, quan es va treballar la llei de l'aranès. I de fet, recordem que si la llengua occitana, si l'aranès no té un ús normalitzat ara mateix a la Vall d'Aran, malgrat l'ampli consens al Parlament per les lleis 35/2010 sobre l'ús de l'aranès i la Llei 1/2015, del règim especial de l'Aran, és, en bona part, per culpa de la sentència del Tribunal Constitucional que ho va impedir.

Recordem que el 2018 el Tribunal Constitucional va estimar el recurs interposat pel Gobierno el 2011 contra la Llei 35/2010 sobre l'ús de l'aranès, i va declarar nuls els preceptes en els quals s'establia la preferència d'aquesta llengua sobre la resta de llengües oficials. Com així estableix la sentència –obro cometes–, «el foment i la promoció de l'aranès en tots els àmbits, com a mesura de política de normalització d'una llengua minoritària, estan sotmesos a límits». Un dels límits és que les mesures adoptades no han d'afectar la preservació de l'equilibri entre llengües cooficials, que impedeix atribuir caràcter preferent de cap d'elles. I això diu la sentència. I ara mateix, sí, el Govern i aquest Parlament s'han d'emplaçar per, encara més, millorar aquestes dades, que, de fet, fa poques setmanes, ens vam reunir amb la síndica per revisar-ho, per, d'alguna manera, verificar qüestions en les quals hem de treballar; no vinguin al mateix temps, de manera tan hipòcrita i interessada, a proclamar-se defensors i defensores de l'aranès.

I això, definitivament, el que fa és confirmar que Ciutadans ha estat un partit polític que ha nascut per fer de la riquesa lingüística d'aquest país un motiu d'enfrontament entre la ciutadania, de desprestigi polític, des d'un nacionalisme més que ranci, i encara més ho demostren quan pacten i transaccionen, no?, amb l'extrema dreta. I per això, evidentment, votarem en contra de tots els punts.

Finalment, i tornant al tema, perquè aquesta moció barreja definitivament qüestions que no tenen res a veure, tornem al tema de la immersió lingüística i de l'escola, i ja hem dit moltíssimes vegades que la immersió no es toca, que farem tot el que estigui a les nostres mans des d'En Comú Podem i des de la majoria que també

hem corroborat i hem, d'alguna manera, refermat en aquesta cambra, amb l'aprovació de la llei de fa unes setmanes, que cada comunitat lingüística, que cada escola..., que el professorat, amb criteris pedagògics –i és l'únic criteri que val–, és l'adient per decidir que les nostres escoles públiques o aquelles que sostenim amb els nostres diners..., quin projecte lingüístic han de tenir.

Reiterem la confiança en els docents, reiterem la confiança i la defensa acèrrima del model d'immersió lingüística, i repetim que votarem en contra de tots els punts d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Membres de la mesa, diputades, diputats, molt bon dia. Periòdicament ho fan i avui hi tornen –no sé quantes en portem–, Ciutadans porta una moció sobre la llengua. Ens hi té acostumats; se senten còmodes amb el conflicte lingüístic. Em sembla que era al novembre del 21 que jo mateix vaig fer una intervenció en una moció sobre l'escola a Catalunya que van perdre estrepitosament. I com que espero que perdin avui estrepitosament, hi ajudarem votant-ho tot en contra.

No sé què més hauria de passar per aturar aquest raig de mocions periòdicament. Aquest any 2022, com ja s'ha dit, hem aprovat dos textos jurídics sobre l'aprenentatge de les llengües i el decret sobre el règim lingüístic de l'ensenyament en..., el decret del règim lingüístic pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, aprovació i validació de la revisió sobre..., un nom llarguíssim. Escolti'm, aquests dos textos tenen tots dos un informe favorable del Consell de Garanties Estatutàries. Què més hauria de passar, senyor Nacho Martín Blanco, si tot el que fem en temes de llengua ho fem amb consens, ho fem en consonància amb la LEC i amb l'Estatut?

Sap què més hauria de passar per aturar..., per no tenir aquestes mocions? Hauria de passar que vostès reconeixin que són, en aquest sentit, un partit fracassat, sense projecte a Espanya i sense projecte a Catalunya, sense lideratges. Han fet patir molt a moltes persones; és veritat. Han tractat malament institucions, entitats i moltes persones; és veritat. Han perdut la cortesia política moltes vegades i la consideració. Però ni així han tingut cap resultat més que el fracàs rotund. La societat catalana i l'espanyola els ha foragitat. Ja només els queda el suport de la ingerència judicial i de la dreta, que més o menys és el mateix. Han disparat contra el català i el volen judicialitzar. Ens volen judicialitzar i volen laminar el model lingüístic de l'escola catalana. Què més ha de passar? Deixin de dividir, de tergiversar, de manipular. Encara que s'ho pensin, és que ningú els fa cas!

Parèntesi: agraeixo al Parlament que hagi presentat alegacions als recursos de Ciutadans. Allò que el Parlament ha aprovat, que el Parlament ho defensi ara i sempre.

Vostès no són interlocutors vàlids per fer un debat sobre el model educatiu. Llegint aquesta moció es nota que s'autosituen..., és una moció que falseja la realitat, s'autosituen fora de qualsevol debat; és que no n'estan ni al marge, estan fora de qualsevol debat. No tenen lloc. I no tenen lloc perquè no tenen raons. És així de clar i així de trist.

Sortim d'un debat de política general en el qual aquest Govern, amb Junts, hem impulsat un munt d'accions interdepartamentals i hem aprovat mesures a favor del català i de l'aranès a l'Aran per ampliar-ne l'ús social. Repassin les mocions aprovades de Salut, d'Universitats, de Drets Socials, de Justícia, evidentment, d'Educació i de Cultura, i també d'Interior i de la «corpo». Aquest és el pla de Junts per Catalunya per fer del català una llengua de plena comunicació a l'escola i a la societat.

Des de Junts sabem que si els nois i noies aconseguen tenir domini oral i escrit del català i l'aranès, això és la primera pedra per augmentar l'ús social i treballar per l'equitat i per lluitar contra la desigualtat. I no ho podrem fer bé si, a part de

tenir el català i l'aranès com a llengua vehicular –sí, evidentment, l'aranès també–, aquestes llengües no són llengües necessàriament de comunicació viva als centres escolars, a les botigues, als carrers, a les empreses, als tallers, als patis.

Necessitem formació, conscienciació, comprensió i recursos perquè tots els docents donin valor de llengua de comunicació al català a l'escola. Les lleis que hem aprovat ho afavoreixen. El català ha de ser útil, necessari per als nens i nenes. I l'educació obligatòria és el lloc idoni perquè els alumnes que no tenen el català com a llengua primera l'apreguin i disposin d'oportunitats i d'ocasions necessàries per fer-lo servir.

Parèntesi: necessitem una plataforma potent de continguts audiovisuals forts en català, i en això s'hi està treballant.

L'escola té una altíssima responsabilitat com a garant del domini oral i escrit del català i de l'aranès, però no ho pot fer sola. Des de Junts volem que la societat els doni oportunitats per usar el català. És bo per al català, per al país, per a la nació i per a les persones. Ha de ser així perquè un nouvingut deixi de ser un nouvingut i pugui desenvolupar les seves oportunitats en igualtat de condicions. Però és que, si no ho fem així, com a comunitat ens farem un flac favor, per la idea de cohesió social que tenim, per la idea que tenim de Junts que el català sigui vehicle per a la comunitat i per a la nació.

Res més, però res menys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i a totes, diputats, diputades. Senyor Martín Blanco, vostè mai ens falla. Avui ens porta una moció que no ens sorprèn, perquè és una sèrie dels tòpics –dels pocs que ja li queden, sigui dit– per seguir prete-
nent una situació que és inexistent.

Segueix mentint en les seves argumentacions quan manté que les famílies tenen dret a triar la llengua amb la que volen que s'escolaritzi els seus fills i filles. Aquest dret no està reconegut com a tal a Espanya. Els tribunals ho han corroborat: no existeix el dret a escollir la llengua d'escolarització dels teus fills. Existeix, això sí, el dret a conèixer totes les llengües oficials i a rebre una educació que permeti l'assoliment d'aquest coneixement a l'acabar l'educació obligatòria.

Segueix mentint quan fa referència al tracte de les llengües maternes i les llengües minoritzades que fa la UNESCO o l'agenda 2030. Un espòiler: la llengua castellana, una llengua que parlen més de 300 milions de persones, no és una llengua minoritzada enlloc del món; tampoc aquí a Catalunya.

Segueix mentint quan afirma que el sistema lingüístic a les escoles catalanes no més reconeix el català i que no es deixa parlar els alumnes i les alumnes en castellà. El famós fals mite del nen de Vic que no sap parlar castellà no té cap fonament. No apareix ni als estudis del ministeri, ni a les proves externes de la Generalitat, ni a la selectivitat, enlloc.

I segueixen mentint quan fan referència a l'incompliment de la llei per part del Govern. El Govern de la Generalitat, a través del Departament d'Educació, dona compliment a la legislació vigent en matèria de llengua i educació, tant la catalana com l'estatal. Una altra cosa és que a vostè no li agradi aquesta llei.

Miri, ho tornarem a explicar un cop i un altre i tants com facin falta. La sentència del Tribunal Suprem, així com les disposicions del TSJ, que imposen percentatges de llengua castellana a les aules, suposen una ingerència externa al sistema educatiu i a la legislació vigent, una ingerència no basada en criteris pedagògics, que pretén legislar sobre una matèria ja regulada per imposar una voluntat contrària al consens de la comunitat educativa catalana.

Les mesures previstes en aquesta sentència van quedar obsoletes després de l'aprovació de les següents mesures: el Decret llei 6/2022, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, aprovació, validació i revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius, i també per la Llei 8/2022, sobre l'ús de l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no obligatori.

Un vuitanta per cent d'aquest Parlament, cent sis diputats i diputades dels cent trenta-cinc van avalar una nova llei al Parlament, una de les eines que han de servir per frenar l'amenaça dels tribunals a l'escola. La llengua és un tema de país. La defensa del model lingüístic no va de partits, sinó que va de país, de cohesió social, d'equitat, d'igualtat d'oportunitats, i de cultura també. I saben que la immersió lingüística a les escoles va néixer des de la reivindicació de la ciutadania vinguda d'arreu de l'Estat als barris de parla majoritàriament castellana. Es va guanyar amb consens. I avui la seguim defensant com ho fèiem aleshores, com a eina per generar igualtat d'oportunitats i cohesió social. La immersió lingüística va ser una lluita de classe, va ser una transformació social.

Per tant, nosaltres, avui, des d'aquí, seguirem lluitant per mantenir el català com a llengua vehicular per als i les alumnes que passin pel sistema educatiu català, treballant per allunyar els tribunals de les aules. Ja prou de resoldre als jutjats el que no poden guanyar a les urnes. Seguirem creient en l'autonomia de centre, perquè no tenim un país homogeni, i seguirem protegint el personal educatiu, perquè els docents i les docents són el pal de paller de l'educació al país. Deixin ja d'exercir pressió sobre els docents del nostre país, deixin ja els centres en pau.

Els hi vam dir i els hi tornem a dir: no fer res, per a Esquerra Republicana, no és mai una opció. Quan ens toca arremangar-nos i fer política, ho fem; quan ens toca defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya des de la perspectiva de la igualtat i de l'equitat, ho fem; quan s'ha de defensar, reforçar i garantir el model d'èxit, hi som, i quan ens toca ser l'eina que lidera per transformar aquest país i fer-lo avançar, ho som.

Des d'Esquerra Republicana, continuarem apostant per un sistema educatiu que promogui la cohesió social i aquest sistema d'igualtat d'oportunitats, i on la llengua catalana, li agradi o no, segueixi sent la llengua vehicular.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies presidenta. Senyora Palacín, el castellà no és un idioma que el parlin 300 milions de persones, sinó més de 500 milions de persones. L'hi dic perquè és un instrument molt útil per al conjunt de la ciutadania de Catalunya, i, sobretot, és una qüestió no tant de nombre. A mi, personalment, el fet que hi hagi 300 o 500 milions de persones al món que parlin la llengua espanyola em pot semblar una cosa molt còmoda, molt important per al nostre país, pels llaços comercials, intel·lectuals i culturals amb altres països, però, sobretot, a mi el que m'importa és la dimensió catalana de la llengua espanyola.

El que m'importa és la dimensió catalana de l'idioma que parlaran els nostres fills a les escoles, el dret que tenen els ciutadans de Catalunya que els seus fills s'eduquin també en la seva llengua materna. Perquè jo, com a ciutadà de Catalunya, estic encantat que vostè, si és que és catalanoparlant a casa, el seu fill es pugui educar en la seva llengua materna, però crec que en contrapartida, i per una reciprocitat social sana, raonable i absolutament normal, el normal seria que vostè també volgués, per a un pare o per a una família castellanoparlant, que tingués el mateix dret, que el seu fill es pogués educar també en llengua castellana; en totes dues, de fet.

Nosaltres mai no hem defensat –ho dic per allò de les mentides– un sistema que sigui monolingüe en castellà. Tot al contrari, defensem un model bilingüe, un model

trilingüe amb el castellà, amb el català i l'anglès com a llengües vehiculars, però, com a mínim, que tingui les dues llengües dels ciutadans de Catalunya presents a l'aula.

És una qüestió no numèrica, no és una qüestió del nombre de persones que parlin el castellà al món, sinó sentimental i educativa, pedagògica: els nostres fills, els fills de famílies castellanoparlants, tindran més facilitat per educar-se, lògicament, en la seva llengua materna, exactament igual com la tenen els fills dels catalanoparlants. Com deia el senyor Trias Fargas: «Deixar un nen sense la capacitat d'educar-se en la seva llengua materna és un crim.» Això exactament deia el senyor Trias Fargas de Convergència.

Per tant, jo crec que és una qüestió tan senzilla com això. Per què vostès no accepten que el normal per a una societat bilingüe és tenir una educació bilingüe? Una cosa tan senzilla com això, per respectar el dret del conjunt dels ciutadans de Catalunya a educar els seus fills també en la seva llengua materna. Vostès estan cometent un autèntic atropellament de drets amb les famílies castellanoparlants que volen educar els seus fills en català i en castellà.

Deia la senyora Ndiaye, de la CUP, una cosa que és bastant injusta. Jo no sé el que té cadascú a casa seva. Jo tinc clar, claríssim, que, d'acord amb els meus mitjans –acabaré aviat, presidenta–, els meus fills parlaran un català i un castellà prou bo, i no tindran gaires dificultats amb un sistema..., sigui monolingüe en una llengua o monolingüe en l'altra. És una qüestió, hi insisteixo, simbòlica, sentimental. Els meus fills han de poder educar-se també en la seva llengua materna, en la llengua materna de la seva mare i en la llengua materna del seu pare. És una qüestió de drets, és una qüestió de sentit comú.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, doncs, procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 15 al 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació (continuació)

302-00185/13

Iniciem, doncs, la votació per la moció número 15, subsegüent a la interpellació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació.

Votem, en primer lloc, els punts 1, 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats per 18 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt també queda rebutjat amb 10 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi (continuació)

302-00187/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 73 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 109 vots a favor, 3 en contra i 19 abstencions.

Votem ara els punts 2.b i 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 121 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 118 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Votem ara els punts 2.e i 3.g.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 113 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 82 vots a favor, 18 en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, 13 en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, 3 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 48 vots a favor, 13 en contra i 69 abstencions.

Votem ara el punt 3.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 112 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3.f.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 118 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 109 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 109 vots a favor, 10 en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica (continuació)

302-00189/13

Passem ara a la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica.

Votem ara el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 122 a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 79 vots a favor, 10 en contra i 42 abstencions.

Votem ara els punts 2.b i 2.d.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* 2.b i 2.d.

Aquests punts queden aprovats amb 57 vots a favor, 10 en contra i 63 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 88 vots a favor, 10 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 48 vots a favor, 19 en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 68 vots a favor, 17 en contra i 46 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola (continuació)

302-00186/13

Votarem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola.

Comencem votant el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 50 vots a favor, 80 en contra i 1 abstenció.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts, és a dir, la resta de punts, queden rebutjats amb 18 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

Donat que... (*David Cid Colomer demana per parlar.*) Sí? Digui'm, senyor diputat.

David Cid Colomer

Únicament per comunicar que se'ns havia demanat poder avançar el Ple a les tres; ho hem estat intentant ajustar també nosaltres, que semblava que no podíem, i sí que podem avançar el Ple a les tres.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé. Ara en volia informar precisament. Donat l'horari, que hem anat molt bé aquest dematí, reprendrem el Ple a les tres. I recordar que la planificació també és orientativa, i que intentem ajustar-nos tots a aquesta orientació i al bon fer de la cambra.

Moltíssimes gràcies.

Ho reprenem a les tres.

La sessió se suspèn a la una del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i lletrat el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Educació i la consellera de Cultura.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bé; bona tarda, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns

302-00188/13

Reprenem la sessió amb el dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat Rubén Viñuales i Elías.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

Rubén Viñuales Elías

L'han iniciat ells, avui... Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament... Les mocions de justícia –ja es veu el quòrum, que no és el més ampli, però– a les tres de la tarda de l'últim dia de ple tenen molt de mèrit. Agraïxo sincerament als diputats i diputades que no són del PSC, que han vingut tots, que estiguin avui aquí; els hi agraïxo sincerament.

Mirin, el tema que avui tractàvem, que ve de la interpellació, era el tema de les agressions als funcionaris i funcionàries de presons. No ho neguem, tothom està preocupat per aquesta temàtica, ningú vol que succeeixi, però sí que és veritat que entenem que, si no es parla, no es debat, a vegades, des d'aquest faristol de certes temàtiques, no existeixen a l'agenda. La nostra vocació és de que es parli –que es parli– d'aquest tema, no? I no només que es parli, sinó que, a més a més, sigui d'una manera proactiva, amb propostes, com les vint que hem fet en aquesta moció.

Haig d'agrair les esmenes de Junts i d'Esquerra, que hem acceptat quasi en la seva totalitat. I ens expliquem. Potser en alguna podíem tenir algun tipus de discrepància, però nosaltres això de la mà estesa ho estem portant fins a l'últim extrem; crec que ho demostrem, i sobretot perquè, al final, el que volem és fer política i és arribar a acords a què ens puguem comprometre tots. Algun text que potser no és el que jo voldria al cent per cent ni el que vostès voldrien al cent per cent, aquesta és la idea que tenim de fer política, de pactar, de dialogar. I avui és un exemple d'aquesta manera de fer política.

Les propostes que els hi fèiem van de molts temes: van des de tema d'infraestructures, com, per exemple, el nou centre penitenciari de Zona Franca o, per exemple, una cella especial, no?, per, a vegades, interns o internes que tenen un nivell d'agressivitat que implica que s'hagi d'efectuar algun tipus de contenció mecànica. Jo sé que és un tema, a vegades, d'un debat fins i tot intern, que poden tenir vostès, però ho direm una vegada més: a vegades el món no és com un vol que sigui, sinó com és, i s'ha de tractar, a vegades, amb interns o internes amb un estat d'agitació que requereix mesures de contenció mecànica. Aquesta és la realitat. A nosaltres tampoc ens agradaria que això fos necessari, però és que és necessari en un centre privatiu de llibertat o una presó. Passa molt sovint també i s'han de fer a centres hospitalaris també contencions mecàniques. Per tant, és innegable que això ha de ser també regulat per tal de ser, sobretot, garantista amb els drets humans, com crec que fem aquí a Catalunya.

També de revisió i actualització de protocols. Quan veiem que han augmentat un cent cinc per cent les agressions a funcionaris i funcionàries de presons i, a més a més, amb una intensitat molt més greu –estem parlant de pèrdua de dits, estem parlant d'agressions que potser han quasi provocat la mort a algun dels companys i companyes que treballen a les presons–, hem d'entendre que alguna cosa està succeint, no?, sobretot quan s'ha reduït la població d'interns d'uns 10.500 a uns 7.500 en els últims cinc anys.

També de participació activa dels comandaments intermedis i personal amb experiència en règim tancat per dissenyar aquestes polítiques efectives, no? Jo crec que escoltar aquells que cada dia hi estan treballant, sigui la matèria que sigui, sempre és una bona eina per tal de fer un protocol que sigui molt més encertat per a la finalitat teleològica que volem assolir.

També de promoció del grup B per facilitar l'accés del personal d'interior a aquests equips directius. Crec que hi ha d'haver un transvasament molt més ampli des d'aquests grups cap a aquests equips directius que poden conèixer la realitat de primera mà i, òbviament, és més fàcil que prenguin una decisió correcta.

El tema de la plantilla. A presons no escapa, no?, aquest procés d'estabilització; tenim un percentatge molt elevat d'interins, però també tenim, a més a més, que no s'estan cobrint d'una manera, crec, adequada les ITs i també la cobertura efectiva de la relació de llocs de treball. Tenim una borsa única que ja està esgotada i després hi ha com llistes, com subborses, que entenem que s'han de consolidar per tal de poder millorar la cobertura d'aquestes places.

La formació real. No podem posar un noi o una noia, un home o una dona a un pati d'una presó amb una formació que no sigui suficient. Això ho hem d'entendre. No hi ha marge d'aprenentatge, de casuística que digui: «Bé, m'he equivocat.» Una equivocació per una manca de formació pot ser una gran errada i fins i tot tenir conseqüències molt negatives.

I sobretot, per què? Perquè volem evitar les agressions dels funcionaris i funcionàries. Aquesta és la nostra fita, aquesta és –n'estic convençut també– la seva voluntat, dels grups que han fet esmenes i dels que no també. Però pensem que aquesta gent quan s'aixeca pel matí i va a treballar, aquests funcionaris i funcionàries no poden anar a treballar amb por. Hem d'evitar que vagin a treballar amb por. Sé que aprovar aquestes mesures que avui fem, i si es porten a l'efecte, ajudarà a que no vagin a treballar amb por.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidenta. Señor Viñuales, déjeme que le diga algo antes de entrar a valorar su moción. Mire, no deja de sorprendernos y de indignarnos que venga a hablarnos de prisiones un partido, el Partido Socialista, que desde el Gobierno de España acerca a presos etarras a las cárceles del País Vasco (*remor de veus i aplaudiments*) para contentar –sí, sí– a sus socios de Bildu. Y no me ponga caras –no me ponga caras–, porque usted también lo criticaba cuando estaba en Ciudadanos, antes de pasarse al lado oscuro de la fuerza. (*Remor de veus.*) Un partido que entrega competencias penitenciarias al Gobierno Vasco subastando una nueva parcela del Estado –otra más– para que allí los pongan en libertad y tengamos que ver homenajeados a los asesinos y humilladas a las víctimas. Un partido socialista que indulta a los líderes golpistas, condenados y en prisión, para ganarse el favor de los partidos separatistas catalanes. Y un partido socialista, en definitiva, que tiene absolutamente abandonados a los funcionarios de prisiones del Estado. Señores del Partido Socialista, los presos y las prisiones jamás deben ser moneda de cambio para la negociación política, que es lo que indignamente hacen ustedes con sus socios de gobierno, aquí y en el País Vasco. (*Alguns aplaudiments.*)

En cuanto a su interpelación, yo le tengo que decir que ustedes no son oposición, no ejercen oposición. En su intervención no leímos ninguna crítica a la gestión de la *consellera*, y no será porque no haya motivos para hacerla. Mire, una *consellera*, la señora Ciuró, a la que el 20 de julio, a las puertas del Parlament, todos los sindicatos le pidieron unánimemente que dimitiera. Y usted, en cambio, en su interpelación se puso a sus pies, dejando retratado a su grupo parlamentario como un grupo incapaz de hacer oposición.

La señora Ciuró, en un año y ocho meses de legislatura, no ha hecho nada por proteger a los funcionarios de prisiones ante el aumento alarmante de las agresiones –no ha hecho nada–, y ha tomado decisiones incomprensibles al frente de la consejería. Mire, empezando por nombrar como director general de Asuntos Penitenciarios, es decir, como jefe de las prisiones catalanas, a un agente de Mossos d'Esquadra, el señor César Galván, sin ninguna experiencia en prisiones. Yo me pregunto: ¿no había ningún perfil técnico y con experiencia dentro de los más de cinco mil funcionarios penitenciarios? A mí, desde luego, me parece una falta de respeto y de confianza hacia el cuerpo de funcionarios de prisiones.

Y en cuanto a las veinte medidas propuestas en la moción, oiga, mire, son las reivindicaciones que hacen los sindicatos de prisiones desde hace tiempo. Sin embargo, con las enmiendas que ustedes han aceptado de Junts y de Esquerra, nosotros pensamos que se han limitado a establecer medidas de provisión de personal y de

cobertura de plazas, que son muy importantes, pero, desde luego, poco han propuesto para prevenir las agresiones a los funcionarios de prisiones.

Para el Grupo Parlamentario de VOX, lo primero que hay que hacer para poner fin a las agresiones a los funcionarios es tener voluntad política, determinación y firmeza, que es justamente lo que usted no tuvo en su interpelación, voluntad firme, que a nuestro juicio pasa o se traduce en los siguientes puntos. Uno, incrementar el número de funcionarios penitenciarios, rejuvenecer la plantilla y dotarles de formación en autodefensa; más funcionarios preparados y seguros en los patios. En este sentido, iba nuestra primera enmienda de adición, que hemos presentado y a la que ustedes ni siquiera se han dignado a contestar.

Dos, que el Congreso apruebe de una vez la modificación de la ley orgánica general penitenciaria para el reconocimiento de la condición de autoridad de los funcionarios de prisiones, el principio de indemnidad y el principio de veracidad de sus manifestaciones.

Tres, que las agresiones tengan consecuencias para los agresores en prisión, que no les salgan gratis: consecuencias penales, más años de cárcel para los presos agresores y también regimentales y disciplinarias. Los agresores tienen que saber que su conducta violenta tiene consecuencias, tiene castigo en el centro penitenciario.

Y, cuatro, uso de todos los medios coercitivos que sean necesarios para contener a quienes agreden a los funcionarios de prisiones, de todos los que están previstos en la ley orgánica general penitenciaria; también de las pistolas Taser, como tienen las policías, impulsando para ello la modificación de la ley orgánica para incluirlas en dicha legislación, que ustedes pueden hacerlo porque están en el Gobierno de España.

En definitiva, nosotros exigimos a la *conselleria* que, de una vez por todas, aplique una política penitenciaria que fije como prioridad las agresiones cero a los funcionarios de prisiones, que son los grandes olvidados y los maltratados por parte del Govern de la Generalitat y en especial por esta *consellera* de Justicia. Y, miren, la señora Ciuró, que no ha venido hoy, lo mejor que puede hacer, como le piden unánimemente todos los sindicatos de prisiones, es dimitir.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a totes i tots. El PSC avui ens presenta aquesta moció amb el títol «Agressions de funcionaris de presons per part d'interins». I, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sí que voldríem fer els següents comentaris. El primer de tot, donar les gràcies al company Rubén Viñuales pel to i la predisposició per arribar a acords. De fet, ens ha acceptat quasi totes les esmenes que hem presentat. Per tant, des d'aquí també fer extensiu i expressar el nostre agraiement pel to.

I, entrant ja en el títol de la moció, cal dir que no és cert que hi hagin agressions generalitzades a les presons catalanes. Que això no vol dir que no n'hi hagin, perquè sí que n'hi han, però no és un problema generalitzat. I el que ens sobta és que, amb aquest títol d'aquesta moció tan potent, el contingut, el text no es dediqui íntegrament a mesures per paliar aquestes possibles agressions, sinó que és molt més ample i es tracten altres temes que serien condicions laborals dels funcionaris de presons. Per tant, ens sobta una mica, aquest títol que s'ha triat.

És més, a l'exposició de motius es fa referència a l'augment d'agressions a presons, però s'hi dediquen únicament tres línies i sense aportar cap dada concreta. Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, creiem que, quan parlem d'un tema tan seriós com són les agressions a presons, cal ser molt, molt, molt rigorosos i, de fet, nosaltres sempre ho som. De fet, també s'assenyala que cal vetllar per la seguretat dels funcionaris i funcionàries –que òbviament hi estem totalment d'acord, amb aquesta afirmació–,

però curiosament, com deia al principi, les mesures que introdueix el text no fan referència únicament a aquesta seguretat, a aquest propòsit, perquè hi han mesures, que serien la jubilació anticipada, la cobertura de llocs de treball, que són aspectes que no estrictament van lligats a la seguretat del personal.

I ara, entrant en el contingut pròpiament dit, no?, farem com dues distincions, dos blocs. El primer serien aquells sis primers punts de la moció, que versen sobre cel·les i protocols d'actuació. I nosaltres ho hem dit en nombroses ocasions i ho tornem a reiterar: aquest no és el nostre model. Nosaltres no creiem que el model hagi de ser, per una part, funcionaris i, per l'altra, interns. Nosaltres entenem que parlem en un conjunt, que tot va al mateix bloc i que es tracta d'una cosa tan essencial com és preservar els drets humans de totes les persones que formen part del sistema penitenciari, de garantir que les presons catalanes garanteixen la seva funció, que és la reinserció i la rehabilitació de les persones penades. I és aquí on hem de posar el focus. I en aquest objectiu, òbviament, també hi han d'estar implicats, com a agents transformadors, els funcionaris de presons.

I la resta de punts de la moció, com deia ja anteriorment, són condicions laborals. A Esquerra Republicana sempre hem expressat el nostre suport al personal de presons. I, de fet, les companyes d'Esquerra Republicana a Madrid, tant la Carolina Telechea com la Laura Castel, treballen en aquest sentit; de fet, treballen sobre la jubilació anticipada d'aquest col·lectiu, i sempre es topen a Madrid amb la inacció del PSOE. Per tant, ens alegrem que aquí el PSC es mostri a favor en aquest punt, perquè entenem que ho traslladaran als seus companys de Madrid al PSOE perquè continuïn en aquesta línia i fer-ho possible, i fer possible que la jubilació anticipada del personal de presons sigui una realitat.

Per tot el que hem exposat, nosaltres demanarem el vot separat de diferents punts, mostrant tot el suport cap a les millores de condicions laborals del personal de presons. I agraïm novament tota la tasca que realitzen dia a dia els funcionaris i funcionàries de presons.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, vicepresidenta. Secretari de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima, diputats, diputades, molt bona tarda a tothom. Abans de començar voldria excusar la consellera Ciuró, que avui es troba a l'Alt Pirineu, concretament visitant la fossa de Canturri, on es van començar a fer prospeccions al setembre i que han donat un bon resultat, i ha anat allà a visitar-ho. En primer lloc, vull agrair també la bona predisposició del diputat Viñuales, que ha observat les transaccions i ha contribuït al fet que, tret d'un parell o tres de punts, avui puguem donar un vot favorable a gran part d'aquesta moció.

És cert que la pandèmia i la postpandèmia ens han portat a un augment de les agressions a les presons; no només a les presons, sinó també a nivell general. I estarem tots d'acord amb que cal garantir la seguretat dels interns i de tot el personal que treballa a les nostres presons. Una altra cosa és com ho volem dur a terme, que, aquí i allà, cadascú i cada grup té la seva opinió.

Permeteu-me que m'aturi un moment en posar en valor la feina que fa el departament, ja que la conselleria de Justícia ha posat al centre de les seves polítiques tot el sistema penitenciari. I aprofito també per desmentir..., que ho feu molt sovint, això de dir mentides al faristol. Però, senyor Macián, ningú li va demanar la dimissió a la consellera; és més, un cop va acabar la manifestació, es va reunir amb..., sindicat per sindicat aquí al Parlament i li van agrair la bona predisposició que ha tingut. Per tant, prou mentides i més realisme. *(Alguns aplaudiments.)*

Si una cosa hem après aquests últims anys és que a les presons, evidentment, hi van les persones que delinqueixen, que en gran part són reinserides, i que aquest sempre és l'objectiu. I recordo que el model de reinserció a Catalunya és referent europeu. Una petita part en què, malgrat les polítiques de reinserció, no és possible acomplir aquest objectiu. Persones, també, que per les seues circumstàncies han acabat a la presó, perquè potser no han tingut una altra alternativa, i persones que acaben a la presó, per desgràcia nostra i vergonya de molts, per defensar la democràcia.

Des de Junts per Catalunya defensem, doncs, que les presons són el reflex de la societat en què vivim, i ho considerem una estructura d'estat. En una Catalunya independent necessitem una política penitenciària exemplar, amb presons segures i que realment no siguin un càstig, sinó una segona oportunitat, una segona oportunitat que permeti als que han hagut de complir una pena de presó el poder tornar a començar. El nostre sistema penitenciari té marge de millora, sí, i avui aprofitem en gran part aquesta ocasió perquè considerem que hi contribueix.

S'està treballant en que el personal interí rebi una formació multidisciplinària que els permeti desenvolupar les seves tasques amb eficàcia i seguretat; com sovint diu la consellera, no pot ser que el personal salti de l'atri al pati. Recolzem la idea que es puguin unificar les borses d'interins de serveis penitenciaris per ser més àgils a l'hora de cobrir vacants i l'opció de gestionar amb agilitat els processos de provisió per assolir cobertura definitiva dels llocs i reduir d'una vegada per totes la precarietat laboral en què es troben. Hi ha previst també que, un cop es reconegui i es reguli la jubilació i la segona activitat, s'elabori un pla estratègic per cobrir les places en funció de les necessitats que hagin quedat vacants.

Pel que fa a la gestió, molt d'acord amb escoltar els comandaments intermedis i el personal de base amb llarga experiència sobre el disseny de polítiques de seguretat en règim tancat; ningú millor que ells tenen posat el termòmetre al dia a dia del que passa als centres. Treballem també en cel·les de seguretat als departaments de règim tancat i de sancionats. Es tracta d'actuacions molt reduïdes però necessàries per garantir la seguretat, i sempre –ho repeteixo, sempre, i que ningú en tingui cap dubte– des del màxim respecte als drets humans. S'està treballant també en adaptar els protocols i tractar de forma individualitzada els interns vulnerables d'alta complexitat des d'una vessant multidisciplinària, en coordinació sobretot amb el Departament de Salut, amb l'objectiu de prevenir agressions i evitar l'aplicació de qualsevol règim sancionador. Perquè, al final, l'objectiu, que també té un punt utòpic, és que no hi hagués cap agressió a les presons.

Pel que fa a infraestructures, a principis del febrer de 2023 s'inaugurarà el nou Centre Obert de Tarragona. Les obres del Centre Obert de la Zona Franca estan a punt de començar; hi ha previst de que estigui en funcionament a finals del 2025. I també les previsions ens marquen que a finals del 2027 un centre penitenciari de dones a Barcelona serà una realitat.

I acabo. Parlem de seguretat, de protocols d'actuació, de règims sancionadors, i sovint això ens porta a pensar que la rutina dels centres penitenciaris és el caos i el desordre. Però vull remarcar i deixar clar que els incidents, les regressions de grau per violència, la reincidència en les agressions són una minoria, minoria que cal gestionar amb rigor, especial atenció i des de tots els àmbits perquè es redueixin encara més, perquè el principi i l'objectiu són la reinserció i perquè volem continuar sent un sistema penitenciari en el que s'emmirallin la resta de països d'Europa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Portem a votació una moció resultat de la interpellació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns, una moció que basen en el fet que les agressions a les presons catalanes han augmentat un cent cinc per cent durant els últims cinc anys, quan la població reclusa s'ha reduït de 10.500 a 7.500 interns. Està clar que aquestes xifres que ens presenten són absolutament esfereïdores –un increment del cent cinc per cent. Però el problema que hi veiem és que vostès no ens expliquen d'on surten aquestes dades. Aquest increment del cent cinc per cent, sobre quin número és? Sobre cinc? Sobre deu? Sobre cinc-cents? Sobre deu? Sobre deu mil? No tenim aquesta dada prèvia, que seria molt important.

I, d'altra banda, què entenem per agressió? Agressions greus? Agressions lleus? Faltes de respecte? Computen, quan parlen d'agressions vostès, les faltes de respecte als funcionaris? A qui afecten les agressions? A quin centre? A tots per igual? A uns més que a d'altres? Qui els hi ha facilitat l'històric d'aquestes dades? Tota aquesta informació no apareix a la seva moció, però vostès situen pel boc gros aquest increment del cent cinc per cent d'agressions.

Nosaltres fa uns dies –vostè, diputat Viñuales, ho sap, perquè era en aquesta comissió–, a la Comissió de Justícia, precisament li vam portar una proposta de creació d'un grup de treball sobre les contencions mecàniques, a les que vostè precisament també ha fet referència quan feia la intervenció. Precisament hi ha un debat obert, no?, en què hi havia dues circulars: una que establia un protocol, i ara una altra que l'ha modificat completament. I vostès van votar en contra, precisament, de crear aquest grup de treball perquè entenien que no calia discutir res, perquè estava clar que calia la nova circular, perquè l'antiga havia provocat un increment en les agressions.

Bé, a nosaltres ens sembla que el marc d'aquest grup de treball, al que vostès precisament van votar en contra, era un espai molt idoni per tractar tot això que porten a la moció, i ens sembla molt difícil de justificar el seu «no» al debat, quan precisament vostès avui situen a l'agenda política la necessitat de parlar d'aquest àmbit, de si hi ha o no agressions, de quines agressions hi ha, de què provoquen les agressions, etcètera. I no entenem el perquè del «no» a la creació d'aquest grup de treball, tenint en compte que vostès són un grup parlamentari de trenta-tres diputats. Si ens diguessin que són un grup petit, que no poden assumir la creació de grups de treball... Però amb un grup amb tants diputats, no?, doncs, no acabem d'entendre el seu perquè. I per a nosaltres ha sigut una pena, una pena que vostès hagin dit aquest «no» tan rotund a la creació d'aquest grup de treball.

A banda, també li volia comentar que ens sembla que la seva moció inicial era dura, que hi havia propostes perilloses, coercitives i inclús fora del marc legal, que anaven molt més enllà del que permet la llei general penitenciària. I sort que s'ha vist finalment rebaixada, la moció que ha anat al Ple, precisament per les esmenes que li ha presentat l'equip de govern.

També li podem dir que és important a la vida ser transparent i que la seva moció, si havia de portar algun títol, era el de «moció sobre les condicions laborals dels funcionaris de presons», no? Incapacitats, jubilacions, processos de selecció... Bé, doncs vostè ha portat al Ple tota una sèrie de reivindicacions laborals en què..., d'algunes evidentment que en podem parlar, no hi ha cap mena de dubte, sobretot les que apellen a la formació, que ens semblen enormement necessàries. El que passa, que nosaltres no podem..., no hi ha una relació entre el títol de la seva moció i el que demana com a peticions que fa al Ple. I nosaltres no podem crear, contribuir a crear aquest relat, no?, de que hi ha aquesta relació de causalitat entre les condicions laborals, que siguin més o menys bones, i les agressions que vostè diu que pateixen.

Per tant, nosaltres el tornem a convidar de nou a formar part, a crear a la Comissió de Justícia un grup de treball on puguem parlar..., inclús podem fer el marc més

ampli, no només parlar de contencions mecàniques, sinó també parlar de totes les condicions de treball que vostè demana a la seva moció. Però nosaltres no els hi podem..., no podem votar a favor d'això de la manera que ho presenta la moció, perquè acaben victimitzant aquells que es troben en una situació ja de per si criminalitzada. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Avui el PSC ens porta una moció per parlar d'una problemàtica creixent d'aquests últims anys, com són les agressions, les quals han augmentat de manera exponencial, tot i que també, com es diu en aquesta, s'han reduït el número d'interns. Unes agressions que certament afecten el nostre sistema penitenciari, però que també, més enllà del seu títol, vostès, no?, en aquesta moció ho han centrat bàsicament només mirant la part dels funcionaris i les funcionàries, sobretot també els seus drets laborals. I, per tant, aquesta és la primera observació que li fem.

Perquè hem vist que en aquests vint punts que vostès presenten tampoc han tingut en compte el debat que en aquests moments està obert per part de diferents entitats que defensen els drets humans, amb relació a tot el que fa referència a les contencions mecàniques i els canvis que la conselleria de Justícia ha dut a terme durant aquests últims mesos.

Sap també que des del nostre grup parlamentari, juntament amb altres, vam fer aquesta proposta de crear un grup de treball per a poder-ho analitzar de manera..., més en profunditat, i que vostès, al costat de Junts per Catalunya i de VOX, van rebutjar que hi hagués aquest grup de treball, on, entre altres qüestions, demanàvem que es realitzés una auditoria sobre les diferents defuncions que hi ha hagut a les presons catalanes en aquests últims temps, que es pogués revisar el protocol de prevenció de suïcidis o que també es pogués parlar d'augmentar les ràtios de personal i, per exemple, també, sobretot, de psicòlegs i de psiquiatres.

Per tant, entenem que en aquesta moció hi ha una gran mancança i incoherència amb relació al seu títol, i a tindre una visió global, que hauria d'anar en la línia de buscar aquest consens entre totes les parts. Per tant, hi han uns punts que no hi votarem a favor, des del nostre grup parlamentari, que van en aquesta línia.

En canvi, sí que un altre gran gruix, no?, de la moció fa referència als drets laborals dels treballadors i treballadores, de la millora de les nostres presons, de la construcció de noves. I aquí ja li avanço que, evidentment, sí que rebrà el nostre suport, perquè va en la línia del que també, des del nostre grup parlamentari, estem treballant. I m'agradaria destacar-ne bàsicament dos, que segurament tots són importants, però que per En Comú Podem són els més rellevants en aquests moments.

El primer és el que fa referència a la jubilació anticipada del personal dels cossos penitenciaris del nostre país. Una jubilació anticipada que pensem que és necessària, que és justa, evidentment tenint en compte que molts d'aquests funcionaris ja tenen una certa edat i que, per tant, pel seu treball han d'enfrontar-se moltes vegades a interns que són joves i que, per tant, amb aquest treball això és absolutament necessari.

I també, en aquest sentit, recordar que ja vam registrar, des del nostre grup, al juliol una proposta de resolució en aquesta línia perquè es votés a la Comissió de Justícia, on demanàvem que el Govern fes les gestions necessàries amb el Govern de l'Estat per a poder reconèixer de forma efectiva aquesta jubilació anticipada; que també s'elaborés un pla estratègic per fer front a la cobertura de totes les places necessàries si es du a terme aquesta jubilació anticipada, i que també s'incorporessin als pressupostos del 2023 els recursos necessaris per a tirar-ho endavant.

Aquesta és una qüestió que volíem destacar. I també, la segona, la que fa referència a la borsa d'interins, a la necessitat d'actualitzar-la, d'unificar-la, perquè és evident que no està donant respostes en aquests moments al sistema, i que també penssem que s'hauria d'ordenar bàsicament per antiguitat, com vostès reclamen i com també sabem que ho estan reclamant des dels sindicats.

Per tant, des del nostre grup demanarem també la votació per separat. Tots aquells punts que van en la línia de consolidar els canvis que s'han produït en aquest últim any no els avalarem, però sí que ho farem amb aquells que tenen a veure amb les condicions laborals, que han de garantir, evidentment, la seguretat dels treballadors i treballadores del nostre sistema penitenciari de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Bien, cuando leí por primera vez la moción que hoy presenta el Grupo Parlamentario Socialistas i Units per Avançar sobre agresiones a funcionarios de prisiones por parte de internos en las cárceles catalanas, pensé de inmediato que había que apoyarla, porque coincide con las demandas que los propios funcionarios de prisiones en Cataluña nos han planteado en los diversos contactos que hemos mantenido con ellos.

Bajo el título de la moción, se recogen hasta veinte puntos dispositivos que tocan, además de este aspecto concreto de las agresiones que sufren reiteradamente los funcionarios, otros muchos puntos que tienen que ver con las plantillas o recursos, los centros de trabajo y los protocolos y procedimientos que afectan directamente al ejercicio de esa profesión, de ese servicio público que, no podemos olvidarlo, es una profesión de riesgo.

Por tanto, de entrada, es necesario apoyar una propuesta de resolución que parece buscar mejores condiciones laborales para los funcionarios de prisiones y que, además, busca fórmulas para evitar la escalada de agresiones físicas que reciben por parte de presos conflictivos.

Los poderes públicos –en este caso, la Generalitat de Catalunya– tienen la obligación de garantizar las mejores condiciones de trabajo para los funcionarios de prisiones. Unas condiciones de trabajo en las que la seguridad física de los funcionarios y la salvaguarda de los derechos de los reclusos deben primar en todo momento.

Ya les digo que, cuando leí la moción por primera vez, tenía muy claro que había que apoyarla en su totalidad. Sin embargo, una vez leída la versión final, es decir, la última, la tercera de las versiones finales, hay varias cosas que en realidad nos chirrían. Estén tranquilos porque, a pesar de todo, seguiremos apoyando la mayor parte de lo que dispone esta moción como tareas para el Gobierno en descomposición. Lo que más nos chirría es que, del texto que finalmente nos propone el Grupo Parlamentario Socialistas, en ese texto se han aceptado hasta doce enmiendas del Gobierno: cuatro enmiendas presentadas en solitario por el Grupo de Junts per Catalunya y ocho presentadas conjuntamente por ese grupo con el de Esquerra.

En la primera de las versiones finales que difundió ayer el grupo impulsor de la moción, habían aceptado trece enmiendas del Gobierno: las cuatro presentadas en solitario por la oposición dentro del Gobierno y nueve presentadas por el desgobierno en pleno. Nos encontramos con que el Grupo Socialistas nos presenta una moción..., desconozco si en calidad de gobierno alternativo, pero finalmente tres quintas partes de los puntos que contiene –doce de los veinte, lo que sería una mayoría cualificada de la parte dispositiva– las pacta con el Gobierno en descomposición.

He de decirles que conceptualmente nos chirría, pero no nos ha generado ninguna sorpresa, conociendo como conocemos, padeciendo también como padecemos, la

forma de liderar la oposición –perdonen el eufemismo– que tiene el PSC del señor Salvador Illa.

Que la moción inicial es fruto del consenso previo con las organizaciones sindicales se infiere por el procedimiento de trámite de enmiendas que ha seguido el grupo que la presenta, en concreto, siguiendo las peripecias que han llevado durante este proceso a que se difundieran hasta tres versiones finales de la moción, en las que todo giraba sobre el punto número 11.

Inicialmente, en la primera de las versiones finales se aceptaba una enmienda del Gobierno que restaba toda la contundencia inicial de ese punto número 11, referido al necesario incremento urgente de personal, abriendo la voz a interinos y consolidando todas las subbolsas originadas por la modificación de la bolsa de 2019 en una única bolsa de técnicos especialistas, ordenada exclusivamente por el criterio de antigüedad.

Probablemente, traspasar el tamiz sindical, que no puede admitir el trapicheo propuesto..., se ha negociado una transacción que quitaba al punto 11 parte de la paja propuesta por los grupos del Gobierno. Finalmente, supongo que, tras ser rechazada la nueva propuesta por parte de las organizaciones sindicales, la tercera versión final de la moción, la que finalmente votaremos hoy, ha dejado el punto 11 en su redacción inicial, mucho más sindicalista, contundente y clara, decayendo una de las trece enmiendas inicialmente aceptadas a los grupos del Gobierno.

Y esta es otra de las cuestiones que más chirrían, que tres quintos de los puntos de la moción se hayan consensuado, muchos de ellos directamente edulcorado, con el Gobierno de la Generalitat. Eso nos indica que, más que un gobierno alternativo, los socialistas tienen constituido un pseudogobierno que no solo no hace oposición, sino que, en la mayoría de ocasiones, ejerce un seguidismo acrítico que le convierte en mera comparsa del actual Gobierno en descomposición. Así que no les podremos votar a todo favorablemente. Ciutadans, desde luego, no hará seguidismo de sus trapicheos con el Gobierno en descomposición.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Hablar la última tiene a veces inconvenientes. Mientras una está sentada ahí en el escaño, la verdad es que escucha cada barbaridad que, no sé, sangran los oídos.

(L'oradora mostra un full a la cambra.) Señora Abella: «Funcionarios de prisiones piden en Barcelona la dimisión de Ciuró ante la cifra de agresiones.» Esto fue el 15 de junio de este año 2022. Se reunieron más de trescientos funcionarios en plaza Sant Jaume, representados por los sindicatos más representativos dentro de funciones, a pedir la dimisión de la consejera de Justicia, que, por cierto, no está aquí hoy; se ve que tiene cosas más importantes que hacer. Por ejemplo, las pancartas que se pudieron leer allí ese día decían: «Prisiones con Ciuró, sin soluciones, sin rumbo.» «Ni una agresión más.» Y también coreaban: «Ciuró, dimissió.» Eso fue, como le digo, el 15 de junio.

Dos semanas antes, se habían vuelto a reunir, también en plaza Sant Jaume, para denunciar el aumento de las agresiones. Y el 20 de julio vinieron aquí, a la puerta del Parlamento, hartos de que nadie dentro del departamento les escuche. ¿No les vio usted ese día ahí? ¿No vino ese día a trabajar? Pues estaban en la puerta. Y ¿sabe qué hacían? Pedían la dimisión de la señora Ciuró. Entonces, el aplausito y las lecciones, la verdad es que se los podrían ahorrar, porque insisto en que una tiene que oír aquí cosas que..., madre mía.

La señora Balsera también decía que esto no es un problema generalizado, como tantos otros. Las ocupaciones son hechos puntuales, los tirones de reloj son hechos puntuales, el aumento de agresiones son hechos puntuales. Pero es que la realidad es muy tozuda, y les deja a ustedes en evidencia.

Miren, el 5 de julio, cinco funcionarios en la cárcel de Brians 1, en Barcelona, fueron enviados a la enfermería tras ser agredidos por una reclusa de diecinueve años. Ocurrió en el DERT de mujeres. También, ese mismo mes, en Puig de les Basas, un preso agredió a un funcionario arrancándole parte del cuello de un mordisco. Hechos puntuales también.

En junio, un altercado en Quatre Camins con más de setenta internos implicados. Ese día, solamente había tres funcionarios en el servicio: el jefe de módulo y otros dos. Los internos utilizaron cuchillos manipulados, latas de refrescos y de conservas que estaban rotas y que transforman en armas caseras. Tras esa pelea masiva, los internos incendiaron también seis celdas en distintos módulos. Y, si la cosa no fue a más, fue precisamente gracias a la pericia y al sobreesfuerzo de los funcionarios, que, obviamente, resultaron agredidos durante el transcurso.

En el mes de mayo, otro interno agredía también a cinco funcionarios, esta vez en Brians 2. Les propinó patadas, puñetazos, y con un trozo de metal de una reja de la ventilación hirió a uno de los funcionarios que intentaba reducirle. Tres días más tarde, también, esta vez en Lleida, en Ponent, el interno golpeó a cinco funcionarios con dos palos de fregona que tenía escondidos bajo la cama y con una defensa de goma que le quitó a uno de los funcionarios, dando como resultado también heridas leves.

Hombre, decir que esto no es un hecho generalizado y que son cosas puntuales..., resulta que tenemos hechos puntuales todos los meses, y no solamente de este año; de este y de los anteriores, porque es que clama al cielo ya el abandono y el desamparo que sufren los funcionarios de prisiones.

¿Ha mejorado la situación después del verano, después de que vinieran aquí a manifestarse y, como decía la señora Abella, hablaran con la *consellera*? Pues no, no ha mejorado. Y, si no, por ejemplo, podemos ver lo que ha ocurrido también en septiembre en Mas d'Enric, que han ocurrido varias agresiones. En una de ellas, el funcionario acabó con la cara arañada, y en otro, con una mano rota –el funcionario–, por una de las agresiones de los internos.

Entonces, la situación es insostenible –insostenible. Que ustedes nieguen el problema no lo va a arreglar, lo va a agravar, como ha ocurrido hasta ahora. Y, al final, estos funcionarios se están jugando la vida, y lo que no podemos tener son módulos con tres funcionarios y con setenta internos, que, además, quizá ha bajado el número de internos en prisiones, pero lo que sí ha subido es la peligrosidad de los grupos que están ahora mismo en los centros penitenciarios catalanes.

Por tanto, lo que no se puede hacer es mirar para otro lado; lo que no se puede hacer es ningunear a los funcionarios de prisiones, y lo que no se puede hacer es venir aquí con excusas de mal pagador, que si esto ha sido durante la pandemia, que... No, no, esto es un problema generalizado y es un problema estructural que venimos arrastrando desde hace muchísimo tiempo ya y muchísimos años. Y que haya habido un cambio en la consejería..., pues resulta que no lo hemos notado. Antes lo llevaba Esquerra, ahora lo lleva Junts, pero el problema es el mismo.

Entonces, pónganse ustedes las pilas en este tema. Nosotros, desde el Grupo Popular, hemos pedido la comparecencia tanto de la *consellera* Ciuró como del director de prisiones. Y ya les digo que, si en esa comparecencia no vienen con un plan de choque para hacer frente a las agresiones, desde luego, vamos a insistir en pedir su dimisión.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Rubén Viñuales Elías.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, vicepresidenta. Señor Macián, de VOX, ha dicho que yo me he pasado al lado oscuro de la fuerza, que es el PSC. Pues me nombro el Darth Vader del socialismo catalán. (*Alguns aplaudiments*) Y a mucha honra –y a mucha honra. Vos-

tès, els de VOX, parlen sempre de que no fem oposició. I jo em pregunto: vostès han pensat en ser útils a la societat? Ser útils! Ser útils significa, doncs, fer política: parlar amb els altres, arribar a acords, aprovar coses, i aprovar coses a vegades és cedir, en part, però perquè tot avanci. Vostès no són útils, no són útils a la societat catalana. I és més, quan no ets útil en política, desapareixes.

Mirin, moltes condicions laborals. És cert, moltíssimes condicions laborals en aquesta proposta. Però, és que creuen que l'envelliment de la plantilla no té incidència, per exemple, en l'augment de les agressions? O que la formació prèvia i continuada no tingui incidència? O, per exemple, que la manca de personal a zones com el DERT o altres departaments no té incidència en el nombre d'agressions? Les dades que nosaltres donem –vostès les coneixen també, estan al Departament de Justícia– també obren en poder dels sindicats. S'han debatut de manera exhaustiva també a les comissions de Justícia, i saben que són certes. Negar el problema mai –mai– ha ajudat a trobar la solució.

Respecte a les contencions mecàniques, nosaltres som clars: sí, creiem que són necessàries, per desgràcia, i ho continuem dient. Qui no hi estigui d'acord... Com a mínim, nosaltres som clars. De la companya de la CUP no m'ha quedat massa clar quin era el seu parer.

Respecte al punt 11, els companys de Ciutadans... O estem negociant sempre amb el Govern o estem a favor dels sindicats. Aclareixi-ho, perquè al final aquesta clàusula... No s'ha pactat aquesta esmena perquè realment contravenia el que nosaltres creiem que és una cosa innegociable: és que el principi d'antiguitat sigui l'únic criteri en un àmbit com el de les presons.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura

302-00190/13

Anem, doncs, al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Hi ha alternativa. Ja ens han sentit dir-ho aquests dies, i ho repetirem de forma constant, pesada i insistent. Clar que hi ha alternativa, perquè *sempre* hi ha alternativa.

Som davant d'una nova crisi capitalista, un sistema que ens dirigeix al col·lapse civilitzador, amb crisis cícliques accelerades. Hi ha generacions al nostre país que només han viscut en crisi. Del 2008 al 2022 hem viscut una crisi permanent. Davant d'això, tots els estats del món tenen profunds debats: com afrontar l'emergència climàtica; com gravar les grans fortunes, la banca i tota aquesta colla de sangoneres; com recuperar el control de l'energia i el gas; com recuperar el control del mercat d'habitatge per posar-lo al servei de la vida. En definitiva, debats d'estat.

I aquí, a un país petit a la riba de la Mediterrània que vol esdevenir una república de ple dret, com va demostrar l'1 d'octubre de 2017, el Govern, que no hi és, i els dos partits que el formen, Esquerra i Junts, en lloc d'afrontar aquests reptes amb visió d'estat, en lloc de fer política nacional, han decidit servir-nos aquest espectacle lamentable que estem vivint aquests dies.

Senyors d'Esquerra i de Junts, construir una energètica pública per recuperar el control de l'energia i fer front a la crisi climàtica no és convertir la Generalitat en una comunitat d'autoconsum ni contractar deu persones per fer-ho. Una política republicana seria presentar un pla per omplir de plaques solars públiques tots els edificis del país, omplir de plaques l'autopista AP-7 des del Camp de Tarragona fins al Pertús i gestionar tot aquest potencial elèctric des d'una gran empresa pública de generació i distribució que competeixi contra els grans oligopolis.

Vicepresidenta, tinc moltes coses a dir, però és que el rellotge no corre. *(Rialles.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Perdó. Gràcies, diputada, per avisar.

Eulàlia Reguant i Cura

Per mi, cap problema. *(La vicepresidenta primera en funcions de presidentariu.)* Fer política republicana en lloc de política autonomista seria deixar d'abocar diners públics als projectes especulatius de la patronal com el Hard Rock de Tarragona, els jocs olímpics d'hivern al Pirineu, la copa Amèrica de vela de Barcelona i la Ryder cup del golf a Girona. Fer política republicana seria invertir en sanitat i educació públiques, dos pilars del nostre sistema que estan a punt del col·lapse per la manca d'inversió. Fer política republicana seria obrir una guerra amb l'Estat per aconseguir el control total de Renfe, perquè ja n'hi ha prou, d'aquest desgavell i menyspreu als milers i milers de persones que cada dia utilitzen la xarxa ferroviària. Fer política republicana seria aturar els desnonaments, perquè és insultant que en un país en el que hi ha un desnonament cada cinquanta-cinc minuts el president de la Generalitat no només no presenti un pla per com fer-hi front, sinó que ni tan sols ho esmenti en el seu discurs de la setmana passada. És greu, molt greu.

Si volem ser una república, hem de començar a actuar com a tal. Ja sabem que davant hi trobarem l'Estat espanyol i el gran empresariat fent de mur, però això no pot ser un fre, perquè només saltant aquest mur podem garantir una vida digna per a les veïnes d'aquest país. Política autonomista *versus* política republicana. Clar que hi ha una alternativa. Cal dibuixar-la i defensar-la amb valentia i acció política.

Aquests dies s'ha parlat molt de qüestions de confiança. Ja hem escoltat els arguments del president per oposar-s'hi. El president argumenta que això situaria el país en una situació d'instabilitat. Però ja tenim un govern en instabilitat permanent, un govern incapaç de fer política republicana perquè està immers en una batalla de vol gallinaci permanent. Un govern que no ha lliurat cap batalla per garantir drets per a la majoria del país.

La presidència d'aquest Govern va començar a caminar amb un acord d'investidura amb la CUP, que dibuixava un terreny de joc per avançar en clau nacional i social, que vostès –de fet, tot el Govern– van convertir en paper mullat al cap de ben poc. Vostès –bé, Junts i Esquerra– van acordar uns pressupostos pobres, que no abordaven les qüestions nuclears dels conflictes que tenim al país, amb els comuns. Totes sabem que, de fet, va ser un mer intercanvi de cromos entre la Generalitat, Barcelona i Moncloa. Però és que fins i tot els comuns, aquests darrers dies, els acusen de no haver desplegat els minsos acords a què van arribar.

I què hem de dir de l'acord de govern? Perquè, què en queda, del Govern? Els seus socis de govern han començat avui una consulta a la militància amb l'objectiu d'abandonar el Govern, acusant-los de no complir els acords. I la pregunta seria: això és governar bé?

Ja sabem que aquesta moció no prosperarà, però el país necessita saber quin programa polític té el Govern i quins suports té per tirar-ho endavant. Potser no serà avui, però serà inevitable abordar aquest debat en breu, perquè tenen el país instal·lat en la batalla permanent, sense un full de ruta clar i amb una societat que es dessagna enmig d'una crisi creixent.

I torno a l'inici. Hi ha alternatives. Les hem dit i no ens cansarem de dir-les. I aquestes passen per enfrontar-se als grans poders econòmics, els poders de l'Estat.

Si abracen l'alternativa, nosaltres hi serem, com tota la gent que hi és, perquè la gent mai falla. Ha arribat l'hora, en el fons, de decidir cap a on anem. Avui, ho torno a dir, potser no serà, però és evident que més aviat que tard haurem d'abordar amb quins suports i amb quines majories impulsa unes polítiques aquest Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada Meritxell Serret i Aleu.

Meritxell Serret i Aleu

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Amb la CUP, nosaltres, Esquerra Republicana, mantenim i mantindrem sempre la mà estesa. Els considerem un grup parlamentari prioritari per impulsar polítiques transformadores d'aquest Govern republicà, i també per a l'aprovació dels pressupostos del 2023, perquè creiem que ha de ser el millor instrument per donar resposta efectiva a les necessitats de la crisi. Perquè, amb la vostra força, podem fer més.

Per això –tampoc ho negarem– ens dol el to i el sentit de la proposta de moció presentada pel Grup Parlamentari CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. No hi podem estar d'acord, perquè creiem que acostant la discrepància ens fem més forts i posem l'independentisme al servei de la gent. És aquest l'esperit que ens va moure després del 14 de febrer una altra vegada, i que us va moure també, a vosaltres, a mantenir-vos fermes amb la investidura del president Aragonès i els acords que vam assolir. Respecte i agraïment a l'inconformisme; mantinguem-ho. Perquè el compliment del pacte amb la CUP ha estat sempre una prioritat per a nosaltres.

Sàpiguen que per nosaltres no ha canviat res d'aquell acord, no ha canviat. I és per això que ens mantenim compromesos amb complir amb el Govern les propostes que vam pactar a l'inici de la legislatura, perquè ens les creiem, ens les creiem i perquè també volem canvi, més polítiques republicanes i contra les desigualtats. I ho hem vist amb acords, iniciatives que hem votat en aquesta cambra, el pacte antifeixista, les comissions d'estudi de racisme institucional i per la protecció del Delta o el model policial, la comissió d'investigació de la pederàstia a l'Església o pel cas Pegasus, la llei de *stop* als desnonaments, el front comú contra el sensellarisme, la rebaixa dels preus de la universitat pública i la proposició de llei estatal contra l'exclusió financera, però també amb moltes mocions d'igualtat i feminisme, sector audiovisual, agenda rural, antirepressió i espionatge polític, governs locals, acollida de refugiats, a favor d'una administració pública i el bé comú, i per la gestió dels residus del nostre país.

I aterro en la referència que feia al pacte d'investidura. Esquerra Republicana creiem que el Govern de la Generalitat ha demostrat que és molt conscient de la situació socioeconòmica i d'excepcionalitat que estem vivint per la crisi, aquesta crisi econòmica, social, sí, ambiental i energètica, i també política. I en són una prova els més de 300 milions d'euros del pla de xoc de crisi. Però també les setanta-nou mesures acordades incloses en el pla de govern amb vostès i que treballem perquè es vagin implementant. En un any i escaig n'hem fet ja sis, d'executades plenament; cinquanta-quatre que estan en curs. I no són mesures menors –no són mesures menors. Ho demostra la creació de l'energètica pública, el nou pla nacional per a la indústria, la retirada de les acusacions particulars en contra d'aquells participants en mobilitzacions socials i polítiques, i també amb polítiques d'habitatges, on tenim ja més de 593 habitatges incorporats al parc públic, gràcies a l'increment de la partida per a l'adquisició d'habitatge mitjançant un sistema de tanteig i retracte.

En les esmenes que hem fet a la seva moció hem volgut fer palesa aquesta predisposició a trobar ponts d'entesa, a seguir treballant, a seguir construint-los. Vostès també saben que per a aquest canvi, aquest canvi republicà, aquest canvi d'esquerres, necessitem recursos. I per això tenen a l'abast un altre cop facilitar a la ciutadana-

nia d'aquest país uns bons pressupostos, i els convidem a treballar-hi conjuntament, a tornar-nos a posar d'acord. Reafirmem que el canvi de model cap a l'independentisme d'esquerres al servei de la gent suma a la CUP.

D'altra banda, compartim també l'eix, per nosaltres fonamental, que és la defensa de l'autodeterminació i de l'amnistia per a la resolució d'aquest conflicte polític amb l'Estat espanyol, i que és la proposta que portem en aquest marc de negociació entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat espanyol. I és que en la defensa de l'amnistia i l'exercici de l'autodeterminació cal reforçar políticament i democràticament les condicions de l'independentisme davant de l'Estat, per afeblir la seva pròpia capacitat de seguir utilitzant la judicialització i la repressió. Això és del tot necessari per abordar, amb garanties i la màxima fortalesa, també negociadora, el conflicte polític, perquè el que volem és posar fil a l'agulla cap a l'exercici de l'autodeterminació.

És en aquest sentit, també, que el president de la Generalitat proposa un acord de claredat, per articular i materialitzar un ampli consens social que existeix a Catalunya a favor d'un referèndum d'autodeterminació, amb garanties i reconeixement internacional com a via per resoldre el conflicte polític, per seguir sumant força política, per seguir sumant força democràtica davant de l'Estat, sumant aquest vuitanta per cent.

Nosaltres, com vostès, som autoexigents i volem aprofitar totes les oportunitats. I volem fer-ho amb un govern fort, per donar resposta a les necessitats de la gent davant de la crisi inflacionista i que agreuja cada vegada més les desigualtats socials; per transformar la societat catalana, que sigui més feminista, més justa, més pròspera i més ecologista, i, sobretot, per resoldre democràticament el conflicte polític actual amb amnistia i autodeterminació. Com poden imaginar, avui votarem «no» a la seva proposta de moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bé, ens presenta, la CUP, una moció que, bé, segueix, diguéssim, una part del serial que tenim organitzat en el Govern, i pretén constatar coses que ja sabem i que, per desgràcia, no podem resoldre, no?

Parla, aquesta moció, de que s'han trencat les majories al voltant d'Esquerra Republicana –i és així, no?–, al voltant del president Aragonès. Va haver-hi una majoria d'investidura que el va fer president; la tercera vegada, és veritat. Ja es veia que hi havia dificultats en aquesta investidura, i després a l'entorn del Govern, perquè no només es va perdre al cap d'uns mesos, dels primers mesos, d'aquesta legislatura, el suport de la CUP, que ni tan sols va aprovar els pressupostos, sinó que, a més a més, ara, a un any i escaig de legislatura, Junts per Catalunya, com a mínim, posa en qüestió la fortalesa d'aquesta majoria parlamentària i, per tant, d'aquest Govern. De fet, estem tots a l'espera que arribi demà a les dotze de la nit per saber si tindrem govern, quin govern tindrem, si el conformaran Junts i Esquerra, si només serà d'Esquerra... I, en fi, em sembla que és un serial que ens podríem estalviar i que podríem deixar només per a les plataformes digitals i no per al Parlament de Catalunya.

Però, bé, jo crec que tampoc ens sorprèn el que està passant, no? La CUP tampoc és la primera vegada que retira el suport al Govern; ja ho ha fet en altres ocasions. De fet, m'agrada repetir-ho, perquè cal que ho recordem. Els comuns han aprovat més pressupostos amb Esquerra i Junts per Catalunya que la CUP. (*Veus de fons.*) Junts per Catalunya, que és aquest partit de dretes del que parlen tant els comuns. (*Aplaudiments.*) Però és així. Han aprovat vostès més pressupostos amb els comuns que amb la CUP. És a dir, que ja sabem que la CUP, quan creu que no s'està com-

plint aquell acord de govern, es retira, i és el que va passar ja fa uns mesos. El sorprenent és que ara estigui passant amb Junts per Catalunya, que és un soci igualitari a Esquerra Republicana. I, per tant, és evident que Esquerra Republicana té un problema, i sobretot el té el president Aragonès, a qui ja vam transmetre això en el passat debat de política general.

Per tant, nosaltres també ens preguntem si no va ser una mica de teatre, lo de la investidura, no? Perquè si al cap de dos mesos..., de pocs mesos perds el suport d'un soci, de la CUP, i després sembla que pots perdre el de l'altre, doncs, home, tot és bastant surrealista, no?

I, com deia, estem pendants d'una consulta. Realment, lo de Junts per Catalunya també..., en fi, és per estudiar, perquè normalment els partits polítics som instruments que el que volem..., som instruments per transformar la realitat; volem arribar a les institucions per canviar les coses, per transformar-les, per posar solucions als problemes, no? I vostès estan preguntant per sortir del Govern. És curiós, realment, que un partit polític no vulgui estar en un govern per canviar les coses, sinó que en vulgui sortir.

Però, bé, en tot cas, aquest és un altre debat, però els hi haig de dir que ens el porten vostès al Parlament. És que ens el porten vostès aquí. Per això dic que els serials els podríem deixar per al vespre, quan estem tots al sofà, i no realment en moments i en llocs de tanta majestuositat com és el Parlament de Catalunya, no?

Per tant, amb aquestes dues faltes de recolzament, qui està perdent credibilitat és, òbviament, el president Aragonès, que perd, de moment, pel que sembla, els dos socis de govern. I crec que aquí el president Aragonès ens hauria de respondre a tots algunes preguntes. Sobretot perquè, mentre això passa –i ho deia la diputada Reguant, i en això amb ella hi coincideixo–, tenim una crisi econòmica, una crisi econòmica important –provocada, és veritat, per la guerra d'Ucraïna–, en la que moltíssimes famílies estan patint, moltíssimes empreses estan patint. I quina resposta està donant aquest Govern en suspens? Doncs no hi està donant resposta.

Vostè em pot dir: «No, el president Aragonès va venir aquí..., l'escut social.» Bé, d'escut social, 300 milions d'euros que no ha pactat amb ningú, no s'ha vist amb ningú. Els agents socials i econòmics ja han aixecat el dit per dir: «Home, ens agradaria conèixer exactament de què estem parlant.» I és fàcil, eh? –és fàcil, eh?–, senyor Jové, perquè, miri, nosaltres, ara que som el primer grup de la cambra, però estem a l'oposició, doncs, ja portem un dia trobant-nos amb els agents socials i econòmics, amb la Taula del Tercer Sector... I la veritat és que estan satisfets de que algú els escolti. La pena és que no els escolti el Govern –no els escolti el Govern–, que és a qui haurien d'escoltar per vostè posar mesures que responguin més a les necessitats que té el país.

I ho fan altres governs. Perquè, miri, ara fa poc, aquesta setmana, hem vist com la presidenta Francina Armengol presentava el nou règim especial fiscal per a les Illes Balears, que del que s'estalviaran..., o se'n beneficiaran 130.000 empreses i autònoms. És a dir, que negociant, acordant s'aconsegueixen coses, eh?, senyor Canadell. Està bé voler arribar a un horitzó, però si treballem podem aconseguir coses ja per als catalans i les catalanes. I avui també s'han presentat els pressupostos a Madrid, eh? Uns pressupostos que, entre altres coses, permeten tenir 3.000 milions d'euros més a Catalunya. I, de moment, doncs, tot això en suspens, perquè estem tots pendants d'una consulta que haurà de decidir quin govern tindrem.

Però, malgrat això, jo crec, senyor Jové, que el que hauria de respondre el president Aragonès –i no l'hi dic a ell perquè no hi és– és què farà... (*Pausa.*) Home, és vostè el president del Grup d'Esquerra Republicana. Per tant, què farà el president Aragonès? Què farà Esquerra Republicana? Amb quines majories pensa governar? I on, sincerament, ens vol portar el país perquè no perdem més oportunitats i, sobretot, perquè donem resposta als problemes de la gent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bona tarda. Bona tarda a tothom. Bé, els catalans no ens mereixem els despropòsits i les mentides i la massiva corrupció política que malauradament, des de fa anys, s'està vivint aquí a la nostra regió, a Catalunya. I una mostra d'això és l'espectacle que hem viscut aquesta setmana passada, que continua amb aquesta moció de la Candidatura d'Unitat Popular, on podem veure com el ranci nacionalisme, doncs, segueix improvisant sobre la marxa per seguir alimentant la gran fàbrica del separatisme.

I, miri, l'única part amb la qual estem d'acord en aquesta moció de la CUP és amb l'enunciat de la moció, que parla sobre la paràlisi del primer curs polític. Perquè hi ha una cosa que està molt clara, i és que els independentistes, amb la complicitat del Partit Socialista i d'En Comú Podem, paralitzen la vida parlamentària. I això és un fet constatat, és una realitat. Perquè, més enllà de propostes d'amnistia, d'autodeterminació, de taules de diàleg, de propostes que parlin de les bruixes –se'n recorden, de les bruixes?–, que parlin, per exemple, d'introduir el gènere no binari en els documents administratius de la Generalitat de Catalunya..., a part d'això, no aporta molt més aquí en el Parlament de Catalunya. I, en canvi, paralitzen totes aquelles iniciatives, la infinitat de propostes en matèria social que presentem des del Grup Parlamentari de VOX en el que portem de temps d'aquesta legislatura. I això és tenir paralitzat el Parlament, donar l'esquena a aquelles propostes que realment preocupen els catalans.

I realment ens preguntem si vostès surten al carrer, i si surten al carrer, què és el que els hi diuen els catalans. Perquè, sincerament, quan sortim al carrer els onze diputats de VOX, jo no escolto que la gent em digui lo contenta que està per tenir una biblioteca feminista, jo no escolto els catalans que em diguin lo contents que estan per tenir un institut català de les dones que ens costa 10 milions d'euros, o per tenir un observatori de la igualtat de gènere. Els catalans no parlen de lo contents que estan per això, no parlen d'això, no és la realitat dels carrers de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

La realitat dels carrers de Catalunya, del que realment parlen els catalans i el que els hi preocupa als catalans és la greu crisi que estem vivint, amb la inflació disparada, amb els preus dels subministraments pels núvols, amb l'augment també del preu de la cistella de la compra. I també on podem veure que cada vegada hi ha més i més famílies que els costa arribar a final de mes, perquè cada mes hi han famílies que arriben amb la soga fins al coll. I aquesta és la realitat que es parla als carrers de Catalunya, i no aquests debats de qui té el llacet groc més gran. *(Alguns aplaudiments.)* No es parla d'aquests debats.

I, en aquest sentit, quan la realitat social que s'està vivint a Catalunya és, resumidament, la que acabo d'esmentar, què fa el Govern de la Generalitat? Quina és la resposta del Govern de la Generalitat? Asfíxia fiscal. Aquesta és la resposta del Govern de la Generalitat, que després, doncs, intenten adornar amb unes engrunetes, unes engrunetes que les anomenen i les disfressen del famós escut social. O sigui, per una banda, t'ofego, però després, per una altra, t'ofereixo una almoïna. I això és hipocresia, i no podem estar-hi d'acord.

I, mentre tot això succeeix, mentre tot aquest circ succeeix, a vostès només els preocupen les seves lluites internes, repartir-se els seus càrrecs i les seves butaques; no els importa res més. I aquesta moció és un exemple d'això.

I és que ni tan sols estem a l'equador de la legislatura que ja s'està evidenciant la fractura més gran del separatisme i també d'aquest Govern Frankenstein. Però que no es preocupi, en aquest sentit, Esquerra Republicana, perquè sempre tindran els socorristes del Partit Socialista, que vindran al rescat si és necessari, encara que això suposi, per part del Partit Socialista, traïr el seu electorat.

Això sí, mentre tot això passa, els catalans segueixen abandonats, perquè vostès han menyspreat i han abandonat tots els catalans, inclús els seus, els que van aconse-

guir, per desgràcia, enganyar en el seu dia, i que molts d'ells, a dia d'avui, es senten estafats. Perquè, saben què passa? Que del conte de la independència vostès se n'enriqueixen a costa d'empobrir els catalans. I ja n'hi ha prou, perquè ja s'ha acabat. I és per això que urgeix més que mai l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola aquí a Catalunya, per acabar (*alguns aplaudiments*) d'una vegada per totes amb aquest desgovern, acabar amb la inestabilitat jurídica i acabar amb la vulneració dels drets més fonamentals, i poder garantir –i acabo–, d'una vegada per totes, l'estabilitat, la tranquil·litat i la pau social que tant mereix la nostra estimada regió, Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Abans d'entrar en matèria –gràcies, vicepresidenta–, em permetrà un petit apunt, la senyora Romero, sobre l'amor per Junts per Catalunya. Bé, podríem parlar de l'amor del PSC per l'aeroport i l'ampliació de l'aeroport amb Junts per Catalunya (*remor de veus*), pel Hard Rock, pels jocs olímpics d'hivern, fins i tot pel senyor Giró, que avui vostès deien que volen que continuï sent el conseller d'Economia. Jo estic segur que la senyora Borràs li està molt agraïda, al PSC. No sé tant si el senyor Giró li està tan agraït, pel problema que tenen entre mans. No passa re, ja parlarem al maig. Al maig parlarem, quan potser vostès pactin als principals ajuntaments de Catalunya amb Junts per Catalunya o a les quatre diputacions. Llavors, ja parlarem; parlarem sobre els amors entre Junts per Catalunya i el PSC al maig. Al maig ens trobarem i veurem qui aposta per governs d'esquerres. No passa re.

Però, entrant en matèria, jo crec que la moció de la CUP constata una realitat, que és que la majoria parlamentària està enterrada –això ho deia ahir– i que, evidentment, la relació entre els socis de govern, entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, no té més recorregut. De fet, jo deia ahir –i em reitero– que crec que en aquests moments el senyor Aragonès –no sé si de paraula o de creença– deu ser l'única persona a tota Catalunya que creu que la relació entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya té futur i que pot garantir estabilitat, certesa i un horitzó per al país.

I crec que la CUP presenta aquesta moció per fer front a la situació que vivim de paràlisi, de desgovern, de desconexió jo crec que amb la realitat. És a dir, jo crec que avui la gent, més enllà d'aquestes quatre parets, ha desconnectat; no sé si només de vostès o de tots nosaltres, perquè el debat que portem tot el mes de setembre i aquest principi d'octubre res té a veure amb els seus problemes, sinó només amb els problemes entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya. També com si el que està passant no anés amb la CUP.

Jo deia al principi que soc poc amic de donar consells o de fer retrets, especialment entre formacions d'esquerres. Però aquest matí la senyora Reguant ens explicava com cal negociar i, evidentment, quines qüestions cal reclamar en una negociació de pressupostos o d'investidura.

Miri, jo si he de mirar com no he de negociar uns pressupostos o una investidura, miraré el que van fer vostès. I li posaré només un exemple: vostès el 2017 van posar com a condició perquè s'aprovesin els pressupostos un impost sobre els béns de luxe. Sap quant ha recaptat aquest impost l'any 2021? Ho sap? Cinc-cents mil euros –cinc-cents mil euros–, que és una autèntica vergonya. Sap quant ha recaptat la reforma de l'impost de successions que nosaltres vam aprovar? Mil milions d'euros (*Alguns aplaudiments.*) Mil milions d'euros. Sap quant ha recaptat l'impost sobre les elèctriques i, en aquest cas, també sobre les telefòniques pel seu impacte en el medi ambient l'any 2021? Cent cinquanta milions d'euros.

Per tant, jo crec que, a l'hora de donar lliçons, doncs, potser cal mirar el que es fa. Perquè, per què hi ha Junts per Catalunya en el Govern en aquests moments? De qui

és responsabilitat? Qui va dir que no es podia construir un govern a Catalunya sense Junts per Catalunya? La CUP. Si avui hi ha consellers de Junts per Catalunya asseguts en aquest Govern és perquè, quan nosaltres els hi vam plantejar si hi havia una majoria alternativa en aquest país, que passava perquè Junts per Catalunya no estigués en el Govern, vostès van dir que no, i que Junts per Catalunya havia d'estar assegut en el Govern. Per tant, jo entenc que vostès plantegin aquesta, no?, proposta de la moció de confiança; és per arreglar un error que vostès van cometre, però nosaltres no serem còmplices d'arreglar el seu error.

Mirin, nosaltres creiem que cal un govern fort, que calen certes coses, que la gent necessita tranquil·litat, que es necessiten les transformacions, evidentment, que no està fent el Govern de la Generalitat i que necessiten les nostres famílies i empreses. I això passa perquè el president decideixi. I això passa perquè no podem seguir esperant, com deia també l'altre dia, que, passi el que passi, Junts decideixi el futur d'aquest país, que també estaria bé que alguna vegada, també, la CUP s'ho plantejés. I això passa per prendre decisions, i decisions no és cessar el pobre conseller Puigneró, que passava per allà, simplement, que no ha dit ni ase ni bèstia, perquè al final la responsabilitat que tingui el senyor Puigneró, miri, no sé quina és, però si cessa el senyor Puigneró, per què no cessen la senyora Alsina? Perquè, quan la senyora Alsina diu que el Parlament està fora de lloc, el que està dient és que el que ha votat Esquerra Republicana està fora de lloc. I vull pensar que diu que el que està fora de lloc és el president de la Generalitat, perquè, pel que jo sé o m'agradaria pensar, el president de la Generalitat està en contra d'obrir una delegació del Govern de la Generalitat a Israel. Per tant, per què cessen el senyor Puigneró i no la senyora Alsina? O quan la senyora Geis, que és consellera, els hi diu que vostès actuen deslleialment a Madrid perquè no defensen el que el president hauria de defensar a Madrid, que és la posició que té Junts per Catalunya, per què no la cessen, la senyora Geis? Perquè no volen prendre les decisions. I les decisions les ha de prendre el president de la Generalitat, que és qui té la responsabilitat de nomenar i cessar els consellers. La decisió no la pot prendre, en aquest cas, sempre en aquest país, Junts per Catalunya, que sembla que és el que els hi agrada a tots i a totes. A nosaltres no.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

(Remor de veus.)

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Després d'aquesta picabaralla entre els partits que es barallen per ser socis preferents del Govern (*rialles*), els comuns, els socialistes... (*Veus de fons*.) Bé, en fi, coses... La política fa estranys companys de llit, i en fi...

Bé, anem a la moció que ens presenta avui la CUP. La veritat és que és una moció que diu coses, doncs, que demostren la realitat delirant en la qual alguns viuen instal·lats a Catalunya. Jo crec que realment la majoria dels ciutadans de Catalunya no està preocupada per les coses que ens presenta la CUP en aquesta moció, sinó precisament per la inflació, per l'auge dels preus, per l'auge del preu del conjunt dels serveis públics. I, en aquest sentit, em fa l'efecte que la CUP, que diu preocupar-se pels interessos dels ciutadans de Catalunya, crec que no fa, diguem-ne, un favor especialment propositiu a la ciutadania de Catalunya amb aquesta moció.

Jo crec que el que és evident és que demanar en aquesta conjuntura exercicis de coherència a Junts per Catalunya, Esquerra Republicana... Les constants picabaralles entre els partits de govern resulten ja desesperants per a la majoria dels ciutadans de Catalunya, que crec que han desconnectat de forma definitiva d'aquests plantejaments tan surrealistes, com deia.

Nosaltres, lògicament, des de la nostra posició, a parer nostre responsable, ens abstindrem en tots els punts de la moció, tant en l'1 com en el 2, perquè considerem

que, hi insistim, són coses que no estan en l'ordre del dia de la majoria de les famílies de Catalunya.

Per la resta, sí que volia fer un comentari sobre una cosa que s'ha esdevingut aquests dies a Catalunya. Ahir, a la Universitat Autònoma de Barcelona, els joves de S'Ha Acabat! van patir una vegada més la intolerància, l'agressivitat, la violència, el llançament d'objectes per part d'una turba de joves, companys seus, per desgràcia, de la universitat, que els cridaven, a més: «La Universitat Autònoma, la UAB serà sempre antifeixista.» La seva actitud era una actitud pròpia de cafres amb tics feixistoides. Per tant, jo crec que el que hem de defensar és la llibertat d'expressió a les universitats públiques, la llibertat d'expressió en general a l'espai públic. I no és precisament el que està defensant l'autoanomenat Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, que és un sindicat associat a la CUP.

Per la resta, la veritat és que la moció té poca cosa més a afegir. I per la nostra part, senzillament, reivindicar i reiterar la nostra voluntat d'abstenir-nos-hi.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bien, yo creo que hoy tenemos como la segunda entrega del debate que se inició la semana pasada. Más allá del vodevil que vivimos todos aquí de intrigas y de traiciones y anuncios, etcétera, yo creo que lo que quedó claro en ese Pleno, lo que todos pudimos constatar es que el presidente Aragonès no cuenta con los apoyos que le llevaron al Palau de la Generalitat.

La CUP hacía ya meses que se había bajado de ese barco. De hecho, en concreto, lo hicieron hace un año con la aprobación..., o con la no aprobación de los presupuestos. Y eso en aquel momento provocó que el señor Aragonès diera por finiquitado el pacto de investidura que había firmado con ustedes y donde él mismo se había comprometido a someterse, al cabo de dos años, a una cuestión de confianza.

Bueno, el señor Aragonès dio por finiquitado el pacto, ya dijo que no se iba a someter a esta cuestión de confianza, y lo cierto es que la CUP ni siquiera se inmutó, o sea, no hubo ningún tipo ni de reacción ni de respuesta. Yo ya no sé si por falta de iniciativa o porque ustedes son rebeldes, pero solamente de boquilla. Yo no sé si es que a ustedes lo que les gusta es gesticular y hacerse los importantes ante el foco mediático, pero de ahí no pasan. Y yo creo que la moción de hoy es una prueba más de ello.

Miren, el viernes pasado ustedes tuvieron la oportunidad de votar una propuesta de mi grupo parlamentario cuyo único punto era el de instar al presidente del Gobierno, al señor Aragonès, a someterse a una cuestión de confianza. ¿Y qué hicieron ustedes? Votaron en contra –votaron en contra. Que, oiga, me parece muy bien, pero lo que no me parece tan bien ni tan normal ni tan coherente es que luego, seis días después, ustedes vengán aquí y nos pidan a los demás que apoyemos su moción, que también pide una cuestión de confianza. ¿En qué quedamos? ¿Si lo presentamos nosotros es que no, y si lo presentan ustedes es que sí? ¿O cómo va el tema? O sea, yo puedo entender que ustedes, como les decía antes, pues, no tengan iniciativa propia, me parece bien; pueden ir a rebufo de la nuestra, si quieren. Pero, hombre, un poquito –un poquito– de coherencia, y no tumben ustedes cosas que luego pidan a los seis días.

Además, les digo que era una propuesta que no iba más allá de pedir la cuestión de confianza, y la redactamos expresamente así para que pudiera ser, pues, votada y suscrita por varios grupos de esta cámara. La suya, no; la suya va más allá, con florituras y con argumentos de parte, que ya les advierto y les adelanto que nosotros no compartimos. Porque ustedes, por ejemplo, aquí, en los puntos que esta tarde tenemos que votar, hablan sobre por qué el señor Aragonès, a su juicio, ha perdido los apoyos que lo invistieron como presidente. Para empezar, que yo creo que ahí los que se tienen que

manifestar no somos los diputados de esta cámara; en todo caso, serán aquellos que suscribieron ese pacto de investidura con el señor Aragonès. Pero venir aquí a que nosotros votemos un pacto que no firmamos..., pues ¿qué quiere que le diga?

Y, además, es que yo no comparto tampoco su visión de por qué ha perdido la confianza, el señor Aragonès, de sus socios; si es que la anterior legislatura ya acabó con la ruptura de Junts y de Esquerra. Es que tampoco hace falta ser un linces, si es que acabaron peleados y luego han vuelto a pactar los mismos, exactamente los mismos. ¿Qué les hizo pensar que esto iría bien esta vez? Si es que llevamos ya no sé cuántos años –desde Junts pel Sí– que esto no hay por dónde cogerlo; es que no hay convivencias ni terapeuta capaz de tapar las disputas entre Esquerra y Junts, ¿eh? El Govern lleva ya mucho tiempo haciendo aguas, y yo creo que llega un punto en el que ya uno, pues, no da abasto para achicar.

Pero, insisto, vuelvo a decir que esto es un análisis que debería quedar fuera de este Parlamento, porque este Parlamento lo que tiene que hacer es centrar sus esfuerzos en legislar, y no en analizar crisis de pareja. Por tanto, insisto, que ustedes vengán aquí a decir cómo creen o qué es lo que creen que ha pasado aquí, pues, oiga, ya les digo, no creo que sea competencia de este Parlamento.

También hablan, por ejemplo..., uno de los puntos que pretenden que votemos esta tarde aquí es sobre la mesa esa inventada que se traen entre manos entre el Gobierno de Pedro Sánchez y los partidos independentistas. Ahora nosotros tenemos que venir aquí a evaluar si esa mesa inventada da sus frutos o no. Ya lo que nos faltaba; es que lo que nos faltaba. O sea, resulta que ustedes se sacan de la manga una estructura ajena a los instrumentos legítimos y democráticos, y encima pretenden que nosotros les hagamos aquí la auditoría de cómo está yendo la mesa, si da sus frutos o no da sus frutos. Les digo que me parece ya el colmo de la tomadura de pelo.

Yo creo que lo que está muy claro es que sus acuerdos o sus traiciones o lo que se traigan entre manos deberían ustedes dirimirlos fuera de este Parlamento, y el teatro también deberían reservarlo para eso, para el teatro, y no venir aquí a hacernos perder el tiempo con sus disputas. Por tanto, como les digo, nosotros no vamos a dar apoyo a esta moción, que, además, es una moción de parte y que lo único que pone en evidencia es su propia falta de coherencia y su hipocresía.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Moltes gràcies. Presidenta Borràs, membres de la Mesa, diputats... En el debat sobre aquesta moció de la CUP, la nostra intervenció els avanço que serà breu, i la nostra posició serà d'abstenció genèrica a tot el text, perquè, com saben, estem celebrant una consulta sobre la continuïtat al Govern i que, per tant, té relació directa amb el contingut de la moció.

En aquest sentit, m'han de permetre que aprofite per defensar de manera aferrissada el procés intern que viu el nostre partit. Davant dels qui creuen que és un senyal de debilitat, nosaltres no tenim cap dubte que és un exercici de fortalesa democràtica; davant dels qui pensen que un partit ha de ser una estructura regida per la unanimitat, nosaltres apostem per ser un partit amb pluralitat, tal com és la mateixa societat catalana que volem representar.

A Junts per Catalunya estem convençuts que el debat constructiu i en positiu, amb la implicació i la participació de tothom, enriqueix la política. Quan ens toca prendre decisions transcendents, donem veu i vot als afiliats. Potser no és habitual, potser encara no és del tot convencional en el nostre país, però el nostre partit, nascut fa poc més de dos anys, defensa que aquesta manera de fer i aquesta manera de ser formen part del nostre ADN. Així entenem que ha de ser un partit en una demo-

cràcia sòlida, avançada i moderna, en una democràcia del segle XXI. Junts per Catalunya saben que som el partit de les urnes i de les paperetes –ho prediquem i ens ho apliquem. I, evidentment, el nostre grup parlamentari actuarà a partir de demà de manera coherent i conseqüent, amb lleialtat i responsabilitat, amb la decisió que prenguen els afiliats de Junts per Catalunya, que ho faran pensant en la gent i en el país per fer i per ser junts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, com que tinc poc temps, aniré ràpid. Només un incís: senyora Roldán, jo crec que de registres i horaris en sap poc. Dimarts 27, abans de les dotze, entra una moció; dimarts a les onze de la nit, algú..., el senyor Batet insinua –o no, ja ho discutirem en un altre moment– que..., demana una qüestió de confiança; vostès dimecres al matí entren una PR amb això. Crec que és algú altre que va a rebuf de la resta.

Però, vaja, més enllà d'això, senyora Serret, el canvi que es podia albirar el 14 de febrer ja queda llançat per la borda. Nosaltres ho vam dir la setmana passada; nosaltres estàvem convençudes que havíem de cremar una etapa d'un govern liderat per Esquerra Republicana, però és que l'han cremat molt ràpid. Aquest gir a l'esquerra no hi és; no hi és ni en la profunditat que es plantejava, ni en moltes de les polítiques que s'estan tirant endavant. Per tant, no serveix de res estendre'ns la mà sistemàticament quan les polítiques que fan no són les polítiques que el país necessita. Perquè està molt bé parlar de 593 pisos amb tanteig i retracte, però és que hi ha de mitjana 1.400 sol·licituds a la mesa d'emergència anuals; ens quedem molt lluny.

Per tant, el que cal o el que volíem plantejar, el que plantejarem des de fa mesos és que calen polítiques que vagin a l'arrel i que siguin transformadores, que tinguin clar o que es facin des d'una posició conscient de quin estat tenim al davant, i que això ho assumim i que assumim què és l'Estat, què són tots els seus poders, més enllà d'un govern que el que fa és celebrar uns pressupostos que augmenten un vint-i-cinc per cent el pressupost en defensa, on, per tant, segueixen alimentant la cursa armamentística. Aquesta és la realitat.

Per tant, ho tornem a dir: si no és ara, en algun moment caldrà que aquest Govern expliqui amb quines majories vol desenvolupar les polítiques que fa. De moment, els darrers mesos ja ho hem vist, i no és amb la CUP, malgrat que s'omplin la boca de dir que som els socis preferents.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística

302-00191/13

Passem a aquest punt 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades, bona tarda. I, bé, seguim parlant de llengua, perquè parlar de llengua és parlar d'identitat col·lectiva, de

patrimoni, de riquesa cultural, de diversitat lingüística, de competitivitat, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió social.

I podria semblar arriscat presentar una moció just després del debat de política lingüística..., ai, perdoneu, del debat de política general i prèvia al pacte nacional per la llengua. Però nosaltres volem donar-li la rellevància que es mereix la temàtica. Estem determinats a consolidar els objectius que tenim marcats per la llengua i a seguir pressionant-nos per avançar en política lingüística. Per tant, avui cap por a presentar-los aquesta moció per seguir avançant.

Els esforços i les accions de la nova Secretaria de Política Lingüística són notoris i estan ajudant a recuperar el nivell d'acció abandonat per revertir la paralització. I des de fa un any ja s'estan activant tots aquests mecanismes que necessitem, que volem, per garantir l'ús del català en totes les administracions públiques, en tots els àmbits, generant aquestes accions estratègiques des de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya, de forma transversal, democràtica i també transparent.

De la mateixa manera que avui, amb aquesta moció, primer de tot, els demanem tres posicionaments. El primer, rebutjar les ingerències judicials. La darrera, la del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha ignorat la nova legislació aprovada per aquest Parlament, continua actuant en contra del sistema educatiu, del model educatiu català i de l'escola catalana.

També, dos, volem posar en valor el pacte nacional per la llengua, amb el màxim suport parlamentari, institucional, social. Un pas valent, decidit, per definir els passos següents, que definiran aquestes accions concretes per al present i per al futur del català.

Per això, en tercer lloc, els demanem a la moció reafirmar el compromís de realitzar un monogràfic de llengua catalana aquest curs legislatiu 22-23, un cop signat el pacte nacional per la llengua, per rematar les conclusions del pacte nacional amb mesures concretes i mesures potents.

Per altra banda, els presentem set punts més; hi sumem dues esmenes dels comuns, que considerem que són molt bones aportacions –i els agraïm– per seguir instant la tasca del Govern: la redacció del pla pluriennal en política lingüística per establir les línies de treball per als propers anys i desenvolupar els acords que sorgeixin del pacte nacional per la llengua, així com també treballar per elaborar el pla integral per a l'occità a l'Aran i a Catalunya, contemplant la seva vehicularitat en l'ensenyament, i fer-ho de forma coordinada amb el Conselh Generau d'Aran i la resta d'institucions i entitats socials implicades.

De la mateixa manera que demanem l'ús del català a altres, ens hem d'autoexigir, hem d'exigir-nos també fer els deures pendents. I és imprescindible que s'atengui l'increment de la demanda d'ensenyament i acreditació de llengua catalana. Calen noves actuacions que es derivin del pla nacional del llibre i la lectura, i consolidar i, sobretot, ampliar el pla nacional del llibre i la lectura. El programa, perdonin, em referia al de lletres compartides, amb la incorporació de més territoris de parla catalana. I també potenciar la xarxa d'estudis catalans a l'exterior amb més càtedres i lectorats de català.

També els seguim plantejant un eix cabdal: hem de focalitzar totes les energies en incrementar el catàleg dels films doblats i subtitulats al català a les plataformes audiovisuals i digitals del cinema. La companya Raquel Sans ahir ho evidenciava: els títols doblats al català estan creixent de forma exponencial, i en posava molts exemples. I en tenim prou? Doncs és clar que no en tenim prou. I per això és tan important mantenir aquestes interlocucions amb les plataformes, perquè s'ha demostrat que donen els seus fruits i donen els seus avenços. Per tant, la moció, aquesta moció, en la direcció de prioritzar aquesta feina a les plataformes, que incorporin pel·lícules i sèries a TV3, que doblin i subtitulin i que entrin a jugar en la producció.

I, per últim, no oblidem –no oblidem– els nostres joves, les generacions futures, però també les actuals. El temps del lleure, els jocs i videojocs: no pot ser que només

puguin jugar en castellà i anglès. El català ha de ser possible..., que hi puguin jugar, i avancem en aquesta direcció, que jugar en català sigui possible.

Per tant, davant de les adversitats, volem avançar amb aquest pas ferm. Amb les poques eines, moltes vegades, que tenim, assumim el repte majúscul i la responsabilitat per revertir la situació del català, perquè hi som –hi som– a temps. I tant que hi som a temps. I, com diu la consellera Garriga, del català, parlem-ne avui per parlar-lo demà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies. En primer lloc, donem les gràcies a la diputada Aragonès –on està?, per aquí– per la bona entesa durant el procés de negociació de les esmenes per aquesta moció, que avancem que hi donarem suport en la seva totalitat. Està bastant ben redactada. Té un esperit..., d'alguna manera, refermar compromisos que des d'aquest Parlament ja s'han tingut.

I, en tot cas, nosaltres hem fet dos suggeriments d'esmenes a dos espais clàssics de dèficit del català. Per una banda, la justícia, amb aquesta esmena que parla d'aprofundir en l'acció per millorar les dades de l'ús del català en la justícia, posant a disposició dels òrgans judicials tots els mitjans necessaris per assolir aquest objectiu i accentuar les mesures d'implementació de les resolucions del Parlament de Catalunya sobre l'ús del català en l'Administració de justícia.

Per una altra banda, i en la línia amb articles que, de fet, aquests dies han sortit al voltant del procés participatiu del pacte per la llengua, que parlen de prioritzar poblacions migrades en aquesta lluita, parlem d'incrementar la dotació de recursos financera, humana i logística a les aules d'acollida, i el suport lingüístic i social, garantint que no quedi cap alumne o alumna de procedència estrangera fora de l'atenció necessària, reforçant així el paper de la llengua catalana com a cohesió social.

Ens semblava, doncs, curiós, no?, que, per una banda, es prioritzi, però que després, a l'hora de la moció, no s'hagi prioritzat, en termes d'accions concretes i de polítiques concretes, aquest col·lectiu. No només calen recursos a les aules d'acollida, sinó que cal incrementar les aules d'acollida com a tals.

En tot cas, i seguint aquest esperit, i repetint que donarem suport a aquesta moció, aquesta moció, sent presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, que és qui té les competències al Govern en matèria de política lingüística..., no ho sé, potser estem parlant massa de la llengua i de lo malament que està la llengua, i hauríem de parlar encara més de les coses que s'han de fer. Més que parlar, s'haurien de fer les coses, i ja està, no?, perquè és una miqueta el mateix que portem aprovant.

Des d'aquesta legislatura, s'ha parlat molt de llengua, en diferents tons, no? El to d'aquest matí, un to més propositiu, però hem parlat massa de llengua, i veiem com, d'alguna manera, la situació no necessàriament està millorant. El català, més que parlem d'ell, necessita que, sobretot, hi aboquem recursos i implementem i donem resultats. Perquè, com apunten també les persones expertes, no és important legislar, que també és el que fem des d'aquesta cambra, sinó vetllar, sobretot, també perquè es compleixin l'esperit de normalització i l'esperit de tornar a altres xifres, no?, del català, insistint, sobretot, en que, quan es parla de cohesió social, cohesió social no només és parlar català, sinó altres coses que tenen a veure amb les desigualtats socials i estructurals, que també en aquesta moció no era l'objectiu, però no ho està recollint.

Ara, fa pocs minuts, acabem de tenir també una reunió, per exemple, amb associacions de famílies amb discapacitat, i parlen de com no tenen l'acreditació; persones amb discapacitat que s'han format, no?, a Catalunya no tenen l'acreditació de l'ESO i, per rebot, no tenen l'acreditació del català. Llavors, si estem parlant, preci-

sament, de reforçar el català en qüestions que tenen a veure amb competències de Catalunya, doncs, per què no posem fil a l'agulla en aquests temes?

Nosaltres estem esperançades amb el pacte nacional per la llengua, però també som crítiques en el sentit del procés participatiu, que ja arribarà a aquesta cambra. Corroborem que necessitem aquest pacte nacional per la llengua, però, sobretot, corroborem aquesta necessitat de transversalitzar les polítiques lingüístiques, no?

Ara, d'alguna manera, tornem a dir, com al principi de la legislatura, que les polítiques lingüístiques haurien d'estar de manera transversal en el Govern, i això no sempre passa. Li demanem, doncs, al Govern, no?, que d'alguna manera ens mostri encara més dades, encara més resultats. No n'hi ha prou amb dir que estem treballant en un pacte si, paral·lelament, en polítiques com les que hem dit, no?, d'acollida, de normalització del català i d'estendre el català a altres comunitats no s'hi treballa.

Llavors, menys actuar i més constatar, perquè les polítiques lingüístiques, al final, són competència de la Generalitat. I aquí, des d'En Comú Podem, estarem per donar-hi recolzament, no només en aquesta moció, sinó en totes les accions que vinguin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltíssimes gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Aquesta moció d'Esquerra Republicana insta el Govern de la Generalitat, com s'ha explicat, a revisar el model de política lingüística, quan estigui enllestit el pacte nacional per la llengua, i a reforçar i augmentar, doncs, la llengua catalana en diferents àmbits.

D'acord, no són tots els àmbits, els que estan inclosos a la moció, però el català, la llengua és una qüestió transversal, i, per tant, doncs, no hi ha aquesta exhaustivitat, però estem d'acord amb el plantejament. Per això, el nostre grup votarà majoritàriament a favor de tots els punts de la moció, excepte en el primer punt. Nosaltres hem presentat una esmena en aquest punt, una esmena que no s'ha acceptat, posant en valor, precisament, que aquest Parlament vam aprovar la Llei 8/2022, al juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials a l'ensenyament universitari.

Nosaltres pensem que no hem de fer més profund el conflicte judicial, i això, en certa manera, contravé el que és l'esperit, un dels esperits del pacte nacional per la llengua, que és la desconflictivització, la pacificació lingüística.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem anunciat, hem exposat en diverses ocasions la necessitat d'articular un nou pacte nacional que sigui inclusiu, que sigui global i que sigui consensuat. Un pacte que ens permeti definir clarament un nou model de política lingüística, establint quin és el seu objectiu final, quins són els seus objectius concrets i, sobretot, que estigui dotat d'instruments suficients per poder aplicar aquestes noves polítiques lingüístiques, i que sigui també avaluable.

Haurem de superar molts obstacles en molts àmbits i en nivells diferents, però, principalment, hem de tenir ben present que les llengües avancen per identificació dels parlants, i per això és el que hem de treballar, per millorar els mecanismes de vinculació, de vinculació afectiva, si volen, de les persones que no tenen el català com a llengua primera. I això és tan senzill de dir com difícil d'aconseguir.

La moció d'Esquerra també planteja –no s'ha comentat, però– un pla integral per a l'occità a l'Aran i a Catalunya. Er aranés se trape en ua situacion fragila, eth percentatge de persones que l'an coma a lengua abituau ei de 19,7 per cent –19,7 per cent, segons es donades dera enquesta d'usatges lingüistics dera poblacion 2018. Entà man-tier er aranés e hèr-lo avançar en usatge sociau, cau aplicar politiques lingüistics efectives que s'adapten as cambis demografics, econòmics e sociaus que se produis-

sen ena Val d'Aran es darrèrs tempsi, e per aquerò a l'Aran li calen recorsi. Eth Conselh Generau recep cent mil euros en concèpte de traspàs competenciau.

Cal una millora immediata del finançament de l'aranès per poder aplicar polítiques lingüístiques que permetin avançar en aquest 19,7 per cent d'ús que té en aquests moments. I també cal modificar la Llei 35/2010, de l'aranès –modificar-la–, una llei que no s'ha desplegat mai. Aquesta és la situació que s'ha d'afrontar.

Malgrat tot, no estem davant d'una solució de continuïtat, sinó en el lloc de seguir garantint el dret i el deure de conèixer les llengües oficials i d'usar-les. Però tenim molt camí per fer. Els problemes de la llengua catalana i també de l'occitana són els de sempre i se n'hi han sumat de nous i de gruixuts. Per tant, hem de construir una nova oportunitat per establir un marc igualitari que permeti l'accés al coneixement i a l'ús de les llengües oficials amb intel·ligència i amb efectivitat.

La política lingüística ha de continuar sent el factor de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats que ha sigut. I el català ha de continuar sent llengua de convivència i llengua de diàleg. En paraules del filòsof Joan Manuel del Pozo, la motivació, el reconeixement i la pertinença dels parlants és una responsabilitat compartida que entre tots hem de recosir.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats... ¿Quieren ustedes saber lo que yo de verdad pienso de esta moción? ¿De lo que dice y de lo que no dice? ¿De la mala intención política, casi les diría «maldad» a secas, que contiene? Mejor no les digo en sede parlamentaria lo que de verdad pienso. Porque, además, en estos días, que asistimos a una especie de carrera de sacos independentistas a ver quién llega a la meta y a ver quién se cae de culo por el camino, en fin, cualquiera se arriesga a sacar lo peor de ustedes, que es lo que siempre sale, lo peor de ustedes, cuando hablamos aquí de la libertad de lenguas en Cataluña.

Asistimos con esta moción a un nuevo ejercicio de cinismo, hipocresía y, lo que es peor, gravísima insensibilidad ante el dolor causado a mucha gente, a muchas familias por su *pacte nacional per la llengua* y por todos los tics franquistas que contiene. Asistimos de nuevo a que, cada vez que ustedes pueden escoger entre defender sensata y provechosamente la lengua catalana, pues, prefieren optar por machacar la lengua española. No tanto la lengua en sí, que no es tan fácil, como a sus hablantes y estudiantes, personas mayores y pequeñas, niños y padres, familias enteras que sienten y padecen y que ustedes creen poder reducir colectivamente en bloque a la categoría de «ñordos» y colonos, o algo peor.

Bueno, veo que han incorporado alguna enmienda de los *comuns*, que se eleva ligeramente sobre el nivel de la mediocridad general de la moción, que permite no votarlo absolutamente todo en contra, sino abstenerse en algunos puntos, así sea con la nariz tapada para no oler el negro tufo de tanta hipocresía.

En cambio, digo con dolor que han rechazado una enmienda nuestra que decía y dice: «El Parlament de Catalunya constata l'injust i absolut oblit i marginació que pateix la llengua castellana, cooficial i materna de més de la meitat dels catalans, en tot allò que fa el Govern de la Generalitat. Aquest menysteniment posa en relleu la falsedat de la proclama de que es tracta d'un govern que governa per a tots els catalans.» Ja pel mateix preu els hi suggereixo una altra esmena, que, com que tampoc l'acceptaran, els hi és igual. La llegeixo igualment. «El Parlament de Catalunya també constata l'injust i absolut oblit i marginació que pateix una altra llengua oficial de Catalunya, la llengua aranesa, en tot allò que fa el Govern de la Generalitat, car la política lingüística hispanòfoba de la Generalitat no només amenaça els drets dels

castellanoparlants, sinó que posa en perill l'únic oasi de pluralitat lingüística que quedava a Catalunya, el de la Vall d'Aran.» Perquè, si us plau, no diguem mentides, ni aquí ni a la Vall d'Aran. Ni aquí s'està fent res inclusiu ni global, ni de consens, ni molt menys que busqui la cohesió social. Simplement, es drets der aranés non se pòden garantir damb aguesta politica, qu'ei un *retrocés* que mos aluenhe rapidaments dera libertat e dera modernitat. Què hi farem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyors diputats, bona tarda. Desde hace un año ustedes y los demás separatistas, junto con los turiferarios del PSC, es decir, aquellos que van lanzando incienso laudatorio, han iniciado, están ejecutando una nueva estrategia de victimización que consiste en repetir machaconamente como plañideras profesionales la consigna de que el uso del catalán está en retroceso de tal manera que se avecina una hecatombe mundial.

Bien. Esta argucia, junto con su constante y anodina queja sobre la politización de la justicia –cuando les interesa, eso sí–, les sirve a ustedes para bramar que es imprescindible incrementar la imposición del monolingüismo en catalán en la sociedad, en todos los ámbitos de la vida. Y es que el totalitarismo que llevan ustedes en sus venas les supura, como lo demostró el señor González, el *conseller* de Educación, hace muy poquito en televisión, cuando dijo aquello de que en Cataluña tenemos que vivir en catalán, tenemos que amar en catalán, tenemos que relacionarnos en catalán. Bueno, solo le faltó decir, pues, qué es lo que teníamos que comer, cómo nos teníamos que vestir y cómo nos teníamos que peinar.

Resulta paradójico, este supuesto retroceso del catalán, a pesar de cuarenta años de inmersión lingüística en la escuela, de los más de 110 millones –110 millones– de euros anuales destinados a política lingüística por la Generalitat, de las multas lingüísticas por no rotular en catalán, de que la documentación oficial de la Administración solamente se expide en catalán, de que la televisión pública y la radio pública solo emitan en catalán. Se destinan, además, millones de euros a clases en catalán en las universidades, por ejemplo, de Helsinki, Tokio o Lima. Cuando el sistema, además, catalán adolece de graves problemas de financiación.

Bien, en conclusión, este supuesto retroceso del catalán, que tanto les solivianta, es una falacia. En Cataluña, como sabemos todos, existen dos lenguas mayoritarias, propias, oficiales. El cincuenta y cinco por ciento de los catalanes tiene el español como lengua materna, mientras que unos 2,2 millones de catalanes, el catalán. Los de lengua materna catalana nunca han dejado de hablarlo, como lo refleja la realidad cotidiana y el último informe de política lingüística, el que se emitió a principios del año pasado y que intentan ahora ocultar, y para ello lo que hacen es intentar redactar un informe del *pla nacional per la llengua*, que están confeccionando ahora mismo, y para el que se han gastado ya solamente en publicidad 220.000 euros.

Lo que les debería preocupar, pero que ocultan tendenciosamente, es que los alumnos catalanes cada vez saben hablar y escribir peor en catalán. Pero es que todavía saben hablar peor, mucho peor, y escribir en castellano. Y a las pruebas me remito. Las últimas pruebas, los últimos resultados de competencias básicas de cuarto de ESO indican que los resultados han descendido 2,2 puntos en catalán, 2,8 puntos en castellano. Y, si nos tenemos que referir ya al inglés o a las matemáticas, el descalabro es descomunal. Es decir, el modelo de escuela catalana basado en el monolingüismo en catalán por encima de todas las cosas es deficiente, porque no se fundamenta en la cultura del esfuerzo ni en el aprendizaje sólido de conocimientos, ni en la búsqueda de la excelencia, ni en la comprensión, ni en la memorización, reflexión y evocación de lo aprendido. En conclusión, su modelo de escuela es caduco,

estérril y no ha conseguido que el catalán sea la panacea que facilite la cohesión social.

El linchamiento a la familia de Canet al exigir que se cumpla la sentencia del veinticinco por ciento, la creación de grupos delatores en aulas y patios para imponer soviéticamente el modelo de *l'escola en català* o las recientes peleas intestinas entre Esquerra y Junts demuestran que su dogma, aquel que nos recordaba ahora, hace poquito, en el Pleno la portavoz de Esquerra Republicana, «el catalán, columna vertebral de cohesión social», es todo lo contrario: incita al odio, las luchas entre ustedes mismos y promueve la división entre los catalanes.

Bien, acabo. Se han dicho esta mañana muchas mentiras e insinuaciones vomitivas por parte del señor Montalà. Lamento que no esté aquí para podérselo decir a la cara. A lo mejor son fruto del desconocimiento. Si este es el caso, quiero rendir un homenaje a las 8.352 víctimas del genocidio perpetrado por el golpista Lluís Companys entre 1936 y 1939 (*aplaudiments i remor de veus*), cuyo preludeo fue el 6 de octubre de 1934, hace ya ochenta y ocho años.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé. Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar; té la paraula la diputada Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellera... Per cinisme, oi?, per cinisme i hipocresia, escoltar aquí al Parlament de Catalunya, per boca de la representació de la dreta i l'extrema dreta, en castellà, parlar de cinisme, totalitarisme i hipocresia –en castellà, aquí–, quan al Congreso els nostres diputats i diputades i els de totes les llengües cooficials de l'Estat són sistemàticament privats de parlar en les seves llengües (*aplaudiments*) per un *congreso* que després s'omple la boca de plurilingüisme, això sí que és cinisme –això sí que és cinisme. Bé, crec que cada vegada que parlem de llengua, també molts dels que som aquí sentim, per part de..., no?, escoltant segons quins discursos, també ens vindrien ganes de parlar de..., escoltar discursos vomitius, eh? Però centrem-nos –centrem-nos– en la moció que tenim aquí al davant.

Nosaltres diríem que tenim davant una moció que és una moció de bones intencions, però que la trobem, sincerament, poc concreta. No té terminis que puguin aterrar els compromisos al calendari. Hi ha poca quantificació o gens de les accions. Són acords que els podem votar a favor, però que, atesa la situació d'emergència en què ens trobem, i venint del grup del Govern, que té la conselleria que té sota la seva responsabilitat la Secretaria de Política Lingüística, sincerament trobem que és extremadament fluixa.

Justament, al Ple passat, al debat de política general vam aprovar una moció de llengua que havíem presentat nosaltres..., perdó, una proposta de resolució, que es deia «Drets d'accés a la llengua» i que, per exemple, en aquest punt que avui ha estat aportat per En Comú Podem i que vostès han incorporat, nosaltres el fèiem més gran, entenent que l'accés a la llengua no és només per als alumnes, sinó per a totes i cada una de les persones que arriben a aquest país i que han de tenir accés i facilitat per accedir a la llengua.

Nosaltres fem una pregunta respecte a una cosa que ens preocupa de la moció, i és que, quan es parla del pacte nacional per la llengua i dels criteris que posarà aquest pacte com a marc general per desenvolupar les polítiques lingüístiques, entenem que això no va en detriment del que ja s'ha aprovat en aquest plenari. És a dir, aquesta proposta de resolució que vam aprovar, la moció que vam aprovar fa més d'un any, tot això se suposa que tirarà endavant, independentment de que el pacte nacional aprovi unes coses o unes altres. O no? Ens agradaria saber-ho.

Ens agradaria saber-ho, entre altres coses, perquè nosaltres sí que ens proposàvem votar a favor de tots els punts, però no podem votar a favor del primer punt, i els

hi diré per què –i els hi diré per què. I crec que és important que recuperem la intervenció que ha tingut avui, aquest matí, la senyora Niubó quan parlaven de la política lingüística, perquè és un exemple claríssim de com aquesta llei que es va aprovar, aquesta Llei 8/2022, serveix tant..., és com un xiclet, que serveix tant perquè el Partit Socialista quedi exempt de culpa davant de la dreta que li recrimina que amb aquesta llei no està permetent que s'apliqui el vint-i-cinc per cent... Llavors, ells expliquen aquí –ho ha explicat molt bé la senyora Niubó– com aquesta llei que vostès van aprovar el que fa precisament és blindar el vint-i-cinc per cent. I, en canvi, per a vostès, com a govern, aquesta llei és la garantia d'evitar el vint-i-cinc per cent del castellà. Recordeu que nosaltres no vam aprovar, no vam estar d'acord amb aquesta llei, hi vam votar en contra. I s'ha demostrat com aquesta llei no ha servit per blindar el català a l'escola. Nosaltres ja ho dèiem. Escoltant la senyora Niubó, ells també ho van entendre així. Per tant, nosaltres no podem, per coherència, votar a favor del punt 1.

I, després, volia dir també, sobre el tema de l'aranès, de l'occità, de l'Aran, que és perillós anar avançant aquests punts sense parlar realment de que la llei no només fa oficial l'aranès a l'Aran, sinó també aquí a Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –perdó, ja acabo, presidenta– i que no reivindiquem, no escolto mai reivindicar els organismes dels que ens hem dotat, com és el Coploa, per exemple, per fer efectiva aquesta oficialitat. No és avui el motiu de la moció, però em semblava que era important dir-ho, ja que aprovem un punt de l'aranès.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Voy a hacer una previa, porque antes la señora Reguant me acusaba de no saber cómo va el registro, que si ellos el 27, nosotros el 28... Yo le digo que no se ponga tan exquisita con las fechas que el presidente de mi grupo, Alejandro Fernández, anunció la cuestión de confianza el 24 de septiembre, tres días antes, y, si no, pueden ustedes consultar los titulares.

Pero, bueno, vamos a lo que nos ocupa hoy, que es esta moción de..., una nueva moción de política lingüística, que la verdad, yo no sé, ustedes tienen una fe cuando escriben estas mociones que a mí me deja muy sorprendida. Ustedes aquí acusan al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña de ignorar la legislación. Yo se lo voy a decir con todo el respeto, pero se lo voy a decir: hay que ser caradura. O sea, hay que ser caradura para que aquellos que ignoran la Constitución, que hacen caso omiso de las resoluciones judiciales, los que no respetan los derechos de los alumnos, los que ignoran deliberadamente las recomendaciones hechas por la UNESCO –que, por cierto, se basan en criterios pedagógicos, eso que tanto le gusta a usted repetir, señor Cambray– vengan aquí a decir no sé qué de la justicia, mintiendo y manipulando.

Miren, no. Vamos a explicar, por enésima vez ya, lo que ha pasado con todo este asunto. Ustedes se han sacado de la manga un decreto y una ley cuyo único objetivo es burlar la aplicación de la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Y esto no es una interpretación que haga yo, no es una interpretación que haga mi grupo parlamentario, sino que esto lo han dicho ustedes con su boca. O sea, han salido en rueda de prensa a decir claramente que se habían inventado una ley y un decreto para no tener que cumplir con la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Bien. ¿Qué ha hecho el tribunal ante esto? Bueno, pues ante los visos de inconstitucionalidad de esta normativa, que, insisto, ustedes han generado *ad hoc*, el tribunal lo ha elevado al Tribunal Constitucional, siguiendo el procedimiento que marca la ley. Ni más ni menos. Yo soy consciente de que esta idea a ustedes les hace

colapsar el cerebro, porque ustedes no están acostumbrados a seguir la normativa. O sea, ustedes no cumplen un procedimiento ni aunque les dé de frente. Pero, como mínimo –como mínimo–, tengan la decencia de dejar de intoxicar y de manipular y mentir con el asunto.

Miren, lo que ha ocurrido aquí es que, por primera vez en la historia, separatistas y socialistas han provocado que el castellano sea tratado como una lengua extranjera en las escuelas catalanas que reciben fondos públicos. Usted, señor Cambray, sacaba pecho hace tan solo unas semanas y presumía de haber erradicado el español en las aulas. Y lo hacía así, además, sacando pecho frente a la pasividad del Gobierno de España, que no ha hecho absolutamente nada, que podía haber interpuesto un recurso de inconstitucionalidad que paralizara este decreto y esta ley, pero, sin embargo, prefirió de nuevo dar la espalda a las familias de los alumnos catalanes.

Ustedes han hecho esto, insisto, ante la pasividad del Gobierno de España y, sobre todo, ante la estupefacción y el dolor de tantísimas familias en Cataluña, que ven como de nuevo sus derechos no importan. Mientras yo le hablo del dolor de las familias, usted, señor Cambray, se está riendo. Entiendo que no debe ser de esto, porque ya me parecería muy vergonzoso, pero estaría bien que, ya que viene al hemisiciclo a escuchar esta moción, estuviera realmente escuchando, porque hablamos de algo serio. Hablamos de los derechos de los alumnos, hablamos de las oportunidades de los alumnos catalanes. Y usted aquí, de charleta y de gracias con sus compañeros. Sinceramente, me parece bastante bochornosa, su actitud; no solamente la de hoy, sino la que lleva durante toda la legislatura.

Eso sí, mientras nosotros tenemos aquí este debate y usted se está riendo, mientras el separatismo perjudica a nuestros niños privándoles de derechos y de oportunidades, ¿dónde estudian sus hijos? ¡Oh, sorpresa! Sus hijos estudian en colegios con modelos trilingües, que hay que ser hipócrita –hipócrita–, ¿eh? Pues, miren, lo que ustedes quieren para sus hijos, nosotros lo queremos para los hijos de todos los catalanes: que cualquier alumno, independientemente de su situación económica, de la situación económica de su familia, pueda estudiar en castellano y también en catalán, sin subterfugios y sin artimañas, sin querer generar debates absurdos para distraer, como, por ejemplo, el que generó el Partido Socialista hablando de que si era lengua curricular o que si era lengua vehicular. Si es que la cuestión es más sencilla. En una Cataluña que es bilingüe, la escuela también tiene que ser bilingüe, y el castellano y el catalán deben ser lenguas vehiculares.

El panorama es este: la Generalitat incumple las sentencias judiciales, viola derechos fundamentales, y el Gobierno de Sánchez se queda de brazos cruzados. Pero no duden de que nosotros no vamos a callar, no vamos a mirar hacia otro lado y no nos vamos a resignar con un proceso de extranjerización en nuestra tierra.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats, diputades... Ens trobem en aquesta moció davant d'una situació en què, novament, tot i el decret llei que juntament amb la proposició de llei es va aprovar en aquest Parlament, tenim encara les ingerències judicials sobre la llengua i sobre el model de l'escola. Una situació que vam treballar per tenir un marc legal amb un únic objectiu: preservar i protegir el model d'escola catalana davant d'aquestes ingerències de la justícia espanyola.

Ja vam dir que aquest marc legal era la resposta a aquest sotmetiment que tenim sota la legislació espanyola i l'arbitrarietat judicial. Molts sabem –almenys els de Junts ho tenim clar– que, si volem que les coses siguin diferents, només sent un estat independent podrem fer-les diferents.

I en aquesta moció es presenta i es constata la necessitat del pacte nacional per la llengua, un pla necessari, totalment d'acord. Però potser ens arriba una mica tard. Tot i així, val més tard que mai, i posar-nos, doncs, a la feina.

Si ens centrem sobretot en el panorama català a les escoles, les dades que ens surten del diagnòstic ens demostren que fa temps que anem enrere. El consell d'avaluació de Catalunya sobre els usos lingüístics de l'alumnat i el professorat durant els darrers quinze anys evidencia que, per exemple, a quart d'ESO n'hi ha una disminució progressiva, tant, pel que fa als centres, de l'ús de l'alumnat com el professorat dins de l'aula per adreçar-se als docents. I ha passat del 2021 d'un..., perdoneu, que m'he perdut; d'un cinquanta-sis per cent a un trenta-nou per cent.

També l'ús del català entre els alumnes que es relacionen en català o gairebé sempre en català per fer activitats de grup ha passat, el 2006, del seixanta-set per cent a, el 2021, un 21,4 per cent. I també ha disminuït l'ús del català del professorat per dirigir-se a tot el grup classe o gairebé sempre en català, que passa, el 2006, del seixanta-tres per cent a, el 2021, un 46,8 per cent.

Les dades, doncs, reflecteixen i ens demostren que fa temps que anem enrere. Per això, amb l'oportunitat d'aquest pla i amb la voluntat de tots de fer-hi un bon impuls, seria bo que, sobretot, reforcéssim una colla de punts que hauríem de prioritzar. Primer de tot, a les escoles hi hauria d'haver un control més fort per part de la inspecció, que, potser, últimament han set, la seva avaluació i el seu control..., han actuat d'una manera relaxada.

També cal una bona formació dels docents i que assegurem que el professorat tingui les competències orals i escrites per a l'ús correcte de la llengua catalana. I per a les escoles i els alumnes cal generar d'una forma immediata –i això a la moció es diu en importància– que hi hagin continguts i documents de treball en català per ajudar-los a fer les seves tasques escolars. Serien exemples..., i que algun d'ells ja es contemplen en aquesta moció, ja que és evident que en el transcurs del temps hi ha hagut un relaxament.

I per això, davant del panorama actual, hem d'actuar, i veiem molt bé aquest pla per la llengua. Tot i així, amb la pressa i amb el temps que tenim, seria bo que com més ràpid..., si en comptes de en quatre anys ho podem fer en dos anys, sempre seria molt més bo per al que hem d'actuar sobre la llengua.

I som molt conscients que aquí, en l'enfocament del pacte que es fa per la llengua, l'escola no pot anar sola per millorar molt l'entorn escolar, perquè llavors hi han nois i noies que..., què ens passa? Que quan surten de l'escola tenim que no els hi és necessari parlar el català. I el que hem de fer és que el català sigui útil en tots els entorns. A més a més, conscients de les dades, també ens corroboren i ens demostren que un bon domini de les dues llengües dona més oportunitats laborals. Per això, des de Junts tenim clar que el compromís amb el català ha de ser una prioritat de país i no només de l'escola.

I aquí, totalment d'acord amb les esmenes que el Grup Parlamentari d'En Comú Podem ha posat..., sobretot ha fet incís en el món de la justícia. Perquè és cert que no pot ser que la normativa reguladora de l'Administració de justícia impedeixi l'existència del coneixement de la llengua catalana al personal judicial per ocupar una plaça a Catalunya. I això comporta que les sentències dictades en català no arriben al deu per cent. Com també reforçar i dotar les aules d'acollida a les escoles.

Nosaltres, com a Junts, som molt conscients del moment que vivim i de l'estat de salut de la llengua catalana. Per això, totalment a favor de tot allò que reforci l'ús, el coneixement i l'estima per la llengua del nostre país. Però també sabem que no ens volem quedar només amb voluntats i amb bones intencions. Volem que aquest pacte per la llengua concreti i tingui indicadors claus, que es pugui avaluar bé la seva implantació i que veritablement sigui un salt endavant.

I m'agradaria acabar amb una petició: que en aquest moment com a país hi hem de ser tots i que cada un de nosaltres hi tenim un paper a jugar. I m'agradaria acabar

amb una frase que va dir un erudit lingüista que diria que és molt escaient per acabar aquesta moció. I deia: «Una llengua no es perd perquè gent nova no la parla, es perd si la gent que la parla deixa de parlar-la.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. A veure si seré capaç en dos minuts de poder contestar. A la diputada Jess: mai es parla prou de la llengua, n'hem de parlar com més vegades sigui possible i com més vegades ens convingui. Això vol dir que és un tema d'interès, que està d'actualitat, que està a l'agenda política, que ens preocupa i que, per tant, d'aquesta manera és quan podem instar el Govern a destinar-hi tots els recursos possibles.

Diputada Romero, li agraeixo el to. I des d'Esquerra Republicana sempre denunciarem qualsevol ingerència judicial que pretengui intercedir en qualsevol decisió que hagi pres aquest Parlament. El pla integral s'està treballant. Ho volem fer de forma conjunta amb tots els agents socials i públics per fer aquest pla integral per a l'occità.

Senyora Sabater, recordo, eh?, la seva PR en referència al debat de política general. Demanaven garantir aules d'acollida en tots els centres educatius. Nosaltres demanem garantir aules d'acollida en aquells centres educatius on realment faci falta i no es deixi ningú enrere.

I, per acabar, perquè no tinc més temps, a l'extrema dreta, se la combat, i ho farem amb la millor eina que tenim: la cultura democràtica i la paraula. I, a més a més, ho farem molt aviat amb una altra eina molt potent que hem creat entre tots, que és el pacte nacional per la llengua.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns (continuació)

302-00188/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns. Comencem votant els punts número 1 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 82 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Continuem votant el punt número 2.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Diputats...

Aquest punt queda aprovat amb 76 vots a favor, 49 en contra i 6 abstencions.

Continuem votant el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 64 vots a favor, 49 en contra i 18 abstencions.

Continuem votant el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 123 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Ara passem a votar els punts número 7, 8, 12, 15 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 123 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem a votar el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 110 vots a favor, cap en contra, 20 abstencions i una persona que no ha votat.

Passem a votar el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 47 vots a favor, 76 en contra i 8 abstencions.

Passem a votar els punts 17 i 18.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats per 51 vots a favor, 72 en contra i 8 abstencions.

Passem a votar el punt número 19.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem a votar el punt número 20.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 115 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

I ara passem a votar la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 117 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura (continuació)

302-00190/13

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura. Comencem a votar el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 49 vots a favor, 45 en contra i 37 abstencions.

Passem a votar el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 16 vots a favor, 47 en contra i 68 abstencions.

Passem a votar el punt 1.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 8 vots a favor, 78 en contra i 45 abstencions.

Passem a votar el punt 1.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 8 vots a favor, 86 en contra i 37 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt també queda rebutjat amb 8 vots a favor, 76 en contra i 47 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística (continuació)

302-00191/13

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística.

Comencem pel punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 72 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 113 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 80 vots a favor, 12 en contra i 39 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 113 vots a favor, 12 en contra i 6 abstencions.

Acabades aquestes votacions, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i onze minuts.